
GUILLAUME MUSSO
CHEMAREA ÎNGERULUI

EDITURA ALLFA

Strada Ficțiunii - Bestseller

Romanele lui Guillaume Musso au fost traduse în peste treizeci de țări și s-au vândut în peste treisprezece milioane de exemplare

New York, aeroportul Kennedy. În sala de așteptări aglomerată, un bărbat și o femeie se ciocnesc, își cer scuze, apoi fiecare își vede de drumul lui. Madeline și Jonathan nu se mai întâlniseră niciodată și n-ar fi trebuit să se revadă. Dar, ajunși la destinațiile lor, descoperă că au încurcat telefoanele mobile. Când își dau seama de greșeală, sunt despărțiți de zece mii de kilometri: ea are o florărie la Paris, el se ocupă de un mic restaurant la San Francisco. Învinși de curiozitate, fiecare cercetează conținutul telefonului celuilalt. O dublă indiscreție și o revelație: viețile lor sunt legate printr-un secret pe care-l credeau îngropat pentru totdeauna…

Vocea editorului Îmbinând în mod cât se poate de fericit o comedie romantică și un thriller captivant, Guillaume Musso construiește în *Chemarea îngerului* o poveste care te va ține cu sufletul la gură și niște personaje de-a dreptul fermecătoare.

„O poveste care te face să visezi cu ochii deschiși. Guillaume Musso este un autor care-și cunoaște foarte bine cititorii."
Paris Match

„Imposibil să nu te prindă: *Chemarea îngerului* este fără îndoială unul dintre cele mai bune romane ale lui Musso."
Terra Femina

www.all.ro
ISBN 978-973-724-389-8

BIBLIOTECA METROPOLITANA BUCUREȘTI
Serviciul INFORMARE COMUNITARĂ
Filiala LIVIU REBREANU
Nr. Inventar 72933

GUILLAUME MUSSO

Copyright © Emanuele Scorcelletti

Guillaume Musso (născut în 1974) este unul dintre cei mai populari scriitori francezi contemporani. Se prezintă simplu: „Guillaume Musso, născut la Antibes, romancier." Încă de la vârsta de zece ani a fost sigur că va scrie romane. Mama lui, bibliotecară, i-a trezit gustul pentru literatură, hrănindu-l cu „Proust la biberon". La nouăsprezece ani, Musso a plecat în Statele Unite ale Americii, unde s-a îndrăgostit de New York. S-a întors în Franța plin de idei pentru romanele sale. A debutat în 2001, cu romanul *Skidamarink*. Ideea romanului care i-a adus celebritatea (*Et Après*, 2004) i-a venit după ce a trecut printr-o experiență terifiantă: la douăzeci și patru de ani, a suferit un grav accident de mașină, care l-a făcut să reflecteze la sensul vieții și la posibilitatea ca ea să se sfârșească pe neașteptate. Următoarele sale romane – *Sauve-moi* (2005), ***Vei fi acolo?*** (*Seras-tu là?*, 2006; Editura ALLFA, 2010), *Parce que je t'aime* (2007), *Je reviens te chercher* (2008), ***Ce-aș fi eu fără tine?*** (*Que serais-je sans toi?*, 2009; Editura ALLFA, 2011), ***Fata de hârtie*** (*La fille de papier*, 2010; Editura ALLFA, 2012) – au fost la fel de bine primite de public, unele fiind în curs de adaptare cinematografică.

Vocea autorului

„Scriu întotdeauna cărțile pe care mi-ar plăcea și mie să le citesc. Romanele mele îmbină mai multe genuri: sunt și povești de dragoste, au și elemente de thriller și roman polițist."

Guillaume Musso

GUILLAUME MUSSO

CHEMAREA ÎNGERULUI

Traducere din limba franceză de
Liliana Urian

EDITURA ALLFA

L'APPEL DE L'ANGE
Guillaume Musso
Copyright © XO Éditions 2011. All rights reserved.

CHEMAREA ÎNGERULUI
Guillaume Musso
Copyright © 2012 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MUSSO, GUILLAUME
Chemarea îngerului / Guillaume Musso ; trad.: Liliana Urian. - București : ALLFA, 2012
ISBN 978-973-724-389-8

I. Urian, Liliana (trad.)

821.133.1-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA.**
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA.**
Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside Romania, without the written permission of **ALLFA,** is strictly prohibited.
Copyright © 2012 by **ALLFA.**

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3, sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare: Crenguța Năpristoc
Tehnoredactare: Niculina Ionescu
Corectură: Anca Tach
Design copertă: Alexandru Novac

„Țărmul este mai sigur, dar mie-mi place să mă lupt cu valurile."

Emily Dickinson

Prolog

Un telefon *mobil*?

La început, nu prea îi vedeai utilitatea, dar, ca să nu pari depășită, te-ai lăsat tentată de un model foarte simplu, cu un abonament în care erau incluse serviciile de bază. În primele zile, te-ai surprins uneori sporovăind cam tare în restaurant, în tren sau pe terasele cafenelelor. E adevărat că era practic și liniștitor să poți vorbi oricând cu familia și cu prietenii.

Ca toată lumea, ai învățat să scrii SMS-uri, folosind o tastatură minusculă, și te-ai obișnuit să le trimiți cât ai clipi. Ca toată lumea, ai renunțat la agendă pentru a o înlocui cu versiunea ei electronică. Ai trecut cu atenție în memorie numerele cunoștințelor tale, ale rudelor și ale iubitului. Le-ai camuflat pe cele ale foștilor, precum și codul pin al cardului, pe care-l uiți adesea.

Chiar dacă făcea fotografii de proastă calitate, ai folosit aparatul foto al telefonului tău mobil. Era chiar mișto să ai mereu la îndemână o fotografie amuzantă pe care să le-o arăți colegilor.

De altfel, toată lumea făcea la fel. Era un obiect la modă: barierele dintre viața personală, viața profesională și viața socială se șterseseau. Și mai ales, cotidianul devenise mai urgent, mai flexibil, impunându-ți să jonglezi în permanență cu programul tău.

*

Recent, ți-ai schimbat vechiul aparat cu un model mai nou: o minunăție care-ți permite să ai acces la e-mailuri, să navighezi pe internet și să descarci sute de aplicații.

Așa ai devenit dependentă. Ca grefat pe propriul tău corp, mobilul e de-acum înainte o prelungire a ta, care te însoțește chiar și în baie sau la toaletă. Indiferent unde ești, rareori lași să treacă mai mult de o jumătate de oră fără să te uiți la ecran, așteptând cu nerăbdare un apel restant, un mesaj intim sau amical.

Asemenea ursulețului de pluș din copilărie, telefonul te liniștește. Ecranul lui este plăcut, calmant, hipnotic. Îți dă siguranță în toate situațiile și îți lasă impresia că printr-o simplă apăsare pe buton ți s-ar deschide toate drumurile...

*

Dar, într-o seară, întorcându-te acasă, scotocești prin buzunare, apoi prin geantă și îți dai seama că mobilul ți-a dispărut. L-ai pierdut? Ți-a fost furat? Nu, refuzi să crezi așa ceva. Cauți din nou, fără mai mult succes, încercând să te convingi că l-ai uitat la birou, dar... nu: îți amintești că l-ai folosit în lift, după ce-ai plecat de la muncă și – fără îndoială – în metrou și în autobuz.

Fi-r-ar să fie!

Mai întâi, ești furioasă din cauza pierderii aparatului, apoi te feliciți c-ai optat pentru asigurarea de „furt/pierdere/deteriorare", adunând punctele de fidelitate care, chiar de mâine, îți vor permite să-ți iei o nouă jucărie high-tech, cu ecran tactil.

Totuși, la ora trei dimineața, tot nu reușești să-ți găsești somnul...

*

Te ridici din pat fără zgomot, ca să nu-l trezești pe bărbatul adormit lângă tine.

Te duci la bucătărie și cauți, pe raftul de sus al unui dulap, vechiul pachet de țigări început, pe care l-ai dosit acolo pentru cazuri de urgență. Îți aprinzi una și, dată fiind situația în care te afli, îți torni și un pahar de vodcă.

La dracu'...

Stai încovoiată pe scaun. Ți-e frig, fiindcă ai lăsat fereastra deschisă, să iasă fumul de țigară.

Faci inventarul a tot ceea ce conține telefonul tău: câteva filmulețe, vreo cincizeci de fotografii, istoricul navigării tale pe

internet, adresa ta (inclusiv codul de la interfon), cea a părinților, numerele unor persoane care n-ar trebui nicidecum să se afle acolo, niște mesaje care ar putea induce ideea că...

Nu fi paranoică!

Mai tragi un fum și iei o gură de alcool.

În aparență, nu există nimic *cu adevărat* compromițător, dar știi bine că aparențele sunt înșelătoare.

Ceea ce te îngrijorează e gândul că aparatul tău a încăput pe mâinile cui nu trebuie.

Regreți deja unele fotografii, unele e-mailuri, unele conversații. Trecutul, familia, banii, sexul... Dacă ar căuta bine, cineva care ar vrea să-ți facă rău ar avea cu ce să-ți distrugă viața. Îți pare rău, dar regretele nu mai servesc la nimic.

Ai început să tremuri, așa că te ridici să închizi fereastra. Cu fruntea lipită de geam, te uiți la puținele lumini care mai strălucesc în noapte, spunându-ți că, în celălalt capăt al orașului, un bărbat are poate ochii pironiți pe ecranul telefonului tău, scormonind cu nesaț prin zonele de umbră din viața ta intimă și scotocind metodic prin măruntaiele aparatului în căutarea unor *dirty little secrets*[1].

[1] „Mici secrete compromițătoare" (en. în original). (N. tr.)

Partea întâi

Șoarecele și pisica

1
Schimbul

„Există ființe al căror destin este să se întâlnească. Oriunde ar fi. Oriunde s-ar duce. Într-o bună zi, se vor întâlni."

Claude Gallay

New York
Aeroportul JFK
Cu o săptămână înainte de Crăciun

EA

— Și după aia?

— După aiaa, Raphael mi-a dăruit un inel cu diamante de la Tiffany și m-a cerut de nevastă.

Cu telefonul lipit de ureche, Madeline se plimba prin fața pereților înalți de sticlă care dădeau spre pistă. La cinci mii de kilometri depărtare, în micul său apartament din nordul Londrei, cea mai bună prietenă a ei asculta nerăbdătoare relatarea amănunțită a escapadei ei romantice în Big Apple[1].

— Ai tras cartea cea mare! constată Juliane. Weekend în Manhattan, cameră la Waldorf, plimbare în caleașcă, cerere în căsătorie ca pe vremuri...

— Da! zise Madeline, veselă. Totul a fost perfect, ca într-un film.

— Poate un pic prea perfect, nu? o tachină Juliane.

— Poți să-mi explici cum poate fi ceva „prea" perfect, doamnă blazată ce ești?

Juliane încercă să se corecteze cu stângăcie:

— Vreau să zic: poate c-a lipsit *surpriza*. New York, Tiffany, plimbarea prin ninsoare și patinoarul din Central Park... E cam previzibil, cam banal!

---

[1] Supranumele orașului New York. (N. tr.)

Madeline contraatacă malițioasă:

— Dacă-mi amintesc bine, când te-a cerut Wayne în căsătorie, tocmai se întorsese din pub, după o seară de beție. Era îmbuibat ca o garnitură de metrou la ora de vârf și s-a dus să vomite la toaletă chiar imediat după ce ți-a cerut mâna, nu-i așa?

— OK, ai câștigat mansa asta! capitulă Juliane.

Madeline zâmbi, apropiindu-se de zona de îmbarcare pentru a încerca să-l găsească pe Raphael în mijlocul mulțimii. La începutul acestei vacanțe de Crăciun, mii de călători se îmbulzeau în aerogara care zumzăia ca un stup. Unii se duceau să-și vadă familiile, în timp ce alții plecau la capătul lumii, spre destinații paradiziace, departe de cenușiul New Yorkului.

— De fapt, reluă Juliane, nu mi-ai zis care a fost răspunsul tău.

— Glumești? I-am zis că da, normal!

— Nu l-ai ținut un pic pe jar?

— Pe jar? Jul', am aproape treizeci și patru de ani! Nu crezi c-am așteptat destul? Îl iubesc pe Raphael, avem o relație de doi ani și-ncercăm să facem un copil. Peste câteva săptămâni, o să ne mutăm în casa pe care am ales-o împreună. Juliane, pentru prima dată în viața mea, mă simt protejată și fericită.

— Spui asta fiindcă e lângă tine, nu?

— Nu! exclamă Madeline, râzând. S-a dus să lase bagajele. Oricum, să știi c-am vorbit serios!

Se opri în fața unui chioșc cu ziare. Puse cap la cap, unele dintre cotidiene făceau portretul unei lumi în derivă, care-și ipotecase viitorul: criză economică, șomaj, scandaluri politice, tensiune socială, catastrofe ecologice...

— Nu ți-e teamă că, alături de Raphael, viața ta o să fie previzibilă? o provocă Juliane.

— Nu e un cusur! răspunse Madeline. Am nevoie de cineva puternic, de încredere, fidel. În jurul nostru, totul este precar, fragil și nesigur. Nu vreau așa ceva în familia mea. Vreau să mă-ntorc seara acasă și să fiu sigură că găsesc calm și liniște în căminul meu. Înțelegi?

— Hm... făcu Juliane.

— Niciun „hm", Jul'! Ieși la cumpărături ca să-ți găsești rochia de domnișoară de onoare!

— Hm! repetă tânăra englezoaică, dar de data asta mai mult pentru a-și ascunde emoția decât pentru a-și exprima scepticismul.

Madeline își privi ceasul de mână. În spatele ei, pe pistele de decolare, niște avioane alburii așteptau în șir indian pentru a-și lua zborul.

— Bun, te las, avionul meu decolează la 17.30 și eu tot nu mi-am recuperat... soțul!

— *Viitorul* soț... o corectă Juliane râzând. Când o să-mi faci o vizită scurtă la Londra? De ce nu-n weekendul ăsta?

— Mi-ar plăcea foarte mult, dar e imposibil: o să aterizăm pe Roissy foarte devreme. Abia o să am timp să trec pe-acasă să fac un duș înainte de deschiderea magazinului.

— Carevasăzică, nu șomezi!

— Am o florărie, Jul'! În perioada Crăciunului e cel mai mult de lucru!

— Încearcă măcar să dormi în timpul călătoriei.

— Bine! Te sun mâine! promise Madeline, înainte de-a închide.

*

EL

— Nu insista, Francesca, nici nu se pune problema să ne vedem!

— Dar nu sunt decât la douăzeci de metri de tine, chiar la baza scării rulante...

Cu mobilul lipit de ureche, Jonathan se încruntă și se apropie de balustrada scării rulante. În josul scărilor, o tânără brunetă cu alură de madonă vorbea la telefon, în timp ce ținea de mână un copil înfofolit într-o geacă de iarnă puțin cam mare. Femeia avea părul lung, purta niște jeanși cu talie joasă, o jachetă de puf strânsă pe talie și niște ochelari de soare cu rame mari, care, asemenea unei măști, îi ascundeau o parte a feței.

Jonathan îi făcu cu mâna fiului său, care îi întoarse timid salutul.

— Trimite-mi-l pe Charly și dispari! ordonă el, iritat.

De fiecare dată când o zărea pe fosta lui soție, îl cuprindea o furie amestecată cu durere. Un sentiment puternic, pe care nu-l putea controla și care îl făcea în același timp violent și deprimat.

— Nu poți continua să-mi vorbești așa! protestă ea cu o voce în care se simțea un ușor accent italian.

— Să nu-ndrăznești să-mi dai mie lecții! explodă el. Ai făcut o alegere și trebuie să-ți asumi consecințele! Ți-ai trădat familia, Francesca! Ne-ai trădat, pe mine și pe Charly.

— Nu-l amesteca pe Charly în chestia asta!

— Să nu-l amestec pe Charly în chestia asta? Dar nu el plătește oalele sparte? Din cauza escapadelor tale, nu-și vede el tatăl decât câteva săptămâni pe an!

— Îmi pare nespus de rău că...

— Și avionul! i-o tăie el. Vrei să-ți amintesc de ce i-e frică lui Charly să meargă singur cu avionul, ceea ce mă obligă să traversez țara în fiecare vacanță școlară? întrebă el, ridicând vocea.

— Ceea ce ni se-ntâmplă e... asta-i viața, Jonathan. Suntem adulți și nu există de-o parte tipul drăguț și de cealaltă, tipa cea rea.

— Nu asta a considerat judecătorul, remarcă el, brusc obosit, făcând aluzie la divorțul care fusese pronunțat pe baza vinovăției fostei lui soții.

Gânditor, Jonathan își pironi ochii pe pistă. Nu era decât 16.30, dar se lăsase deja întunericul. Pe pistele luminate, un șir impresionant de avioane mari aștepta semnalul turnului de control ca să decoleze spre Barcelona, Hong Kong, Sydney, Paris...

— Bun, am vorbit destul! reluă el. Școala reîncepe pe 3 ianuarie, o să ți-l aduc înapoi cu o zi înainte.

— De acord, zise Francesca. Încă ceva: i-am cumpărat un telefon mobil. Vreau să pot vorbi cu el oricând.

— Glumești! Nici nu se pune problema! izbucni el. Nu ai telefon la șapte ani!

— Asta e discutabil, obiectă ea.

— Dacă e discutabil, nu trebuia să iei decizia de una singură. Poate că o să mai vorbim despre asta, dar, deocamdată, îți iei înapoi jucăria și-l lași pe Charly să vină la mine!

— Bine! ceda ea cu resemnare.

Jonathan se aplecă peste balustradă și miji ochii; văzu că Charly îi restituia Francescăi un mic aparat telefonic colorat. Apoi băiatul își îmbrățișă mama și, cu pas șovăielnic, păși pe scara rulantă.

Jonathan împinse ușor câțiva călători, pentru a-și lua fiul în primire.

— Bună, tati!

— Bună, piticule! zise el, strângându-l în brațe.

*

EI

Degetele lui Madeline alergau pe tastatură în mare viteză. Cu telefonul în mână, tânăra parcurgea cu privirea vitrinele din zona *duty free* în timp ce scria, aproape fără să se uite, un SMS pentru Raphael. Iubitul ei înregistrase bagajele, dar acum stătea la coadă pentru a efectua controalele de securitate. În mesajul ei, Madeline îi propusese să se întâlnească în restaurantul cu autoservire.

— Tati, mi-e cam foame. Poți să-mi iei un *panino*, te rog? ceru Charly politicos.

Cu mâna pe umărul fiului său, Jonathan traversa labirintul de sticlă și oțel care ducea către porțile de îmbarcare. Detesta aeroporturile, în special în această perioadă a anului – Crăciunul și aerogările îi aminteau de împrejurările sinistre în care aflase că-l înșelase soția, în urmă cu doi ani –, dar, bucuros că-l revedea pe Charlie, îl luă pe sus, ținându-l de mijloc.

— Un *panino* pentru acest tânăr! zise el cu însuflețire, cotind-o pentru a intra în restaurant.

Poarta Cerului era principalul restaurant cu autoservire al terminalului și oferea un evantai larg de specialități culinare.

O prăjitură cu ciocolată sau o felie de pizza? se întrebă Madeline, examinând bufetul. Bineînțeles, un fruct ar fi mai înțelept, dar avea o foame de lup. Își așeză prăjitura pe tavă, apoi o puse la loc imediat ce Jiminy Cricket al ei îi susurase la ureche numărul de calorii al acestei tentații. Luă un măr din coșul de răchită fără prea mare tragere de inimă, comandă un ceai de lămâie și se duse să achite la casă.

Pâine *ciabatta*, pesto, roșii confiate, jambon de Parma și mozzarella: Charly saliva în fața sandvișului său italian. De la cea mai fragedă vârstă, îl însoțise pe tatăl său prin bucătăriile restaurantelor, ceea ce-l făcuse să prindă gustul lucrurilor bune și-i dezvoltase curiozitatea față de tot felul de arome.

— Fii atent să nu-ți răstorni tava, bine? îl sfătui Johathan, după ce plăti gustarea.

Puștiul încuviință dând din cap, atent să mențină echilibrul precar între *panino* și sticla de apă.

Restaurantul era înțesat de lume. De formă ovală, sala se întindea de-a lungul unui perete de sticlă care dădea direct spre piste.

— Unde ne-așezăm, tati? întrebă Charly, pierdut în mijlocul valului de călători.

Jonathan scrută cu ochi îngrijorați mulțimea densă care se îmbulzea printre scaune. În mod vizibil, erau mai mulți clienți decât locuri libere. Apoi, ca prin magie, se eliberă o masă lângă peretele de sticlă.

— Direcția est, matelotule! anunță el făcându-i cu ochiul fiului său.

În timp ce grăbea pasul, soneria telefonului său răsună în mijlocul vacarmului. Jonathan ezită să preia apelul. Deși avea mâinile ocupate – cu o mână trăgea de valiză și în cealaltă ținea tava –, încercă totuși să scoată aparatul din buzunarul hainei, dar...

Ce înghesuială! își zise Madeline, văzând armada de călători care invadase restaurantul. Sperase să se relaxeze

puțin înaintea zborului, dar nu găsea nici măcar o masă la care să se așeze!

Au! se chinui să nu țipe atunci când o adolescentă distrată o călcă pe picior fără niciun fel de scuze.

Ticăloasa naibii! gândi ea furioasă, aruncându-i o privire severă, la care fata răspunse printr-un deget mijlociu ridicat discret a cărui semnificație nu lăsa loc de dubii.

Madeline nu avu nici măcar timp să reacționeze. Tocmai zărise o masă liberă lipită de peretele de sticlă. Grăbi pasul, de frică să nu i-o ia cineva înainte. Nu era decât la trei metri de țintă, când telefonul îi vibră în geantă.

Nu e momentul!

Decise mai întâi să nu răspundă, apoi se răzgândi: era fără îndoială Raphael, care o căuta. Luă cu neîndemânare tava într-o mână – *Fi-r-ar al dracului, ce greu e ceainicul ăsta!* –, în timp ce scotocea în geantă pentru a-și scoate mobilul rătăcit între o legătură de chei voluminoasă, agendă și romanul pe care-l citea. Se răsuci ca să apese pe tasta aparatului și să-l ducă la ureche, când...

*

Madeline și Jonathan se ciocniră în plin. Ceainic, măr, sandviș, sticlă de Coca-Cola, pahar de vin: toate zburară și căzură pe jos.

Speriat, Charly dădu și el drumul tăvii însuși și începu să plângă.

Ce tâmpită! se enervă Jonathan, ridicându-se cu greutate.

— Nu poți să te uiți pe unde mergi? țipă el.

Ce imbecil! se gândi iritată Madeline, dezmeticindu-se.

— Ah! Te pomenești c-o fi fost greșeala mea! Ce tupeu! îl înfruntă ea înainte de a-și recupera de pe jos telefonul, geanta și cheile.

Jonathan se aplecă spre fiul lui pentru a-l liniști, adunând de pe jos sandvișul protejat de un ambalaj de plastic, ca și sticla de apă și telefonul lui mobil.

— Văzusem primul masa! se indignă el. Eram practic așezați, când ai năvălit ca o avalanșă, fără ca măcar să...

BIBLIOTECA METROPOLITANĂ BUCUREȘTI
Serviciul INFORMARE COMUNITARĂ
21 Filiala LIVIU REBREANU
Nr Inventar 732933

— Glumești? Eu am pus ochii pe masa asta cu mult înaintea voastră!

Furia tinerei femei scotea la iveală un accent englezesc până atunci imperceptibil.

— Oricum ar fi, tu ești singură, în timp ce eu am un copil cu mine!

— Frumoasă scuză! Faptul că ai un plod nu-ți dă dreptul să intri-n mine și să-mi distrugi cămașa! zise ea furioasă, descoperind pata de vin care-i murdărea bluza petrecută.

Consternat, Jonathan clătină din cap și-și dădu ochii peste cap. Deschise gura ca să protesteze, dar Madeline îl luă repede:

— Și, mai întâi de toate, nu sunt singură! îl asigură ea, zărindu-l pe Raphael.

Jonathan ridică din umeri și îl luă pe Charly de mână.

— Vino, o să mergem în altă parte! Ce idioată... zise el, părăsind restaurantul.

*

Cursa Delta 4565 pentru San Francisco părăsi New Yorkul la ora 17.00. Bucurându-se că-și revede băiatul, Jonathan nici nu-și dădu seama cum trece timpul. De la despărțirea părinților săi, Charly avea o adevărată fobie de avion. Nu suporta să călătorească și nu putea dormi în timpul unui zbor. Cele șapte ore cât dura drumul au fost așadar consacrate spunerii de bancuri, povestirii de întâmplări haioase și vizionării, pentru a douăzecea oară, a filmului *Doamna și Vagabondul* pe ecranul unui laptop, în timp ce savurau înghețată Häagen-Dazs. Astfel de dulciuri erau rezervate celor de la clasa business, dar o stewardesă înțelegătoare, care fusese cucerită de mutrița simpatică a lui Charly și de șarmul stângaci al tatălui său, încălcă regulile cu plăcere.

Cursa Air France 29 decolă de pe aeroportul JFK la ora 17.30. În confortul de la clasa business – hotărât lucru, Raphael făcuse o alegere bună –, Madeline își deschise

aparatul de fotografiat, să se uite pe pozele făcute în timpul escapadei lor new-yorkeze. Lipiți unul de altul, cei doi îndrăgostiți retrăiră cele mai frumoase momente ale unui voiaj care le arătase cum avea să fie luna lor de miere. Apoi Raphael ațipi, în timp ce Madeline se uita cu încântare, pentru a nu știu câta oară, la *The Shop Around the Corner*, vechea comedie de Lubitsch.

Din cauza decalajului orar, nu era nici măcar ora nouă seara când avionul lui Jonathan ateriză la San Francisco.

Răsuflând ușurat, Charly adormise în brațele tatălui său, imediat ce debarcaseră.

La „Sosire", Jonathan îl aștepta cu nerăbdare pe prietenul său Marcus, împreună cu care avea o mică braserie franțuzească în centrul cartierului North Beach și care trebuia să vină să-l ia cu mașina. Se ridică pe vârfuri pentru a se uita pe deasupra mulțimii.

— M-ar fi mirat s-ajungă la timp! bombăni el.

În cele din urmă, se hotărî să-și consulte telefonul, pentru a vedea dacă are vreun mesaj. Avea și încă unul lung:

> Bine ai ajuns la Paris, draga mea! Sper c-ai putut să te odihnești în timpul zborului și că Raphael n-a sforăit prea tare ☺. Scuză-mă pentru mai devreme: sunt încântată că te măriți și c-ai găsit bărbatul capabil să te facă fericită. Îți promit să fac tot ce-mi stă în putință ca să-mi îndeplinesc cu seriozitate și solemnitate rolul de domnișoară de onoare!
> A ta prietenă pentru totdeauna, Juliane.

Ce-i cu mesajul ăsta dubios? se gândi el, recitind SMS-ul. O glumă nesărată a lui Marcus? Crezu asta timp de câteva secunde, până când se apucă să cerceteze telefonul: același model, aceeași culoare, dar... nu era al lui! O privire rapidă în aplicația e-mailuri îi permise să descopere

identitatea proprietarei: o oarecare Madeline Greene, care locuia la Paris.

Fir-ar al naibii! înjură el. *E telefonul tâmpitei de pe JFK!*

Madeline își privi ceasul, înăbușindu-și un căscat. Ora șase și jumătate dimineața. Zborul nu durase decât șapte ore și ceva, dar, cu decalajul de fus orar, avionul aterizase sâmbătă dimineața la Paris. Roissy se trezea în mare viteză. Ca și la NewYork, turiștii de Crăciun puseseră stăpânire pe aeroport, în pofida orei matinale.

— Ești sigură că vrei să te duci la lucru astăzi? întrebă Raphael în fața benzii rulante pentru bagaje.

— Bineînțeles, dragule! zise ea, deschizându-și telefonul pentru a-și consulta mesajele. Pun pariu că am deja mai multe comenzi în așteptare.

Își ascultă mesajele și auzi o voce tărăgănată și adormită, care îi era total necunoscută:

„Salutare Jon, sunt Marcus. Ăă... am avut o mică problemă cu 4L-ul: o scurgere de ulei care... o să-ți explic mai târziu. În sfârșit, vreau să-ți zic că s-ar putea să întârzii puțin. Scuze..."

Cine naiba-i zănaticul ăsta? se întrebă ea, închizând telefonul. *Vreunul care a greșit numărul? Hm...*

Nedumerită, își examină mobilul cu atenție: era aceeași marcă, același model... dar nu era al ei.

— La dracu'! zise cu voce tare. E telefonul nebunului din aeroport!

2
Separate lives

„E îngrozitor să fii singur când ați fost doi."
Paul Morand

Jonathan trimise primul SMS...

Am telefonul tău, tu-l ai pe-al meu?
Jonathan Lempereur

...la care Madeline răspunse aproape instantaneu:

Da! Unde ești?
Madeline Greene

La San Francisco. Și tu?

La Paris ☹
Cum facem?

Păi, există poștă și-n Franța, nu?
Ți-l trimit pe-al tău chiar
mâine, prin Fedex.

Ce amabil... O să fac la fel,
cât mai repede.
Ce adresă ai?

Restaurant French Touch,1606
Stockton Street, San Francisco,
CA.

Asta-i a mea: Grădina Minunată, str. Delambre nr. 3 bis, Paris, arondismentul 14.

Ești florăreasă, nu-i așa? Dacă da, ai o comandă urgentă de la unul, Oleg Mordhorov: 200 de trandafiri roșii care trebuie livrați la Teatrul Châtelet pentru actrița care se dezbracă în actul al treilea. Între noi fie vorba, mă-ndoiesc că-i nevastă-sa...

Cu ce drept mi-ai ascultat mesajele?

Ca să-ți fac un serviciu, deșteapto!

Văd că ești la fel de bădăran ca-n persoană!
Deci, ești șef de restaurant, Jonathan?

Da.

În cazul ăsta, cârciuma ta are o nouă rezervare: o masă pentru două persoane mâine-seară, pe numele de Dl și Dna Strzechowski.
Mă rog, asta am înțeles din mesajul lor, dar se auzea prost.

Foarte bine! Noapte bună!

La Paris e șapte dimineața...

Jonathan clătină din cap, agasat și bagă telefonul în buzunarul interior al hainei. Femeia asta-l enerva la culme.

*

San Francisco
Ora 21.30

Un Renault 4L vechi, de un roșu-aprins, părăsi șoseaua națională 101 și o luă spre ieșirea care ducea în *downtown*. Vechitura se târa ca o mârțoagă pe Embarcadero, dând impresia că rulează cu încetinitorul. Încălzirea fusese dată la maximum, iar aburul șiroia pe geamuri.

— O să ne bagi într-un copac cu rabla ta! se plânse Jonathan, înghesuit pe scaunul din dreapta șoferului.

— Da, de unde, așa toarce pisicuța mea, se apără Marcus. Dac-ai ști cât o răsfăț!

Cu părul năclăit și ciufulit, cu sprâncenele stufoase, barba de trei săptămâni și pleoapele căzute ca ale lui Droopy, Marcus părea teleportat din altă epocă – cea preistorică –, ba chiar, în unele zile, de pe o altă planetă. Îmbrăcat cu niște pantaloni foarte largi și o cămașă hawaiiană descheiată până aproape de buric, silueta lui rahitică părea să fi fost contorsionată și dislocată pentru a încăpea în habitaclul mașinii. Încălțat cu o pereche de șlapi vechi, conducea cu un singur picior, ținând călcâiul pe ambreiaj și apăsând succesiv cu degetele acceleratorul și pedala de frână.

— Mie-mi place mașina unchiului Marcus! se entuziasmă Charly, foindu-se pe bancheta din spate.

— Mulțam, piticule! răspunse el, făcându-i cu ochiul.

— Charly! Încheie-ți centura și nu te mai agita! îl certă Jonathan.

Apoi se întoarse spre amicul lui:

— Ai trecut pe la restaurant în după-amiaza asta?

— Ăăă... e închis astăzi, nu?

— Dar cel puțin ai făcut recepția la rațe?

— Ce rațe?

— Pulpele de rață și salata rucola pe care ni le livrează Bob Woodmark în fiecare vineri!

— Ah! Știam eu c-am uitat ceva!

— Mare dobitoc mai ești! se enervă Jonathan. Cum să uiți singura rugăminte pe care-am avut-o la tine?

— Nu-i așa o tragedie... bombăni Marcus.

— Ba da, e! Chiar dacă Woodmark e insuportabil, de la ferma lui ne aprovizionăm cu cele mai bune produse. Dacă i-ai tras clapa, n-o să mai vrea să ne aibă de clienți. Fă un ocol pe la restaurant: pariez c-a lăsat marfa în curtea din spate.

— Pot să văd asta și singur, îl asigură Marcus. Vă duc pe voi mai întâi aca...

— Nu! i-o tăie Jonathan. Nu ești decât un lasă-mă să te las pe care nu te poți baza, așa c-o să verific eu!

— Dar mititelul e frânt de oboseală!

— Nu, nu! sări Charly. Vreau și eu să merg la restaurant!

— Gata, am hotărât! zise Jonathan tranșant. La intersecție, cotește-o pe 3rd Sreet! ordonă el, ștergând cu mâneca aburul de pe parbriz.

Numai că bătrânei 4L nu-i plăcea să-i fie schimbat itinerariul. Pneurile ei înguste nu aveau aderență și schimbarea bruscă de direcție fu cât pe ce să ducă la un accident.

— Vezi bine că nu controlezi hârbul ăsta! zbieră Jonathan. Fi-r-ar al dracului, o să ne omori!

— Fac tot ce pot! îl asigură Marcus, redresând volanul într-un concert de claxoane exasperate.

În timp ce urca pe Kearney Street, rabla părea să-și fi recăpătat stabilitatea.

— Ești în starea asta fiindcă ai revăzut-o pe soră-mea? întrebă Marcus, după o lungă tăcere.

— Francesca nu ți-e decât soră *vitregă*, îl corectă Jonathan.

— Ce face?

Jonathan îi aruncă o privire ostilă.

— Dacă-ți închipui c-am stat la taclale...

Marcus știa că subiectul era sensibil și nu insistă. Se concentră asupra condusului, pentru a ajunge pe Columbus Avenue și a-și parca „pisicuța" în fața unei braserii pe nume French Touch, situată pe colțul format de Union Street cu Stockton Street.

Așa cum bănuise Jonathan, Bob Woodmark lăsase marfa în spatele restaurantului. Cei doi bărbați cărară lăzile în camera

frigorifică, după care se duseră să verifice dacă totul era în ordine în sala de mese.

French Touch era o bucățică de Hexagon în inima cartierului italienesc North Beach din San Francisco. Mic, dar primitor, localul reproducea interiorul unui bistrou franțuzesc din anii '30: lambriuri, muluri, marmură mozaic pe jos, niște imense oglinzi Belle Époque, afișe vechi cu Joséphine Baker, Maurice Chevalier și Mistinguett. Localul propunea o bucătărie franțuzească tradițională, fără pretenții, fără fasoane. Pe plăcuța de ardezie agățată pe perete, se putea citi: „Melci în foitaj cu miere, file de rață cu portocale, tartă Saint-Tropez..."

— Poți să-mi dai o înghețată, tată? ceru Charly, instalându-se la barul roșu-aprins care trona de-a lungul sălii.

— Nu, dragule. Ai mâncat kilograme întregi în avion. Și e foarte târziu, ar fi trebuit să fii deja în pat de mult timp.

— Dar sunt în vacanță...

— Haide Jon, fii *cool*! interveni Marcus.

— Ah, nu, n-o să-ncepi și tu acum!

— Dar e Crăciunul!

— Doi puști! nu se putu stăpâni Jonathan să nu zâmbească.

Luă loc în capătul restaurantului, în spatele tejghelei de la bucătăria deschisă, care le permitea clienților să urmărească parțial prepararea felurilor de mâncare.

— Ce ți-ar plăcea? îl întrebă pe fiul său.

— O *Dame blanche*! se entuziasmă copilul.

Cu dexteritate, bucătarul de ocazie rupse câteva tablete de ciocolată neagră într-un bol mic pentru a le topi la bain-marie.

— Și pentru tine? îl întrebă pe Marcus.

— Am putea deschide o sticlă de vin...

— Dacă vrei.

Un zâmbet larg lumină fața lui Marcus. Își părăsi cu veselie scaunul și se îndreptă spre locul său preferat: crama restaurantului.

În acest timp, sub privirea lacomă a lui Charly, Jonathan puse doi bulgărași de înghețată de vanilie și o bezea într-o cupă. Odată ciocolata topită, încorporă în ea o lingură de smântână

lichidă. Vărsă ciocolata caldă peste înghețată și acoperi totul cu frișcă și migdale prăjite.

— *Enjoy!* zise el, înfigând o umbreluță în domul de cremă.

Tatăl și fiul se instalară la o masă, așezați unul lângă altul pe o banchetă moale. Cu ochi strălucitori, Charly se înarmă cu o linguriță cu coadă lungă și începu să mănânce.

— Ia uită-te la minunăția asta! se înflăcără Marcus, întorcându-se din pivniță.

— Un *screaming eagle* din 1997! Ai înnebunit? Sticlele astea sunt rezervate pentru clienți!

— Haide! Va fi cadoul meu de Crăciun, îl imploră.

După o rezistență pur formală, Jonathan acceptă să deschidă vinul select. În definitiv, era mai bine ca Marcus să bea câteva pahare la restaurant. Măcar așa putea să stea cu ochii pe el. În caz contrar, canadianul risca să înceapă un tur al barurilor și, când se afla sub influența alcoolului, belelele se țineau scai de el. În mai multe rânduri, unii dintre tovarășii lui de beție profitaseră de gentilețea și credulitatea lui pentru a-l escroca la poker și a-l face să semneze acte prin care se obliga să plătească sume de bani pentru datorii inventate și pe care Jonathan le recuperase apoi cu mare greutate.

— Admiră culoarea acestui nectar! exclamă Marcus, turnând vinul într-o carafă.

Fiu nelegitim al tatălui Francescăi și al unei cântărețe de muzică country din Quebec, Marcus nu se alesese nici măcar cu o centimă după decesul tatălui său, un bogat om de afaceri newyorkez. Mama lui murise de puțin timp, iar relația cu sora lui vitregă era foarte rece. Fără o para chioară, trăia într-o bulă de nepăsare, indiferent la aspectul său fizic și la regulile sociale. Dormea douăsprezece ore pe zi, dădea o mână de ajutor la restaurant, dar constrângerile existenței și programul de lucru nu păreau să aibă vreo importanță pentru el. Ușor dus cu pluta, pe cât de naiv, pe atât de afectuos, avea ceva patetic și dezarmant, deși consecințele iresponsabilității lui erau greu de controlat în viața de zi cu zi.

Tot timpul cât durase mariajul său, Jonathan nu văzuse în Marcus decât un cretin cu care n-avea nimic de împărțit. Totuși,

când Francesca îl părăsise, cumnatul lui fusese singurul care-l susținuse. În acea perioadă, deși îl avea pe Charly, Jonathan se lăsase să alunece în gaura neagră a depresiei. Fără ocupație și dezorientat, se cufundase în durerea lui, frecventându-i cam prea îndeaproape pe domnii Jack Daniel și Johnnie Walker.

Din fericire, printr-un miracol, Marcus se trezise din lenevală și, pentru prima dată în viața lui, preluase controlul asupra lucrurilor. Reperase un restaurant italienesc demodat care tocmai își schimbase proprietarul și se zbătuse să-i convingă pe cei care-l preluaseră să transforme locul în bistrou franțuzesc și să-l lase pe cumnatul său să se ocupe de el. Această inițiativă îi permisese lui Jonathan să-și revină. Dar abia ce-și văzuse prietenul salvat, că Marcus recăzuse în lenevia lui cumplită.

— În sănătatea ta! zise el, întinzându-i un pahar cu vin lui Jonathan.

— Așadar, sărbătorim Crăciunul mai devreme, conchise francezul, deschizând radioul art déco pe care-l recuperase dintr-o piață de vechituri din Pasadena.

Potrivi aparatul pe un post cu muzică rock care difuza „Light My Fire" într-o versiune live.

— Ah! E grozav! se extazie Marcus, instalându-se comod în fundul banchetei, fără să fie clar dacă vorbea de cabernet sau de muzica celor de la The Doors.

Jonathan încercă la rândul său să se destindă. Își descheie cămașa la guler și își dădu haina jos, dar, văzând telefonul lui Madeline pe masă, se indispuse. *Povestea asta cu mobilul mă face să pierd rezervări!* oftă el. Unii dintre clienții fideli aveau într-adevăr numărul său personal: un privilegiu care le permitea să obțină o masă chiar în serile aglomerate.

În timp ce Marcus înșfăca telefonul, Jonathan își privea fiul care dormea liniștit pe banchetă. I-ar fi plăcut să-și ia vrea două săptămâni de concediu ca să se ocupe mai bine de Charly, dar nu-și permitea. Abia ieșise din prăpastia financiară care aproape că-l înghițise în urmă cu câțiva ani și dezastrul ăsta avusese meritul să-l vaccineze împotriva creditelor, a descoperirilor de card și a altor penalități de întârziere.

Frânt de oboseală, închise ochii și Francesca îi apăru așa cum o văzuse în aeroport. După doi ani, durerea era la fel de vie. Aproape insuportabilă. Deschise ochii și luă o gură de vin pentru a-i alunga imaginea. N-avea viața pe care și-o dorise, dar era a lui.

— Ei, nu e rea fata! exclamă Marcus, în timp ce degetele lui unsuroase alunecau pe ecranul tactil pentru a derula fotografiile pe care le conținea celularul.

Intrigat, Jonathan aruncă o privire spre ecranul telefonului.

— Lasă-mă să văd!

Printre fotografiile tinerei femei, unele erau ușor erotice. Poze sugestive imortalizate în alb și negru: dantele fine, jartele din satin, mână ridicată ascunzând pudic un sân sau atingând rotunjimea unei coapse. Nimic exagerat totuși la ora la care unii postau înregistrările unor partide de sex pe internet...

— Pot să văd, tată? întrebă Charly, trezindu-se din somn.

— Nu, nu! Culcă-te la loc! Nu e pentru copii.

Era surprinzător totuși că, în ciuda aerului său înțepat de fandosită elegantă, pacostea de la aeroport făcuse o mică ședință de poze deocheate.

Mai mult mirat decât excitat, Jonathan dădu *zoom* pe fața modelului. În aparență, tipa se amuza, pretându-se la acest joc de bunăvoie, dar, în spatele zâmbetului de fațadă, se ghicea o oarecare jenă. Fără îndoială, fotografiile acestea fuseseră făcute pentru plăcerea iubitului ei, care se crezuse o clipă Helmut Newton. Cine era în spatele aparatului de fotografiat? Soțul ei? Amantul? Jonathan își amintea că zărise un bărbat la aeroport, dar era incapabil să-și amintească figura lui.

— Gata, ajunge! zise el tranșant, închizând telefonul sub privirea decepționată a lui Marcus.

Simțindu-se brusc voyeur, se întrebă cu ce drept scotocea în viața privată a acestei femei.

— De parcă ei o să-i fie jenă să facă la fel! îi atrase atenția canadianul.

— Puțin îmi pasă: nu există niciun risc să găsească astfel de fotografii în telefonul meu! exclamă el, servindu-se cu un pahar

de *screaming eagle*. Dacă tu crezi că m-am amuzat trăgându-l pe Chelu' în poză...

Cabernetul avea arome delicate de fructe de pădure și scorțișoară. În timp ce degusta băutura, Jonathan făcea, mental, inventarul telefonului său mobil. La drept vorbind, nu-și mai amintea tot ce conținea.

În orice caz, nimic intim ori compromițător, își zise el.

Dar, în privința asta, se înșela amarnic.

*

Paris
Ora 07.30

Capota cu striații a unui Jaguar XF ultimul model gonea prin frigul albăstrui și metalic al periferiei pariziene. Îmbrăcat în materiale nobile – piele albă, lemn de nuc, aluminiu –, interiorul era luxos și confortabil. Pe bancheta din spate se aflau niște genți Luis Vuitton, un sac de golf și un număr din *Figaro Magazine*.

— Ești sigură că vrei să deschizi florăria astăzi? întrebă din nou Raphael.

— Iubitule! exclamă Madeline. Am vorbit deja de mai multe ori despre asta.

— Am putea să ne prelungim vacanța... insistă el. Merg întins până la Deauville, ne petrecem noaptea la Normandy și mâine la prânz luăm masa cu părinții mei.

— Sună tentant, dar... nu. În plus, ai întâlnire cu un client care vrea să viziteze șantierul.

— Tu ești cea care hotărăști, capitulă arhitectul, virând pe bulevardul Jourdan.

Denfert-Rochereau, Montparnasse, Raspail: mașina străbătu o bună parte din arondismentul 14 înainte de a se opri pe strada Campagne-Première, la numărul 13, în fața unei uși verde-închis.

— Trec să te iau diseară de la florărie?

— Nu, vin eu la tine cu motocicleta.

— O să-ngheți!

— Poate, dar îmi place motorul meu Triumph! răspunse ea, îmbrățișându-l.

Îmbrățișarea se prelungi până când claxonul unui taximetrist grăbit îi scoase cu brutalitate din coconul lor.

Madeline trânti portiera berlinei înainte de a-i trimite un sărut de la revedere iubitului ei. Formă codul pentru a deschide ușa porticului care dădea spre o curte plină de arbori. Acolo se afla apartamentul pe care-l închiriase de când se mutase la Paris.

— Brr! Sunt -15°C înăuntru! dârdâi ea, intrând în micul duplex, un atelier tipic, dintre cele construite în cartier la sfârșitul secolului al XIX-lea.

Aprinse aragazul, scăpărând un chibrit și puse ceainicul pe foc pentru a-și face un ceai.

Atelierul de pictură fusese reamenajat de mult timp într-un apartament de două camere dispunând de un salon, de o bucătărie micuță și de o încăpere la mezanin. Dar înălțimea plafonului, ferestrele mari din zidul principal și parchetul din lemn pictat aminteau de destinația artistică inițială și contribuiau la farmecul unic al locului.

Madeline deschise radioul pe TSF Jazz, verifică dacă radiatoarele erau date la maximum și își bău ceaiul, legănându-se pe ritmul trompetei lui Louis Armstrong și așteptând ca apartamentul să se încălzească.

Făcu un duș rapid, ieși din baie tremurând și luă din dulap un tricou Thermolactyl, niște blugi și un pulover gros de lână. Gata de plecare, ronțăi un Kinder Bueno în timp ce îmbrăca o geacă de piele și își legă în jurul gâtului fularul cel mai călduros.

Era abia trecut de ora opt când încălecă pe șaua motocicletei ei galbene. Magazinul era foarte aproape, dar nu mai voia să treacă pe la atelier înainte să se întâlnească cu Raphael. Cu pletele în vânt, parcurse suta de metri de pe această stradă pe care o adora. Aici, Rimbaud și Verlaine își compuseseră versurile, Aragon și Elsa se iubiseră și Godard imortalizase sfârșitul primului său film: scena aceea atât de tristă în care Jean-Paul Belmondo, „la capătul puterilor" se prăbușește, cu un glonț în spate, sub privirile logodnicei lui americane.

Madeline coti pe bulevardul Raspail și o luă pe strada Delambre, până la Grădina Minunată, florăria de care era tare mândră și pe care o deschisese în urmă cu doi ani.

Ridică grilajul de fier cu teamă. Nu lipsise niciodată așa de mult. Pe perioada vacanței ei la New York, îi încredințase frâiele

magazinului lui Takumi, ucenicul ei japonez care termina școala de florari din Paris.

După ce intră, scoase un oftat de ușurare. Takumi îi urmase sfaturile întocmai. Tânărul asiatic se aprovizionase în ajun de la Rungis și încăperea era plină de flori proaspete: orhidee, lalele albe, crini, crăciunițe, flori de spânz, gălbenele-de-pădure, mimoze, narcise galbene, violete, amaryllis. Bradul pe care-l împodobiseră împreună strălucea puternic, iar din tavan atârnau crenguțe de vâsc și dafin.

Liniștită, își scoase geaca pentru a-și pune șorțul, își adună uneltele – foarfece de grădină, stropitoare, săpăligă – și se apucă de treburile cele mai urgente, spălând frunzele unui ficus, schimbând pământul unei orhidee și tăind un bonsai.

Madeline își concepuse florăria ca pe un loc magic și poetic, o bulă propice reveriei, o oază de pace departe de agitația orașului. Oricât de tristă ar fi fost ziua pentru clienții ei, voia ca aceștia să-și lase grijile deoparte de cum îi treceau pragul prăvăliei. În perioada Crăciunului, atmosfera de la Grădina Minunată era de-a dreptul fermecătoare, amintind de miresmele copilăriei și de tradițiile de altădată.

Scăpată de „primele griji" tânăra scoase brazii afară pentru a-i sprijinii de fațadă și își deschise florăria la ora nouă fix.

Zâmbi văzând că intră primul ei client – în această profesie, un vechi dicton spunea că, dacă era un bărbat, ziua avea să fie fastă –, apoi se posomorî când auzi ce dorea: voia să-i fie livrat un buchet soției lui, fără carte de vizită. Era noua stratagemă la modă a soților geloși: să trimită flori în mod anonim, pentru a vedea reacția nevestelor lor. Dacă, atunci când se întorcea acasă, aceasta nu le vorbea despre buchet, trăgeau concluzia că avea un amant... Bărbatul plăti comanda și părăsi magazinul fără a fi interesat de compoziția buchetului. Madeline începu deci singură aranjamentul floral – pe care Takumi trebuia să-l livreze începând cu ora zece într-o bancă din strada Boulard –, când *riff*-ul de chitară din „Jumpin' Jack Flash" răsună în prăvălie. Florăreasa se încruntă. Celebra piesă a celor de la Rolling Stones se auzea din rucsacul ei, în care se afla telefonul acelui individ, Jonathan. Ezită să răspundă, iar soneria se opri, în cele

din urmă. Se făcu liniște pentru un minut, după care un sunet scurt și înfundat o anunță că cineva lăsase un mesaj.

Madeline ridică din umeri. Doar n-o să asculte iar un apel care nu-i era destinat... Mai avea și altceva de făcut! Și apoi, puțin îi păsa de individul ăla atât de bădăran și dezagreabil.

Totuși, mânată de o curiozitate imposibil de stăvilit, apăsă pe ecranul tactil și lipi telefonul de ureche. O voce gravă și ezitantă se auzi din aparat: o americancă vorbind cu un ușor accent italian, care se chinuia să-și stăpânească hohotele de plâns.

Jonathan, sunt eu, Francesca. Sună-mă, te rog! Trebuie să vorbim, trebuie să... Știu că te-am trădat, știu că nu-nțelegi de ce-am stricat totul. Întoarce-te, te rog, fă-o pentru Charly și fă-o pentru noi! Te iubesc... Nu vei uita, dar mă vei ierta! N-avem decât o viață, Jonathan, și noi suntem făcuți ca să ne-o petrecem împreună și să avem și alți copii. Să ne reluăm planurile, să continuăm ca înainte! Fără tine, nu pot să trăiesc...

Vocea italiencei se sugrumă într-o tristețe infinită și mesajul termină.

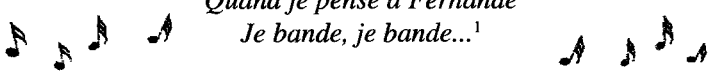
Timp de mai multe secunde, Madeline rămase încremenită, tulburată de ceea ce tocmai auzise și cuprinsă de vinovăție. Pe brațe, pielea i se făcuse ca de găină. Se înfioră, apoi puse telefonul încă plin de lacrimi pe tejghea, întrebându-se ce-ar trebui să facă.

3
În secret

„Toată lumea are secrete. Trebuie doar să afli care sunt."

Stieg Larsson

Jonathan decuplă ambreiajul și trecu într-a treia. Cutia de viteze scoase un huruit strident, ca și cum mașina avea să cedeze pe loc. Ceruse să treacă el la volanul Renault-ului: chiar dacă se aflau aproape de casă, nici nu-i trecea prin cap să-l lase pe Marcus să conducă. Prăvălit pe scaunul din dreapta șoferului, amicul său, doborât de vin, îngâna cuplete deocheate din repertoriul lui Georges Brassens:

— Un ton mai jos! ordonă Jonathan, aruncând o privire în oglinda retrovizoare, ca să se asigure că fiul lui era încă pe tărâmul viselor.

— Pardon, se scuză Marcus, ridicându-se ca să lase în jos geamul portierei.

Canadianul scoase capul pe fereastră, ținându-și fața în bătaia vântului, ca și cum aerul nopții avea să-l ajute să se trezească din beție.

Tipul ăsta e complet sărit... se gândi Jonathan încetinind tot mai mult.

Mașinuța o luă pe partea vestică a Filbert Street, una dintre străzile cele mai în pantă din San Francisco. La începutul urcușului, rabla horcăi, amenință să se oprească, dar în cele din urmă

[1] „Când mă gândesc la Fernande/ Mi se scoală, mi se scoală..." (N. tr.)

își reveni și atinse cu greu vârful colinei, scăldat în lumina albă de la Coit Tower, turnul care domina orașul. Jonathan execută o manevră periculoasă și parcă oblic, răsucind roțile spre trotuar. Ușurat că o scosese la capăt, își luă fiul în brațe și o porni pe aleea din mijlocul eucaliptilor, palmierilor și tufelor de bougainvillea.

Marcus îl urma, clătinându-se. Își reluase cântecele deocheate și răcnea cât îl ținea gura.

— Încercăm să dormim! se plânse un vecin.

Jonathan își înșfăcă prietenul de umăr pentru a-l face să grăbească pasul.

— Tu ești singurul meu prieten adevărat, singurul meu tovarăș adevărat... bălmăji bețivul, agățându-i-se de gât.

Jonathan se chinui să-l repună pe picioare și cei „doi bărbați și jumătate" coborâră cu pași mici șirul de trepte din lemn care ducea în jos, pe panta colinei Telegraph Hill. Scara șerpuia prin mijlocul unei vegetații aproape tropicale, deservind mici căsuțe colorate. Cruțate de ravagiile cutremurului din 1906, aceste locuințe de lemn, construite inițial pentru marinari și docheri, erau căutate astăzi de artiști și intelectuali bogați.

Ajunseră în sfârșit în fața porții unei grădini sălbatice și luxuriante, în care buruienile câștigaseră definitiv lupta cu cercelușii și rododendronii.

— Bun, fiecare în camera lui! decretă Jonathan cu autoritatea unui șef de familie.

Îl dezbrăcă pe Charly, îl culcă și îl sărută după ce îl înveli bine. Apoi făcu la fel cu Marcus, mai puțin sărutul. Nu trebuia totuși să exagereze...

În sfârșit liniștit, Jonathan trecu în bucătărie, își turnă un pahar cu apă și ieși pe terasă cu laptopul sub braț. Afectat de diferența de fus orar, își înăbuși un căscat, frecându-se la ochi, și se așeză pe un scaun din lemn de tec.

— Hei, băiete, n-ai somn?

Jonathan ridică privirea spre vocea care-l interpelase: îi aparținea lui Boris, papagalul tropical al casei.

Uitasem de ăsta!

Pasărea fusese a fostului proprietar, un tip excentric, care trecuse în testament obligația oricărui cumpărător al vilei de a se ocupa

ad vitam aeternam de orătania lui preferată. Boris avea peste șaizeci de ani. Decenii în șir, stăpânul lui îi consacrase o oră de logopedie pe zi, învățându-l mai bine de o mie de cuvinte și câteva sute de expresii pe care le folosea cu o adecvare surprinzătoare.

Flegmatic, se integrase bine în noul cămin și era bucuria lui Charly. În plus, se înțelegea de minune cu Marcus care îl învățase o întreagă colecție de înjurături ale căpitanului Haddock. Dar papagalul era un poznaș afurisit și Jonathan nu prea îi aprecia caracterul infect și limbuția.

— N-ai sooomn? repetă pasărea.

— Ba da, imaginează-ți, dar sunt prea obosit ca să dorm.

— Tăntălăule! îl insultă Boris.

Jonathan se apropie de pasărea care, cu ciocul gros, coroiat și labele cu gheare puternice, trona maiestuoasă pe stinghia ei. În ciuda vârstei înaintate, penajul pe jumătate auriu, pe jumătate turcoaz își păstrase luciul, iar puful negru care îi vărga conturul ochilor îi dădea un aer mândru și arogant.

Papagalul își scutură coada lungă și își desfăcu aripile, cerând:

— Vreau mere, prune, banane...

Jonathan examină colivia.

— Nu ți-ai mâncat castraveții și andivele.

— Mi s-a acrit de andive! Vreau semințe de pin, nuci și alune!

— Asta e, și eu o vreau pe Miss Univers în patul meu.

Jonathan clătină din cap și deschise laptopul. Își citi mesajele, le răspunse unor furnizori, validă câteva rezervări și își aprinse o țigară, privind miile de luminițe care străluceau peste ocean. De aici, priveliștea asupra golfului era nemaipomenită. Zgârie-norii districtului financiar se decupau în fața imensei siluete a Bay Bridge, care se întindea spre Oakland. Acest moment de liniște fu tulburat de o sonerie de telefon neobișnuită: o piesă cântată la vioară, începutul unui *Capriciu* de Paganini, după umilele lui cunoștințe muzicale.

Telefonul lui Madeline Greene.

Dacă voia să doarmă, trebuia să-l închidă, fiindcă, din cauza diferenței de fus orar, apelurile riscau să se înmulțească. Decise totuși să-l preia pe ultimul.

— Da?

— Tu ești, frumoasa mea?

— Hm...

— Ești obosită? Sper c-ai călătorit bine.

— Excelent. Drăguț din partea ta că ți-ai făcut griji.

— Dar nu ești Madeline!

— După cum bine auzi!

— Raphael, tu ești?

— Nu, sunt Jonathan din San Francisco.

— Juliane Wood, încântată. Pot să știu de ce răspunzi la telefonul prietenei mele?

— Pentru că, din greșeală, am făcut schimb de telefoane mobile.

— La San Francisco?

— La New York, pe aeroport. În fine, e prea mult de explicat.

— Ah! E nostim...

— Da, mai ales când li se întâmplă altora. Deci tu...

— Și cum s-a-ntâmplat?

— Ascultă, e foarte târziu și nu e foarte interesant.

— Oh, ba da! Dimpotrivă, povestește-mi!

— Suni din Europa?

— Sun de la Londra. O să-i cer lui Madeline să-mi povestească. Ce număr ai?

— Poftim?

— Numărul tău de telefon?

— ...

— Ca s-o sun pe Madeline...

— N-o să-ți dau numărul meu, nici nu te cunosc!

— Dar din moment ce Madeline are telefonul tău...

— Ce să spun, parcă n-ar mai exista un alt mijloc de-a vorbi cu ea! N-ai decât să-l suni pe Raphael, poftim!

Ce mahalagioaică! gândi el, grăbindu-se să încheie această conversație.

— Alo, alo! repetă Juliane la celălalt capăt al firului.

Oh, mitocanul! se enervă ea, înțelegând că îi închisese telefonul în nas.

*

Jonathan era hotărât să închidă telefonul de tot, când o ușoară curiozitate îl împinse să se uite din nou la fotografiile stocate în telefon. În afară de două-trei fotografii senzuale, restul

erau turistice, un veritabil album de amintiri ale escapadelor romantice ale cuplului. Astfel, Madeline și Raphael își afișau iubirea în piața Navone din Roma, într-o gondolă la Veneția, în fața edificiilor lui Gaudí la Barcelona, agățați de tramvaie în Lisabona sau cu schiurile în picioare în Alpi. Atâtea locuri pe care și Jonathan le vizitase cu Francesca în perioada iubirii lor. Dar, cum fericirea altora era încă dureroasă pentru el, nu făcu decât să survoleze această galerie.

Continuă totuși explorarea telefonului, parcurgând cu interes muzicoteca lui Madeline. Deși se aștepta la ce-i mai rău – compilații de muzică proastă, pop și R'n'B –, făcu ochii mari descoperind... toată muzica care-i plăcea și lui: Tom Waits, Lou Reed, David Bowie, Bob Dylan, Neil Young...

Piese melancolice și boeme care cântau despre *loose*, despre blues-ul dimineților alburii și despre destine distruse.

Era surprinzător. Sigur, nu haina-l face pe om, dar îi era greu să și-o imagineze pe tânăra sofisticată, cu unghii perfecte și genți Louis Vuitton de la aeroport cufundându-se în asemenea lumi zbuciumate.

Continuându-și investigațiile, se uită peste titlurile de filme pe care le descărcase Madeline. O nouă surpriză: nu comedii romantice, nu episoade din *Sex and the City* ori din *Desperate Housewives*, ci lungmetraje mai puțin anoste și mai controversate: *Ultimul tangou la Paris*, *Crash*, *Pianista*, *Macadam Cowboy* și *Leaving Las Vegas*.

Jonathan se opri la ultimul titlu: această poveste de dragoste imposibilă între un alcoolic suicidar și o prostituată dezorientată era filmul lui preferat. Când îl descoperise, era la apogeul reușitei lui profesionale și se simțea împlinit din punct de vedere personal. Totuși, lunga derivă a lui Nicolas Cage, care își îneca eșecurile în alcool, i se păruse aproape familiară. Era genul de film care îți redeschide rănile, îți trezește vechii demoni și instinctele de autodistrugere. Genul de poveste care îți redeșteaptă temerile cele mai ascunse, singurătatea și îți amintește că nimeni nu e ferit de o coborâre în infern. În funcție de starea de spirit de moment, pelicula putea să te îngrețoșeze sau să te facă să vezi mai clar în tine. În orice caz, te impresiona.

Hotărât lucru, Madeline Greene avea gusturi neașteptate.

Din ce în ce mai intrigat, începu să-i citească e-mailurile și SMS-urile. În afara mesajelor profesionale, mare parte din corespondența ei era compusă din schimburi de mesaje cu Raphael – partenerul ei, vizibil foarte îndrăgostit și curtenitor – și cu amica ei cea mai bună – faimoasa Juliane, gură-spartă, flecară și bârfitoare, dar prietenă credincioasă și plină de umor. Zeci de e-mailuri de la un antreprenor parizian te lăsau să ghicești iminența mutării într-o casă din Saint-Germain-en-Laye, pe care Madeline și Raphael o amenajaseră cu grija și fervoarea pe care le pui în primul cămin adevărat. În mod limpede, cuplul era pe deplin fericit, doar că...

...continuând ceea ce trebuia să califice drept „scotoceală", Jonathan dădu peste agenda electronică a lui Madeline și observă niște întâlniri regulate cu un oarecare Esteban. Își imagină imediat un playboy argentinian, amant al tinerei englezoaice. De două ori pe săptămână, lunea și joia, între orele 18.00 și 19.00, Madeline se ducea să-l întâlnească pe acest Casanova sud-american! Gentilul Raphael era oare la curent cu escapadele frumoasei lui logodnice? Nu, bineînțeles, Jonathan avusese și el același ghinion și nu bănuise nimic înainte de a descoperi că Francesca îl înșală, tocmai când credea că ei doi erau feriți de tornade.

Toate sunt la fel... gândi el, foarte dezamăgit.

În fotografii, Raphael îi păruse cam insipid, cu puloverul pe umeri și cămașa lui albastră de ginere ideal. Dar, în fața torpilorului de fericire conjugală care era fără îndoială Esteban, Jonathan nu se putea abține să nu-l compătimească cu acea solidaritate proprie soților înșelați.

*

Printre alte întâlniri, termenul „gineco" revenea cu regularitate: doctorița Sylvie Andrieu, pe care Madeline o consulta, pare-se, de șase luni pentru o problemă de infertilitate. Cel puțin, asta dădeau de înțeles e-mailurile trimise de un laborator de analize medicale și pe care Madeline le salvase.

În fața ecranului telefonului ei mobil, Jonathan se simțea ca un voyeur și era jenat, dar ceva la femeia asta începea să-l captiveze.

În ultimele săptămâni, Madeline făcuse analizele medicale obișnuite pentru detectarea unei eventuale sterilități: curbe de temperatură, prelevări, ecografii și radiografii. Jonathan era aici pe un teren cunoscut: el și Francesca avuseseră probleme similare și fuseseră nevoiți să urmeze același traseu înainte de a-l concepe pe Charly.

Citi rezultatele pe îndelete și cu atenție. Din câte înțelegea, erau bune. Madeline avea cicluri regulate, dozaje hormonale liniștitoare și o ovulație care n-avea nevoie să fie stimulată. Iubitul ei drăgăstos consimțise să i se facă analiza spermei și constatase cu ușurare că spermatozoizii lui erau suficient de numeroși și de mobili pentru a-i permite să procreeze.

Nu mai lipsea decât un singur examen, numit „testul lui Hühner", pentru a completa tabloul. Examinând însemnările din agenda electronică, Jonathan constată că, de trei luni, consultația fusese de fiecare dată reprogramată.

Ciudat...

Își amintea foarte bine de starea lui de spirit din perioada în care el însuși efectuase analiza asta cu Francesca. Sigur, testul destinat să verifice compatibilitatea cuplului avea unele constrângeri – analiza trebuia să fie efectuată în ultimele două zile dinaintea datei de ovulație și la mai puțin de douăsprezece ore de la un contact sexual neprotejat –, dar, odată ce ai luat decizia să te supui unor asemenea analize, n-ai decât o singură dorință: să le termini cât mai repede, ca să fii liniștită.

De ce a amânat Madeline de trei ori data testului?

Își stoarse creierii, deși știa că nu va găsi răspunsul la întrebare. La urma urmei, poate că reprogramările fuseseră făcute de ginecolog sau de Raphael.

— Du-te la culcare, Coco! îl interpelă Boris.

De data asta, pasărea avea dreptate. De-a ce se juca, treaz la ora două dimineața, scrutând cu disperare ecranul telefonului unei femei pe care n-o văzuse decât două minute în viața lui?

*

Jonathan se ridică de pe scaun, hotărât să meargă la culcare, dar telefonul continua să-l atragă. Incapabil să-l închidă, îl

conectă la rețeaua wi-fi a casei și se mai uită o dată la colecția de fotografii. Derulă pozele lui Madeline până o găsi pe cea pe care o căuta. Îi dădu print și se duse s-o ia din salon.

Imprimanta trosni și scoase un portret în plan american reprezentând o tânără în fața Marelui Canal la Veneția. Jonathan luă hârtia și își cufundă privirea în cea a lui Madeline.

Fața aceea ascundea un mister. În spatele luminii și al zâmbetului, simțea o fisură, ceva iremediabil distrus, ca și cum poza ar fi purtat un mesaj subliminal pe care nu reușea să-l decodeze.

Jonathan se întoarse pe terasă. Hipnotizat de acel telefon, inventaria acum diferitele aplicații descărcate de Madeline – buletinele informative, planul metroului parizian, informații meteo...

— Care este secretul tău, Madeline Greene? șopti el, atingând ușor ecranul.

— Madeline Greeeeeeene! repetă papagalul urlând.

În casa din față, se aprinse lumina.

— Am vrea să dormim! se lamentă un vecin.

Jonathan deschise gura pentru a-l certa pe Boris, când un program îi atrase atenția: un „calendar feminin" în care Madeline consemnase o bună parte a vieții ei intime. Organizată ca o agendă, aplicația păstra în memorie datele menstrelor, preciza zilele de ovulație, datele de fertilitate și calcula media ciclurilor menstruale. Un „jurnal" urmărea evoluția greutății, a temperaturii și a dispoziției în timp ce niște iconuri discrete în formă de inimă îi permiteau utilizatoarei să repereze zilele în care avusese un raport sexual.

Privind dispunerea inimilor pe calendar, dovada îi sări lui Jonathan în ochi: Madeline pretindea că vrea un copil, dar avea grijă să nu facă dragoste decât în afara perioadelor de fertilitate...

4
Diferența de fus orar

„Inima femeii este un labirint de subtilități care sfidează spiritul grosier al masculului aflat la pândă. Dacă vreți într-adevăr să posedați o femeie, trebuie mai întâi să gândiți ca ea și primul lucru pe care-l aveți de făcut este să-i cuceriți sufletul."

Carlos Ruiz Zafon

Între timp, la Paris...

— Takumi, vreau să te rog ceva.

Pendula de perete a magazinului tocmai bătuse ora 11.00. Cocoțată pe un taburet, părul prin neglijent și cu mâinile zgâriate, Madeline tocmai terminase de agățat o legătură foarte mare de crenguțe de dafin.

— Bineînțeles, doamnă, răspunse tânărul ucenic.

— Nu-mi mai spune „doamnă"! zise ea exasperată, coborând de pe scaun.

— De acord, Madeline, se corectă asiaticul, roșind.

Să-i spună patroanei lui pe numele mic crea o intimitate care îl punea în încurcătură.

— Aș vrea să te duci să pui un colet la poștă, îi explică ea, întinzându-i un plic mic cu bule în care băgase telefonul lui Jonathan.

— Bineînțeles, doam... adică Madeline.

— Este o adresă din Statele Unite, preciză ea, dându-i o bancnotă de douăzeci de euro.

Takumi examină adresa:

Jonathan LEMPEREUR
French Touch
1606 Stockton Street
San Francisco, CA 94133
USA

— Jonathan Lempereur... Precum *chef*-ul[1]? întrebă el, încălecând pe bicicleta electrică cu care făcea livrările.

— Îl cunoști? se miră florăreasa, care ieșise cu el pe trotuar.

— Toată lumea-l cunoaște, îi răspunse el fără să-și dea seama de gafă.

— Asta înseamnă că eu sunt proasta proastelor? îl dojeni Madeline.

— Nu, ăă... deloc, eu... se bâlbâi el.

Acum, Takumi era stacojiu. Mici picături de sudoare i se prelingeau pe frunte și privirea nu i se mai desprindea de pământ.

— Lasă, o să-ți faci harachiri în altă zi, glumi ea. Între timp, explică-mi și mie cine e tipul ăsta.

Japonezul înghiți în sec.

— Acum câțiva ani, Jonathan Lempereur deținea cel mai bun restaurant din New York. Părinții mei m-au invitat acolo când mi-am luat licența, ca să sărbătorim. Era un loc mitic: un an pe lista de așteptare și niște arome originale, pe care nu le găseai nicăieri în altă parte.

— Nu cred că-i vorba de același tip, zise ea, arătând spre plic. Adresa pe care mi-a dat-o este într-adevăr cea a unui restaurant, dar mai degrabă a unui birt decât a unui local de cinci stele.

Takumi băgă pachetul în rucsac și porni la drum, fără alte comentarii.

— Pe curând!

Madeline îi făcu un mic semn cu mâna, în timp ce intra înapoi în prăvălie.

Cuvintele ucenicului său îi treziseră curiozitatea, dar încercă să-și reia lucrul ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. De la deschidere, florăria fusese tot timpul plină de lume. La fel ca sărbătoarea de Sfântul Valentin, Crăciunul trezea diverse emoții: iubirea, ura, teama de singurătate, melancolia. Numai

---

[1] Titlu dat maeștrilor bucătari, specialiști cu experiență în domeniul culinar, adesea inovatori, care dețin în palmaresul lor una sau mai multe stele Michelin, acordate de celebrul ghid gastronomic omonim. (N. tr.)

în dimineața asta, văzuse perindându-se prin magazinul ei o mulțime de personaje, unele mai interesante ca altele: un bătrân seducător trimisese douăsprezece buchete pentru douăsprezece cuceriri din douăsprezece orașe diferite; o femeie între două vârste își expediase singură orhidee, pentru a face impresie bună în fața colegilor de birou; o tânără americancă dăduse buzna în lacrimi, pentru a-i trimite iubitului ei parizian un aranjament ofilit, semnificând despărțirea lor. Cât despre brutarul cartierului, comandase drept cadou pentru soacra lui adorată un enorm cactus mexican cu țepi lungi...

Madeline moștenise de la tatăl ei pasiunea pentru arta floral. Plină de entuziasm, fusese mai întâi o autodidactă, apoi urmase cursurile de la Piverdière, prestigioasa școală de florari din Angers. Era mândră că practica o activitate care marca fiecare dintre marile evenimente ale vieții. Nașterea, botezul, prima întâlnire, căsătoria, împăcarea, promovarea profesională, pensionarea, înmormântarea: florile îi însoțeau pe oameni din leagăn până în mormânt.

Tânăra femeie începu un nou aranjament, dar îl abandonă după cinci minute. Nu reușea să-și scoată din cap povestea pe care i-o spusese Takumi.

Trecu în spetele tejghelei și dădu o căutare pe internet de pe computerul magazinului. Tastând „Jonathan Lempereur" pe Google, obțineai șase sute de mii de rezultate! Intră pe Wikipedia. Enciclopedia online conținea o lungă prezentare a *chef*-ului, însoțită de o fotografie care era, fără nicio îndoială, a bărbatului pe care-l întâlnise cu o zi înainte la aeroport, chiar dacă, în poză, Jonathan părea mai tânăr și mai sexy. Perplexă, Madeline își puse ochelarii de vedere cu lentile subțiri și, molfăind capătul unui creion, se apucă să citească pe ecran:

Jonathan Lempereur, născut în 4 septembrie 1970, este un *chef* și om de afaceri francez, care și-a clădit cea mai mare parte a carierei în Statele Unite.

Ucenicia

De origine gasconă, provine dintr-o familie de modești patroni de restaurant și începe să lucreze de tânăr în localul tatălui său, La Chevalière, situat în piața Libération din Auch. De la șaisprezece

ani, face ucenicie și acumulează experiență: ajutor de bucătar la Ducasse, Robuchon și Lenôtre, înainte de a deveni secundul celebrului *chef* provensal Jacques Laroux în restaurantul La Bastide din Saint-Paul-de-Vence.

Ascensiunea

Sinuciderea neașteptată a mentorului său îl propulsează pe Lempereur la conducerea restaurantului La Bastide. În mod neașteptat, el reușește să păstreze reputația localului, devenind, la douăzeci și cinci de ani, cel mai tânăr *chef* francez în fruntea unui restaurant cotat cu trei stele în *Ghidul Michelin*.

Prestigiosul Hôtel du Cap-d'Antibes apelează atunci la serviciile sale pentru a-și relansa restaurantul, La Trattoria. În mai puțin de un an de la deschidere, localul luxosului hotel obține și el trei stele, făcând din Jonathan Lempereur unul dintre cei patru maeștri bucătari din lume care au acumulat șase stele în celebrul ghid.

Consacrarea

În 2001, o întâlnește pe Francesca, fiica omului de afaceri american Frank DeLillo, aflată în luna de miere la Hôtel du Cap, alături de bancherul Mark Chadwick. Moștenitoarea și tânărul *chef* se îndrăgostesc la prima vedere și Francesca intentează divorț la mai puțin de o săptămână de la căsătorie, certându-se astfel cu familia ei, în timp ce hotelul de pe Coasta de Azur își concediază *chef*-ul pentru a nu-și păta reputația.

Noul cuplu se instalează la New York, unde are loc căsătoria. Cu ajutorul soției lui, Jonathan Lempereur își deschide propriul restaurant, L'Imperator, la ultimul etaj al celebrei Rockfeller Center.

Pentru Lempereur, este începutul unei perioade de mare creativitate. Experimentând noi tehnologii, dar păstrând în același timp și savoarea bucătăriei mediteraneene, el devine unul dintre apostolii „bucătăriei moleculare". Succesul său este imediat. În câteva luni, ajunge favoritul starurilor, al oamenilor politici și al criticilor gastronomici. La doar treizeci și cinci de ani, este ales cel mai bun bucătar din lume de către un juriu internațional format din patru sute de cronicari care îi laudă „bucătăria flamboaiantă" și capacitatea de a le oferi clienților săi „un voiaj gustativ extraordinar". În această perioadă, restaurantul său primește în fiecare an zeci de mii de cereri venite din cele patru colțuri ale lumii și adesea e nevoie de mai bine de un an de așteptare pentru obținerea unei rezervări.

Vedeta media

În paralel cu cariera sa de *chef*, Jonathan Lempereur devine celebru pentru numeroasele lui apariții televizate, în special *An Hour with Jonathan* pe BBC America, și *Chef's Secrets* pe Fox, care atrag

în fiecare săptămână milioane de telespectatori. Urmează cărți și DVD-uri.
În 2006, susținut de Hillary Clinton, senatoare de New York, Lempereur începe o cruciadă împotriva meniurilor cantinelor școlilor din Big Apple. Întâlnirile lui cu elevii, părinții și profesorii conduc în cele din urmă la adoptarea de meniuri mai echilibrate în aceste instituții.
Cu zâmbet seducător, geacă de piele și irezistibilul său accent franțuzesc, tânărul *chef* se impune ca o vedetă a bucătăriei moderne și este inclus de *Time Magazine* pe lista celor mai influente personalități. Săptămânalul l-a supranumit chiar cu această ocazie „Tom Cruise al cuptorului".

— Vindeți și decorațiunile?

— Poftim?

Madeline ridică privirea din ecran. Absorbită de viața lui Lempereur, nu-și dăduse seama că o clientă tocmai intrase în magazin.

— Decorațiunile, le vindeți? repetă femeia, arătând spre etajerele pastel din lemn dat cu alb de plumb pe care erau așezate diverse accesorii: termometre, ceasuri cu cuc, colivii, oglinzi pătate, lămpi cu petrol și lumânări parfumate.

— Hm... nu, îmi pare rău, aparțin magazinului, minți Madeline, grăbită s-o vadă plecată, pentru a putea să se cufunde și mai mult în biografia lui Jonathan.

Omul de afaceri: constituirea grupului Imperator
Sprijinindu-se pe această notorietate, Lempereur creează împreună cu soția lui grupul Imperator, menit să-i permită să-și diversifice marca cu produse derivate. Cuplul deschide apoi local după local: bistrouri, *wine bars*, braserii, hoteluri de lux... imperiul lor de restaurante se întinde în toată lumea, din Las Vegas la Miami, trecând prin Beijing, Londra și Dubai. În 2008, grupul Imperator numără mai bine de două mii de angajați în peste cincisprezece țări și generează o cifră de afaceri de mai multe zeci de milioane de dolari.

Dificultăți financiare și retragerea din lumea gastronomiei
În timp ce clienții continuă să dea năvală în restaurantul său newyorkez, *chef*-ul francez este ținta unor atacuri din ce în ce mai violente. Aceiași critici care, în urmă cu câțiva ani, îi lăudau creativitatea și talentul îi reproșează acum că s-a lansat în prea multe afaceri și că a devenit „o simplă mașină de făcut bani".

Totuși, numeroase firme ale conglomeratului sunt departe de a atinge pragul rentabilității. Grupul Imperator e plin de datorii și ajunge în pragul falimentului în decembrie 2009. Câteva săptămâni mai târziu, după despărțirea de soția sa, Jonathan Lempereur se dă bătut, declarându-se „obosit de critici", „părăsit de inspirație" și „dezamăgit de lumea gastronomiei". La vârsta de treizeci și nouă de ani, constrâns să cedeze licența de folosire a numelui său, Lempereur se retrage definitiv din afaceri, după ce și-a pus amprenta asupra bucătăriei contemporane.

Citind sfârșitul notiței, Madeline află că *chef*-ul publicase o carte în 2005, *Confesiunile unui bucătar îndrăgostit*. După o nouă căutare, urmată de două-trei clicuri, ajunse pe site-ul braseriei French Touch de care se ocupă Jonathan la San Francisco. În mod vizibil, site-ul nu era adus la zi. Găseai aici câteva feluri de mâncare la douăzeci și patru de dolari: supă de ceapă, sângerete cu cartofi, tartă cu smochine. Nimic prea grozav pentru cineva care, cu câțiva ani mai înainte, avea cel mai bun restaurant din lume.

Cum a ajuns aici? se întrebă ea, plimbându-se prin mijlocul brazilor și al orhideelor. Se duse în fundul magazinului, amenajat ca o grădină, și, cu privirea în gol, se așeză pe balansoarul suspendat de o creangă uriașă lipită de tavan.

Soneria telefonului florăriei o smulse din gânduri.

Sări și ridică receptorul aparatului. Era Takumi.

— Ești tot la poștă?

— Nu doam... ăăă... Madeline. Din cauza grevei, toate oficiile poștale sunt închise.

— Bine, când te-ntorci, fă un ocol pe la o librărie și cumpără-mi o carte. Ai cu ce să notezi? Uite titlul: *Confesiunile unui bucătar îndrăgostit* de...

5
You've got mail

„Dorința de a cunoaște total pe cineva este un mod de a-l subjuga, de a-l exploata. Este o dorință la care trebuie să renunți."

Joyce Carol Oates

San Francisco, miezul nopții

Jonathan trase de lănțișorul care aprindea neonul suspendat deasupra oglinzii din baie. Nu putea cu niciun chip să adoarmă. Asta din cauza nervozității și a arsurilor la stomac care îl torturau fără încetare de când băuse vinul ăla îngrozitor. Înconjurat de un halou de lumină palidă, scotoci în dulăpiorul cu medicamente, căutând un calmant. După ce puse mâna pe comprimat, trecu în bucătărie pentru a-l înghiți cu o gură de apă minerală.

Casa era cufundată în tăcere. Marcus, Charly și chiar Boris se aflau de mult în brațele lui Morfeu. Fereastra glisantă rămăsese întredeschisă, dar nu era frig. Un vânt călduț se ridică, făcând să sune ușor clopoțeii din bambus în timp ce o rază de lună trecu prin geam pentru a lumina ecranul telefonului pe care-l pusese la încărcat pe bar. Jonathan nu se putu stăpâni: cu o apăsare pe singurul buton, activă aparatul care deveni instantaneu luminos și cristalin. Mica bulină roșie care anunța că Madeline primise un e-mail era aprinsă. Un soi de al șaselea simț amestecat cu o stranie curiozitate îl împinse să apese pe icon pentru a citi mesajul. Fusese trimis cu zece minute în urmă și, oricât de ciudat ar fi părut, îi era adresat...

*

Dragă Jonathan (hai să renunțăm la domnul Lempereur și la domnișoara Greene, ce zici? În definitiv, îmi imaginez că, dacă ai tupeul să-mi citești e-mailul, trebuie c-ai aruncat deja o privire și la pozele mele și ți-ai

clătit ochii cu vreo două-trei fotografii „artistice" din albumul meu. Eşti aşadar un pervers şi asta-i problema ta, dar evită, pe cât se poate, să le pui pe Facebook, fiindcă nu sunt sigură că viitorul meu soţ ar aprecia chestia asta...).

Dragă Jonathan (bis), profit deci de pauza mea de prânz (ei, da, este deja trecut de amiază la Paris) pentru a-ţi scrie în timp ce degust un sandviş cu *rillettes du Mans*[1] preparat cu grijă de Pierre & Paul, membri de seamă ai *Confrérie de Chevaliers des Rillette Sarthoises* şi maeştri măcelari a căror prăvălie se află vizavi de a mea. M-am aşezat la soare, la barul lor în care se servesc gustări. Am aşadar gura plină de carne tocată, firimituri de pâine pe pulover şi pete de grăsime murdăresc ecranul frumosului tău telefon: nu arăt prea sexy, ce-i drept, dar sandvişul ăsta e atât de delicios! În fine, n-o să te conving tocmai pe tine de necesitatea de a savura plăcerile bucătăriei alese.

Dragă Jonathan deci, îţi scriu acest mesaj pentru a-ţi da două veşti: una bună şi una proastă. Să începem cu cea proastă: aşa cum probabil ştii, în acest început de vacanţă şcolară, o grevă paralizează ţara asta minunată care este Franţa. Aeroporturi, autostrăzi, transport în comun, serviciu poştal: totul este blocat. Takumi, tânărul meu ucenic, tocmai a găsit uşa închisă la oficiul poştal din Bulevardul Montparnasse, aşa că, deocamdată, sunt în imposibilitatea de a-ţi trimite telefonul.

Numai bine,

Madeline.

---

[1] Specialitate tradiţională din Le Mans (departamentul Sarthe), un fel de pate făcut din carne de porc prăjită în propria-i grăsime, dată apoi prin maşina de tocat şi asezonată cu diverse condimente. (N. tr.)

Reacția lui Jonathan nu se lăsă așteptată. După douăsprezece secunde, răspunsul lui țâșni:

> Îți bați joc de mine? Ce-i povestea asta cu greva?

Dacă ea nu-i trimitea mobilul, nici nu se punea problema ca el să-l trimită pe-al ei!

Și îi veni rândul lui Madeline să pluseze, treizeci de secunde mai târziu:

> Mai ești încă treaz la ora asta, Jonathan? Tu nu dormi niciodată? Nu cumva lipsa asta de somn e de vină pentru amestecul de iritare și proastă dispoziție care pare să te caracterizeze?

Jonathan scoase un oftat lung și îi trimise tinerei femei un nou mesaj:

> De fapt, îmi promiseseși o veste bună care s-o compenseze pe cea proastă...

Cocoțată pe taburetul ei, Madeline înghiți ultimul dumicat de sandviș și răspunse prompt:

> Exact, iată vestea bună: în ciuda frigului și a grevelor, e foarte frumos la Paris.

Abia expediase e-mailul, că și pândea un răspuns care nu întârzie să vină.

> Bun, măcar de data asta, nu mai am niciun dubiu: îți bați joc de mine.

Ea nu-și putu stăpâni un zâmbet, în pofida neliniștii care o măcina. Împiedicând-o să înapoieze telefonul proprietarului

său, greva asta a serviciilor publice o punea în încurcătură. O obliga să suporte greutatea unei responsabilități pe care n-o voia. Trebuia oare să-i spună lui Jonathan de mesajul lăsat de fosta lui soție care-l sunase din New York pentru a-l implora să se întoarcă la ea? Fără să vrea, Madeline deținea o informație capitală pentru viitorul unui cuplu și asta nu-i plăcea.

Tânăra comandă al doilea pahar de vin, pe care-l bău uitându-se pe geam la trecători și la mașini. Aflată în apropierea a numeroase magazine mari, strada Delambre era animată în acest weekend de cei care făceau cumpărături de Crăciun. Pe trotuarele scăldate de soare, mantourile cambrate ale pariziencelor, gecile adolescenților, tocurile care răsunau și aburul care le ieșea tuturor din gură se amestecau într-o mișcare amețitoare de culori și de chipuri.

Madeline își termină paharul cu vin și, puțin cam amețită, luă pana – vorba vine – pentru a scrie următorul mesaj:

Dragă Jonathan,

E ora 13.00. Pauza mea de prânz e pe sfârșite, din fericire, fiindcă dacă aș mai rămâne un minut în plus în acest local, m-aș repezi la tarta lor Tatin cu mere renet, înghețată și alte bunătăți. O adevărată „crimă și pedeapsă", cum ziceți voi, dar o tentație care, cu o săptămână înainte de Crăciun, n-ar fi tocmai nimerită, trebuie să recunoști.
A fost o plăcere să stau de vorbă cu tine, chiar dacă puțin, și asta în ciuda proastei tale dispoziții și a laturii ursuze, morocănoase și țâfnoase care, după cum bine am înțeles, constituie un soi de „marcă comercială" pe care unii probabil c-o găsesc atrăgătoare. Înainte de a te părăsi, permite-mi totuși să-mi satisfac curiozitatea, punându-ți trei întrebări:
1) De ce așa-zisul „cel mai bun *chef* din lume" servește astăzi biftec cu cartofi prăjiți într-un simplu bistrou de cartier?
2) De ce ești încă treaz la patru dimineața?
3) O mai iubești pe fosta ta soție?

*

Abia ce apăsase pe tasta TRIMITE, că Madeline înțelese că făcuse o mare tâmpenie. Dar era prea târziu...

Ieși de la Pierre & Paul și traversă strada, amețită de vin.

— Hei! uită-te pe unde mergi, IMBECILO! îi strigă un puști cu părul în ochi, care era cât pe ce să intre-n ea cu o bicicletă.

Ca să evite coliziunea, Madeline se dădu repede înapoi, dar fu „luată în primire" de claxonul unui 4x4 care încerca să depășească bicicleta prin dreapta. I se făcu frică și se grăbi să ajungă pe trotuar, rupându-și în trecere tocul de la una dintre ghete.

La dracu'! boscorodi ea, deschizând ușa florăriei pentru a se refugia în Grădina ei Minunată. Adora Parisul, dar detesta parizienii...

— Totul e bine, doamnă? o întrebă Takumi, văzând-o cât era de speriată.

— Ești greu de cap! îi reproșă ea, pentru a-și păstra cumpătul.

— Scuze, se corectă asiaticul. Totul e bine, *Madeline*?

— Da, e vorba doar de blestematul ăsta de toc, care...

Lăsă fraza în aer și își dădu cu puțină apă pe față înainte de a-și scoate ghetele și geaca, sub privirea uluită a angajatului său.

— Degeaba te uiți la mine cu aerul ăsta concupiscent, n-am de gând să merg mai departe cu striptease-ul.

Când îl văzu pe Takumi înroșindu-se ca para focului, Madeline regretă că se înfuriase și nu vru să prelungească acest moment jenant.

— Poți să te duci să mănânci. Nu te grăbi, mă ocup eu de toate!

Rămasă singură în florărie, tânăra deschise telefonul lui Jonathan, nerăbdătoare. Acesta tocmai îi răspunsese:

Dragă Madeline,

Ca să-ți satisfaci curiozitatea, iată niște răspunsuri la întrebările tale:
1) Am fost odată, dar de mult timp nu mai sunt „cel mai bun *chef* din lume". Să zicem

că, asemenea unui scriitor, mi-am pierdut inspirația și pasiunea necesare pentru a realiza creații inovatoare. Acestea fiind zise, dacă o să treci vreodată prin San Francisco împreună cu Raphael al tău, nu ezitați să veniți să degustați „biftecul cu cartofi prăjiți" al restaurantului nostru. Avem niște antricoate nemaipomenit de fragede și gustoase; cât despre cartofii noștri prăjiți, aceștia sunt în realitate cartofi sote cu usturoi, busuioc și pătrunjel. „Belles de Fontenay"[1], cultivați în cantități mici de un producător local și pe care toți clienții noștri îi laudă că sunt așa de moi, încât ți se topesc în gură și făcuți exact cât trebuie.

2) E adevărat că e ora patru dimineața și sunt încă treaz. Motivul? Două întrebări care-mi umblă prin cap și mă-mpiedică să-mi găsesc somnul.

3) Du-te naibii!

*

Takumi intră într-un mic restaurant de pe strada Odessa, în care obișnuia să ia masa de prânz. Îl salută pe patron și se instală într-un loc mai retras în a doua sală, mai puțin zgomotoasă și mai puțin frecventată. Comandă un *millefeuille* de roșii[2] cu brânză proaspătă de capră: o specialitate pe care o descoperise grație lui Madeline. Așteptându-și mâncarea, scoase din geantă un dicționar de buzunar pentru a căuta sensul cuvântului „concupiscent". Ca prins asupra faptului, avu brusc impresia aberantă că toți clienții îi aruncau priviri acuzatoare. Madeline avea o plăcere răutăcioasă să-l tachineze, să-l provoace și să-i dea peste cap certitudinile și reperele. Îi părea rău că nu-l lua în serios și că-l considera mai mult un copil decât un bărbat. Femeia asta îl

[1] Varietate franțuzească de cartofi albi. (N. tr.)

[2] Rondele de roșii tăiate subțiri, după modelul foilor de plăcintă, cu umplutură între ele. (N. tr.)

fascina precum o floare misterioasă. Cel mai adesea era „soare arzător", blondă ca o floarea-soarelui, răspândind în jurul ei lumină, încredere și entuziasm. Dar, în unele momente, putea fi plină de secrete și întunecată ca o orhidee neagră: o floare rară căutată de colecționari, care înflorea în plină iarnă pe lângă palmierii din Madagascar.

*

Clientul intră într-un moment prost. Pentru a-l servi, Madeline se opri din scrierea mailului și ascunse telefonul în buzunărașul șorțului. Era un adolescent, între cincisprezece și șaptesprezece ani, cu înfățișare de *baby rocker* cum vedeai la ieșirea din liceele cartierelor selecte: bascheți Converse, blugi strâmți, cămașă albă, haină cambrată de firmă, tunsoare savant ciufulită.

— Pot să te-ajut?

— Eu... ăăă... da, aș vrea să cumpăr niște flori, explică el, punând cutia în care avea chitara pe un scaun.

— Ce bine! Dacă mi-ai fi cerut niște croasante, ar fi fost cam nasol.

— Poftim?

— Nimic, las-o baltă! Vrei un buchețel rotund sau unul cu flori mari?

— Păi, de fapt, habar n-am.

— Să fie pastel sau colorat?

— Poftim? repetă adolescentul, de parcă i-ar fi vorbit chinezește.

Cu siguranță, nu e cel mai dezghețat din generația lui, se gândi ea, încercând să-și păstreze calmul și zâmbetul.

— Bun, ai vreo idee de bugetul pe care ai vrea să-l aloci pentru florile astea?

— Nu știu. Pot să cumpăr ceva cu trei sute de euro?

De data asta, ea nu-și putu stăpâni un oftat: detesta oamenii care nu cunoșteau deloc valoarea banilor. Într-o fracțiune de secundă, câteva amintiri din copilărie îi reveniră în memorie: anii de șomaj ai tatălui său, sacrificiile familiei pentru ca ea să-și poată face studiile... Cum putea să existe o asemenea prăpastie între acest puștan născut în puf și fetișcana care fusese ea?

— Bun, ascultă, băieţaş, n-ai nevoie de trei sute de euro ca să cumperi un buchet. În orice caz, nu în florăria mea, ai înţeles?

— Mda, răspunse el moale.

— Deci, pentru cine sunt florile astea?

— Pentru o femeie.

Madeline îşi dădu ochii peste cap.

— Pentru mama ta sau pentru o prietenă?

— De fapt, pentru o prietenă a mamei, răspunse el şi mai jenat.

— Şi ce mesaj ai vrea să-i transmiţi oferindu-i acest buchet?

— Un mesaj?

— În ce scop îi oferi florile astea? Ca să-i mulţumeşti că ţi-a făcut cadou un pulover de ziua ta sau pentru a-i spune altceva?

— Ăăă... mai degrabă a doua variantă.

— Fi-r-ar să fie, dragostea e de vină sau eşti aşa de idiot tot timpul? întrebă ea, clătinând din cap.

Adolescentul nu se obosi să răspundă. Madeline se îndepărtă de tejghea şi se apucă să facă un aranjament.

— Cum te cheamă?

— Jeremy.

— Şi prietena mamei tale câţi ani are?

— Hm... e mai în vârstă decât dumneavoastră, în orice caz.

— Şi eu câţi ani am, după părerea ta?

Iarăşi preferă să nu răspundă, dovadă că nu era poate atât de cretin cum părea.

— Bun, nu le meriţi, dar astea-s cele mai potrivite, explică ea, întinzându-i un buchet. Sunt florile mele preferate: violete de Toulouse, simple, şic şi elegante în acelaşi timp.

— E foarte frumos, recunoscu el, dar, în limbajul florilor, ce semnifică?

Madeline ridică din umeri.

— Las-o baltă cu limbajul florilor! Dăruieşte ce ţi se pare frumos şi gata!

— Totuşi... insistă Jeremy.

Madeline se prefăcu că se gândeşte.

— În ceea ce numeşti tu „limbajul florilor", violeta reprezintă modestia şi timiditatea, dar ea simbolizează totodată şi o

iubire secretă, deci, dacă ți-e teamă că mesajul pare ambiguu, pot să-ți fac un buchet cu trandafiri în locul ăstuia.

— Nu, violetele îmi convin foarte bine! răspunse el, arborând un zâmbet larg.

Își plăti comanda și, când ieși din prăvălie, îi mulțumi lui Madeline pentru sfaturile ei.

În sfârșit singură, scoase telefonul și se grăbi să-și termine mesajul.

Mii de scuze, Jonathan, pentru acest amestec în viața ta privată, într-un mod atât de puțin subtil. De vină e paharul cu vin băut în plus, care m-a făcut să scriu fără să mă gândesc (un vin alb de Vouvray, catifelat, cu arome de miere, trandafiri și caise, îl știi cu siguranță și poate o să mă ierți☺).
Cred că greva poștei n-o să țină la nesfârșit, dar, ca să nu-mi asum niciun risc, o să apelez la o firmă de transport privată. Am contactat un curier care va veni să ia telefonul tău la sfârșitul zilei. Chiar punând la socoteală weekendul și Sărbătorile, am fost asigurată că vei primi pachetul înainte de ziua de miercuri.
Permite-mi să vă urez, ție și fiului tău, sărbători fericite.

Madeline

PS: Iartă-mi curiozitatea, dar mi-ai scris în ultimul mesaj că, dacă ești treaz în toiul nopții, asta se întâmplă din cauza a două întrebări care-ți umblă prin cap și te împiedică să-ți găsești somnul. Sunt prea indiscretă dacă te întreb care sunt?

*

Dragă Madeline,

Vrei să afli care sunt cele două enigme care mă împiedică să dorm? Iată-le:
1 - Mă întreb cine este ESTEBAN.

2 - Mă întreb de ce îi lași pe cei din anturajul tău să creadă că încerci să ai un copil, când, de fapt, iei toate măsurile tocmai pentru a NU-l avea...

*

Cuprinsă de panică, Madeline închise telefonul și se depărtă de el de parcă ar fi fugit de un pericol.

Știa! Tipul ăsta îi scotocise în mobil și aflase de Esteban și de copil!

O picătură de sudoare îi alunecă pe șira spinării. Își auzea inima bubuindu-i în piept. Mâinile îi tremurau și simțea cum i se înmoaie picioarele.

Cum era posibil? Agenda și e-mailurile ei, bineînțeles...

Un gol neașteptat i se căscă în stomac și o luă cu leșin. Trebuia să se calmeze: numai cu aceste elemente, Jonathan Lempereur nu putea să o atingă. Atâta timp cât nu punea mâna pe altceva, nu era o amenințare reală.

Dar exista în măruntaiele telefonului ei un document peste care nu trebuia *nicicum* să dea. Ceva ce Madeline nu avea dreptul să dețină. Ceva ce îi distrusese deja viața și o adusese în pragul nebuniei și al morții.

Teoretic, secretul ei era bine protejat. Lempereur era un băgăcios mizerabil, nu un as în informatică, nici vreun șantajist. Se jucase cu ea, se amuzase pe seama ei, dar, dacă nu-i dădea apă la moară, avea să renunțe.

Cel puțin, așa spera.

6
Firul

„Căci (ei) erau uniți printr-un fir [...] care nu putea exista decât între doi indivizi din specia lor, doi indivizi care-și recunoscuseră singurătatea în cea a celuilalt."

Paolo Giordano

San Francisco
Ora 09.30

Marcus se trezi din somn cu greu.

Ca un somnambul, se duse până la baie, intră în cabina de duș fără să-și scoată nici boxerii, nici cămașa și rămase nemișcat sub jet, până când boilerul se goli. Apa înghețată îl făcu să deschidă un ochi și, după ce se șterse rapid, își târșâi picioarele până în camera lui, unde constată că sertarul cu lenjerie era gol. Toate hainele lui erau îngrămădite în coșul de răchită. Canadianul ridică din sprâncene. Jonathan, care îl amenințase de sute de ori că nu-i mai spală hainele, își pusese avertismentul în practică!

— Jon... se tângui el înainte de a-și da seama că era sâmbătă și că, la ora aia, șeful de restaurant părăsise deja mai mult ca sigur casa pentru a-și face vizita săptămânală la piața cu produse de fermă din Embarcadero.

Încă buimac, își băgă mâna în muntele de lenjerie murdară și luă primele haine „reutilizabile" pe care le nimeri.

Apoi se târî până la bucătărie și găsi bâjbâind termosul cu *pu-erh* pe care Jonathan îl prepara în fiecare dimineață. Se lăsă să cadă pe un scaun și bău chiar din sticlă o porție mare de ceai negru. Ca și cum băutura i-ar fi dezmorțit neuronii, avu brusc un moment de iluminare și se dezbrăcă *illico presto* pentru a-și spăla lenjeria în chiuvetă, cu detergent de vase. După ce o stoarse, deschise ușa cuptorului cu microunde și reglă durata la opt minute.

Mulțumit de sine, ieși pe terasă, gol pușcă.

— Salut, butoi-fără-fund! îl întâmpină Boris.

— Bună, ectoplasmă cu pene! îi răspunse Marcus, scărpinându-l ușor.

Drept răspuns, pasărea sări, înclină capul și deschise ciocul, oferindu-i o pastă digerabilă de fructe amestecate.

Marcus îi mulțumi amicului său, apoi se lungi la soare, căscând de-i trosneau fălcile.

— Mișcă-ți fundul! Mișcă-ți fundul! urlă papagalul.

Stimulat de imboldurile lui, Marcus se ridică să se ocupe de ceea ce considera el a fi sarcina cea mai importantă a zilei: verifică pompa care iriga vreo zece plante de canabis ascunse în spatele trandafirilor din grădină. Jonathan nu era deloc de acord cu mica lui cultură, dar închidea ochii. În definitiv, California era primul producător occidental de cânepă indiană, iar San Francisco, singurul oraș care simboliza toleranța și contracultura.

Marcus mai rămase un pic pe terasă, ca să profite de căldură. Petrecându-și mare parte din viață în frigul Montrealului, iubea foarte tare blândețea climei californiene.

Pe micuța colină Telegraph Hill, îți venea greu să crezi că se apropie Crăciunul: trompetele aurii ale iasomiei începeau să înflorească; palmierii, prunii ornamentali și leandrii roz străluceau în soare; casele din lemn gemeau de iederă, îngropate în mijlocul unei jungle luxuriante unde piuiau păsările vesele și colibri colorați.

În pofida orei relativ matinale, câțiva plimbăreți coborau deja treptele pline de flori ale scării Filbert. În ciuda vegetației abundente, casa nu era complet ferită de priviri. Unii trecători se amuzau, alții erau șocați, dar niciunul nu rămânea de piatră în fața acelui zurliu în pielea goală, care purta o conversație deocheată cu un papagal.

Marcus nu se sinchisi până ce un turist își scoase aparatul de fotografiat pentru a imortaliza scena.

— Nu mai poți fi liniștit nici măcar la tine-acasă! bombăni canadianul, bătând în retragere spre bucătărie chiar în

momentul în care ceasul cuptorului cu microunde semnala sfârșitul „coacerii".

Curios să vadă rezultatul, deschise cuptorul ca să-și recupereze hainele. Erau nu doar uscate, ci și calde și moi!

În plus, au parfum de brioșe, se felicită el, mirosind grămăjoara de lenjerie.

Se îmbrăcă satisfăcut în fața oglinzii, netezindu-și tricoul care îi plăcea foarte tare datorită mesajului imprimat pe el:

OUT OF BEER
(life is crap)[1]

Stomacul îi chiorăi. Lihnit de foame, deschise frigiderul și cotrobăi printre alimente înainte de a încerca un amestec îndrăzneț. Unse o felie de pâine cu un strat generos de unt de arahide, pe care îl acoperi cu sardine în ulei peste care aranjă rondele de banane.

Delicios! se gândi el, scoțând un oftat de plăcere.

Nu luase decât câteva îmbucături din sandvișul lui, când le zări.

Fotografiile lui Madeline.

Peste cincizeci de portrete prinse în pioneze pe panoul de plută, placate cu magneți pe ușile dulapurilor metalice sau lipite cu scotch direct pe perete.

În mod vizibil, colocatarul său își petrecuse o bună parte din noapte imprimând aceste fotografii. Tânăra femeie apărea în ele în toate ipostazele: singură, cu iubitul ei, din față, din profil... Jonathan mărise chiar unele copii, scrutându-i ochii și fața.

Perplex, Marcus se opri din mestecat și se apropie de fotografii. Fără a da impresia, canadianul nu-l scăpa din ochi pe Jonathan. De ce se pretase el la această punere în scenă? Ce mister căuta să deslușească în privirea lui Madeline Greene?

Cunoștea fragilitatea prietenului său și știa că „vindecarea" lui era încă precară.

---

[1] „Nu mai avem bere (viața-i de rahat)" (en. în original). (N. tr.)

Fiecare om are în inimă un gol, o rană, o teamă de abandon și de singurătate.

Marcus știa că rana din inima lui Jonathan era adâncă.

Și că un astfel de comportament nu prevestea nimic bun.

*

Între timp, la câțiva kilometri distanță...

— Tati, pot să gust și eu din *jerky*? întrebă Charly. Este carnea preferată a cowboy-ilor!

Cu fiul său pe umeri, Jonathan mergea de o oră prin fața tarabelor pietei înghesuite pe esplanada fostului debarcader. Pentru șeful de restaurant, era un ritual: în fiecare sâmbătă, venea să se aprovizioneze și să găsească inspirația pentru a-și alcătui meniul săptămânii. Farmer's Market era o veritabilă instituție la San Francisco. În jurul bătrânei Ferry Building, se strângeau vreo sută de fermieri, pescari și zarzavagii, care vindeau produse locale obținute din culturi biologice. Acolo găseai cele mai frumoase legume, fructele cele mai zemoase, peștii cei mai proaspeți, carnea cea mai fragedă. Lui Jonathan îi plăcea acest loc care atrăgea o mulțime pestriță: turiști, bucătari sau simpli cumpărători în căutare de produse de calitate.

— Te rog, tati, uite *jerky* acolo! N-am mâncat niciodată!

Jonathan își „eliberă" fiul, care se repezi spre stand. Entuziast, Charly luă o bucățică de carne de vită uscată, după care își înăbuși o grimasă.

Jonathan îi făcu ștregărește cu ochiul.

În mijlocul acestui festival de arome, se simțea ca acasă. Busuioc, ulei de măsline, nuci, brânză de capră proaspătă, avocado, castraveți, roșii, vinete, ierburi aromatice, dovleci, salate: inspecta, mirosea, gusta, alegea. „Cel mai prost bucătar e cel care caută să mascheze gustul original al ingredientului în loc să-l dezvăluie." Jacques Laroux, *chef*-ul care-l formase, îi transmisese iscusința și rigoarea sa în selectarea produselor, respectarea anotimpurilor și căutarea celor mai buni furnizori.

Aici, în grădina de legume a Statelor Unite, nici nu era prea greu să respecți aceste principii. Deja de mult timp, hrana bio nu

mai era apanajul hipioților. De-acum, era un mod de viață la San Francisco, la fel ca în toată California.

Cu un ochi la Charly, Jonathan cumpără cinci pui frumoși, zece bucăți de calcan și o ladă de scoici Saint-Jacques. Se târgui pentru vreo zece homari și cinci kilograme de langustine.

La fiecare comandă, îi furniza responsabilului de stand numărul locului unde avea parcată camioneta, pentru ca angajații pieței să-i poată livra comanda.

— Hei, Jonathan, gustă asta! îi strigă un vânzător de scoici din Point Reyes, întinzându-i o stridie.

Era o glumă între ei, căci francezului nu-i plăcea obiceiul local de a trece stridia pe sub un jet de apă rece înainte de a o servi, de aceea nu includea niciodată acest tip de scoici în meniul restaurantului său.

Jonathan îi mulțumi totuși pentru moluscă, pe care o înghiți cu un strop de lămâie și o bucată de pâine.

Profită de această pauză pentru a scoate telefonul lui Madeline din geacă. Se uită la ecran și simți o ușoară dezamăgire când văzu că florăreasa nu-i răspunsese la mesaj. Mersese poate prea departe? Dar femeia asta-l intriga atât de tare... Azi-noapte, chiar după ce printase fotografiile, făcuse o descoperire ciudată examinând repartiția capacității telefonului:

Capacitatea discului: 32 GB
Spațiu disponibil: 1,03 GB
Utilizat: 96,8%
Disponibil: 3,2%

Această informație îl mirase. Cum era posibil ca memoria aparatului să fie aproape în totalitate ocupată? La prima vedere, telefonul conținea cinci filme, vreo cincisprezece aplicații, cincizeci de fotografii, circa două sute de cântece și... asta era tot. Insuficient ca să umple un smartphone, nu trebuia să fii expert în informatică pentru a ști așa ceva. Concluzia? Hard diskul conținea probabil și alte date.

Cu coatele pe parapetul care domina golful, Jonathan își aprinse o țigară, privindu-l pe Charly, care stătea pe vine lângă cuștile cu iepuri. Fără îndoială, nu era tocmai legal să fumeze

aici, dar, din cauză că dormise puțin, avea nevoie de doza lui obișnuită de nicotină. Trase din țigară, răspunzând cu un semn din cap salutului unui confrate. De când se retrăsese din lumina reflectoarelor, Jonathan constatase că lumea îl privea cu mai multă îngăduință! Când îl întâlneau, majoritatea producătorilor și a șefilor de restaurante îl salutau cu un amestec straniu de respect și compasiune. Aici, majoritatea oamenilor știau cine era: Jonathan Lempereur, fostul *cel mai creativ* chef *al generației lui*, fostul *Mozart al bucătăriei,* fostul *patron al celui mai bun restaurant din lume.*

Fostul, fostul, fostul...

Astăzi, nu mai era nimic, sau aproape nimic. Din punct de vedere legal, nici măcar nu mai avea dreptul să deschidă un restaurant. Când fusese obligat să vândă licența de exploatare a numelui său, se angajase într-adevăr să se țină departe de gătit. French Touch nu-i aparținea și numele său nu figurase niciodată nici pe site-ul restaurantului, nici pe cărțile lui de vizită.

Într-un articol, o jurnalistă de la *Chronical* ridicase această problemă spinoasă, dar recunoscuse că modestul bistrou în care lucra el astăzi n-avea nimic din strălucirea luxosului Imperator. Jonathan profitase de altfel de articol pentru a pune lucrurile la punct: da, noul său restaurant nu servea decât feluri simple la prețuri accesibile; nu, niciodată n-ar mai crea vreo rețetă și inspirația nu-i revenise; nu, niciodată n-ar mai căuta să obțină recunoașterea internațională. Cel puțin, lucrurile erau clare și articolul avusese meritul de a-i liniști pe *chef*-ii care se îngrijorau de posibila întoarcere a lui Lempereur în bucătărie.

— Tati, pot să gust mazăre verde cu *wasabi*? întrebă Charly, studiind curios standul unui bătrân asiatic care mai vindea limbă de rață și supă de broască țestoasă.

— Nu, puiule. N-o să-ți placă: e foarte iute!

— Te rog! Pare foarte bun!

Jonathan ridică din umeri. De ce oare, de la cea mai fragedă vârstă, natura umană ne împinge să ignorăm sfaturile avizate?

— Fă cum vrei!

Trase din nou din țigară și miji ochii din cauza soarelui. Pe role, pe jos sau cu bicicleta, numeroși oameni profitau de

vremea frumoasă pentru a se plimba de-a lungul țărmului. În depărtare, oceanul scânteia și, pe cerul de un albastru intens, patrulau pescărușii hămesiți gata să se repeadă asupra oricărei surse de hrană.

Pățit cu *jerky*, Charly ar fi trebuit să fie mai cu băgare de seamă, dar frumoasa culoare verde a sufleului de mazăre îl ademenise. Așa că, fără teamă, luă un pic de mazăre condimentată și...

— Bleah! Ustură! urlă el, scuipând repede tot ce băgase în gură.

Sub privirea amuzată a bătrânului japonez, copilul se întoarse spre tatăl său.

— Ar fi trebuit să-mi spui! îi reproșă el, pentru a-și ascunde jena.

— Haide să-ți iau o ciocolată caldă! îi propuse Jonathan, stingând țigara și cocoțându-l pe Charly pe umerii lui.

*

Între timp, la Paris...

Era trecut de ora 19.00 când un curier intră pe ușa de la Grădina Minunată. În ciuda orei înaintate, magazinul era încă animat și Madeline încerca să servească mai mulți clienți.

Scoțându-și casca, curierul avu impresia că fusese proiectat în altă dimensiune. Cu florile ei în culorile toamnei, cu parfumurile amestecate, cu balansoarul și vechea stropitoare din metal, florăria îi amintea în mod straniu de grădina casei de la țară a bunicii lui, în care își petrecuse majoritatea vacanțelor când era copil. Surprins de blândețea neașteptată a acestei insule de natură, avu senzația că respiră cu adevărat, pentru prima oară după mult timp.

— Pot să v-ajut? îl întrebă Takumi.

— Federal Express, răspunse el, trezindu-se brusc din visare. Mi s-a spus să vin aici ca să ridic un pachet.

— Așa este, iată coletul.

Curierul luă plicul cartonat pe care i-l întindea asiaticul.

— Mulțumesc, o seară bună!

Ieși în stradă și se urcă pe motocicletă. Apăsă pe accelerație și ieși în bulevard. Făcuse deja vreo zece metri, când zări în

oglinda retrovizoare o femeie care-l striga. Frână și se opri pe trotuar.

— Sunt Madeline Greene, explică ea când ajunse la el. Eu sunt cea care a completat formularul de pe internet pentru a solicita expedierea expresă a acestui pachet, dar...

— Doriți să anulați comanda?

— Și să-mi recuperez pachetul, vă rog!

Fără un cuvânt, tânărul îi dădu plicul înapoi lui Madeline. În mod clar, se întâmpla frecvent ca expeditorii să se răzgândească în ultimul moment.

Ea semnă o contramandare, apoi îi întinse o bancnotă de douăzeci de euro pentru deranj.

Madeline se întoarse în florăria ei, strângând telefonul la piept și întrebându-se dacă luase o decizie bună. Alegând să nu-i trimită mobilul lui Jonathan, era conștientă că-și asuma riscul de a-l provoca. Dacă nu va mai auzi nimic de la el în următoarele zile, va avea tot timpul să-i restituie aparatul, dar, în cazul în care lucrurile vor lua o întorsătură neplăcută, voia să păstreze posibilitatea de a avea un contact direct cu el.

Spera că asta nu se va întâmpla niciodată.

*

San Francisco

Jonathan își continuă plimbarea pe sub arcadele bătrânei Ferry Building. Având mai mult de o sută de ani, clădirea portuară se ridica mândră de-a lungul arterei Embarcadero. Își trăise perioada de glorie în anii '20, când era cel mai important terminal de călători din lume. Astăzi, clădirea ei principală fusese transformată într-o elegantă galerie comercială unde magazine de brânzeturi, brutării, *delicatessen*, firme italienești de catering și standuri cu mirodenii se înșirau de-a lungul promenadei luate cu asalt de gurmanzi.

Șeful de restaurant își termină târguielile, cumpărând fructe, struguri, kiwi, lămâi, rodii, portocale, după care își ținu promisiunea de a-i oferi fiului său o ceașcă mare de ciocolată, într-o cafenea care dădea spre chei.

Charly alungă cu ușurare gustul de wasabi care îi ardea limba cu gustul dulce de cacao. Jonathan se mulțumi cu un ceai *pu-erh*. Mintea îi era în altă parte. Sorbind o gură de ceai, verifică ecranul mobilului. Tot n-avea nicio veste de la Madeline.

O voce interioară îi șopti să se oprească acolo. De-a ce se juca? Ce căuta să dovedească? Ce puteau să-i aducă aceste investigații, în afară de necazuri?

Dar decise să ignore aceste avertismente. Noaptea trecută deschisese metodic toate aplicațiile și una singură i se păruse suspectă: un spațiu de stocare care îi permitea citirea de fișiere cu volum mare – PDF-uri, imagini, înregistrări video –, după ce le transferase din computerul ei pe telefon. Dacă Madeline ascundea documente în aparatul ei – și asta dădea de înțeles analiza memoriei telefonului –, aici se aflau.

Numai că aplicația era protejată de o parolă!

ENTER PASSWORD

Jonathan privi cursorul clipind și invitându-l să introducă codul secret. La noroc, încercă pe rând MADELINE, GREENE, apoi PASSWORD.

Dar nu trebuia să-și facă iluzii.

După a treia tentativă eșuată, se uită la ceas și intră în panică văzând că întârziase atât de mult. În weekend, angaja un ucenic care să-l ajute la restaurant, dar tânărul bucătar n-avea cheile și nu trebuia să conteze pe lenești de Marcus că va ajunge la timp.

— Hai, matelot, să ridicăm ancora! ordonă el, făcându-i semn lui Charly să-și pună haina.

— Dar, tati, nu mergem să vedem leii-de-mare?

Prichindelului îi plăcea la nebunie ca tatăl lui să-l ducă să vadă aceste bizare creaturi marine care, de la cutremurul din 1989, își stabiliseră domiciliul la Pier 39.

— Nu, scumpule, trebuie să mă duc la lucru, îi răspunse Jonathan, simțindu-se un pic vinovat. O să ne ducem să-i vedem mâine la Bodega Bay și pe urmă o să ieșim și cu barca la pescuit, bine?

— Bine! strigă Charly sărind de pe scaun.

Jonathan șterse cu un șervețel mustățile pe care ciocolata le desenase sub nasul fiului său.

Tocmai ajunseseră în parcare, când telefonul mobil vibră în buzunarul lui. Jonathan scoase aparatul pentru a constata că numele ESTEBAN era afișat pe ecran.

*

Nici n-ar fi avut timp să răspundă, fiindcă tipul care se ocupa de livrări îl rugase să-l ajute la încărcarea mărfurilor cumpărate. Charly puse și el cu plăcere umărul și astfel cei trei bărbați stivuiră rapid toate lădițele în minibreakul Austin, un autentic vehicul de *countryman* al anilor '60, cu aplicații de lemn cu emblema restaurantului.

— Prinde-ți centura! îi ceru Jonathan fiului său înainte de a băga cheia în contact.

Luînd-o în direcția cartierului italienesc, fixă telefonul în suportul lipit de parbriz și...

Bingo! Esteban lăsase un mesaj! Porni difuzorul pentru a-l asculta, dar, deși se aștepta la o voce de bărbat, auzi o voce feminină și melodioasă care spuse:

Bună ziua, domnișoară Greene, vă sun de la cabinetul doctorului Esteban, ca să vă întreb dacă este posibil să decalăm cu o oră programarea dumneavoastră de luni. Vă rog să binevoiți să ne sunați. Mulțumesc. Weekend plăcut.

Jonathan se arătă surprins. Așadar, Esteban nu era prenumele unui amant sud-american, ci numele unui doctor! Împins de curiozitate, intră pe aplicația *PaginiAurii* descărcată în telefon, dar fiul său îl atenționă:

— Uită-te la drum, tată!

El încuviință:

— OK, puiule, o să m-ajuți tu!

Încântat să fie pus la treabă, Charly își plimbă degetele pe ecranul tactil și introduse datele în anuarul online. La îndemânul

tatălui său, tastă DOCTOR ESTEBAN, apoi PARIS, după care lansă căutarea. În câteva secunde, programul afișă rezultatul:

Laurence Esteban
Medic psihiatru
Strada Las Cases nr. 66 bis, Paris, 75007

Se vede treaba că Jonathan se înșelase în privința adulterului lui Madeline, dar acum îi ghicise suferința. În fotografii, tânăra femeie lăsa poate impresia că e cât se poate de fericită, dar cineva care mergea la psihiatru de două ori pe săptămână nu avea cum să fie un model de liniște sufletească...

7
Lempereur decăzut

„Aveam nevoie amândoi de uitare, de un popas înainte de a merge mai departe cu bagajele noastre de neant. (...) Două ființe în derută care se sprijină în singurătatea lor."
Romain Gary

Paris, arondismentul 8
Ora 01.00
Un apartament dintr-un mic imobil din cartierul Faubourg-du-Roule

Lapovița cădea pe acoperișurile capitalei.

La lumina unei veioze, Madeline, învelită bine, termina ultimele pagini din *Confesiunile unui bucătar îndrăgostit*, cartea lui Jonathan Lempereur, pe care Takumi i-o cumpărase chiar în dimineața aceea.

Lângă ea, Raphael dormea de două ore. Când se băgase în pat, sperase ca viitoarea lui nevastă să-și scurteze lectura în favoarea unei „giugiuleli", dar Madeline era captivată de carte și, așteptând prea mult, Rafael adormise în cele din urmă.

Lui Madeline îi plăcea la nebunie să citească în liniștea nopții. Chiar dacă apartamentul lui Raphael era situat în apropiere de Champs-Elysées, era o oază de pace, ferită de sirenele poliției și de răcnetele chefliilor. Devorase povestea lui Jonathan cu un amestec de fascinație și repulsie. Cartea fusese publicată în 2005. Lempereur își trăia atunci vârsta de aur, după cum stătea mărturie coperta a patra care inventaria criticile entuziaste și unanime de care beneficiase în epocă: „magician al aromelor", „Mozart al gastronomiei", „ cel mai talentat *chef* din lume".

În cursul unor interviuri, Lempereur își expunea răspicat crezul: creația culinară este o artă de sine stătătoare, la fel ca pictura sau literatura. Pentru el, gastronomia nu se limita la satisfacerea

papilelor gustative, ci includea o dimensiune artistică. Mai mult decât bucătar, el se definea ca un creator, comparând munca lui cu cea a scriitorului stând în fața paginii albe, și afirma astfel că practică „o bucătărie de autor".

„Dincolo de munca în sine, vreau ca bucătăria mea să spună povești și să provoace emoții", declara el.

Astfel, se întorcea la izvoarele creației sale pentru a identifica rădăcinile artei lui. Cum îi veneau ideile? Prin ce proces combina cutare aromă cu alta pentru a obține o savoare necunoscută? Ce rol jucau textura mâncării și aspectul ei?

„Sunt foarte curios", mărturisea el. „Îmi hrănesc creativitatea vizitând muzee, expoziții de pictură, ascultând muzică, vizionând filme și contemplând peisaje, dar principala mea sursă de inspirație este soția mea, Francesca. Îmi închid restaurantul trei luni pentru a mă refugia în atelierul meu din California. Am nevoie de acest răstimp pentru a mă odihni și a pune la punct noi rețete pe care le voi propune restaurantului Imperator anul viitor."

Madeline fusese surprinsă de numărul de capitole consacrate florilor. Jonathan le folosea din plin în bucătăria lui, scriind o parte a rețetelor în jurul aromelor lor: boboci de călțunași confiați, bușeuri crocante cu foie gras și dulceață de trandafiri, pulpe de broaște caramelizate cu violete, sorbet cu mimoze și bezele cu liliac, bomboane glasate cu mac de Nemours...

Madeline simți că-i chiorăie stomacul. Toată lectura asta îi făcuse foame! Încercând să nu facă zgomot, se dădu jos din pat, se înfășură într-o pătură și se îndreptă spre bucătăria americană care dădea înspre acoperiș. Puse ceainicul pe foc și deschise frigiderul în căutarea a ceva de rontăit.

Hm, nu e mare lucru...

Scotocind prin dulapuri, dibui totuși un pachet desfăcut de Granola. Așteptând să fiarbă apa, mușcă dintr-un biscuit și parcurse anexele cărții *Confesiunile unui bucătar îndrăgostit*, în care erau tipărite unele dintre rețetele care făcuseră faimos restaurantul newyorkez al lui Lempereur. În perioada în care gătea Jonathan, Imperator propunea în fiecare seară o călătorie gustativă organizată în jurul a vreo douăzeci de specialități care

erau savurate în porții reduse, într-o ordine precisă demnă de un scenariu de film, pregătind surprize și inovații. Consultând meniul, Madeline nu se putu stăpâni să nu saliveze.

Actul 1
Graten de cozi de rac cu caviar
Bacon crocant cu parmezan
Omletă cu arici de mare și nuga
Gogoși din flori de salcâm cu nalbe
Măzăriche sotată cu usturoi și pudrat cu pesmet de turtă dulce
Pissaladière[1] à la Nisa

Actul 2
Cochilii Saint-Jacques la tigaie cu pricomigdale
și risotto cu migdale
Risotto cu trufe și sos de ciocolată albă
Rasol de vită din Țara Bascilor confiat cu iasomie
Costițe și frigărui de miel de lapte cu miere și cimbru

Actul 3
Înghețată cu *marshmallow* fript la foc de lemne
Ananas cu petale de magnolie
Căpșune cu floare de călțunaș, ornate cu foiță de aur
Bezea cu floare de liliac pe pat de spumă de lapte cu
ulei de măsline și miere
Spumă de cocos în lingură caramelizată
Rondele de banane cu cacao și garnitură de orez cu lapte
ornat cu floare de soc
Bomboane glasate cu vată pe băț

Cu ceașca de ceai în mână, Madeline se așeză în fața laptopului. Se uita pe geam la fulgii mari și pufoși care se topeau, căzând pe acoperișuri. Fără să vrea, tânăra femeie se simțea din

[1] Specialitate din sudul Franței, un fel de pizza cu ceapă caramelizată, măsline și *pissalat* (în dialect, „pește sărat"), o pastă sărată făcută din sardine și anșoa. (N. tr.)

ce în ce mai atrasă de Lempereur și de misterul care plutea în jurul bruștei sale retrageri de pe scena gastronomică. De ce un bărbat încă tânăr, în plină glorie și la apogeul artei lui, alege de azi pe mâine să-și distrugă cariera?

Tastă pe Google „Jonathan Lempereur" urmat de mențiunea „închidere restaurant", apoi dădu căutare...

*

Între timp, la San Francisco...

Ora patru după-amiaza. Jonathan trimise ultimul desert al zilei – o tartă simplă cu caise și rozmarin –, după care își dezlegă șorțul și se spălă pe mâini.

Gata cu treaba! se gândi el părăsind bucătăria. În sală, salută un client și trecu în spatele barului pentru a prepara două cafele espresso – una pentru ajutorul lui și cealaltă pentru el. Luă cești-tile și le verifică temperatura, pentru a fi sigur că pierderea de căldură e minimă și că aroma cafelei e păstrată. În North Beach, cartierul italienesc al orașului, nu era de glumă cu așa ceva! Nu se punea problema să ratezi un espresso scurt sau să folosești unul dintre acele aparate cu capsule care, de la Shanghai la New York, uniformizau gustul cafelei pe toată planeta.

Cu ceașca în mână, ieși pe terasă și se asigură că Charly nu se plictisea prea tare. Puștiul era cufundat în universul dinozau-rilor de pe tableta lui și nu-i dădu nicio atenție lui taică-său care se așeză lângă el, sub un brasero.

Își aprinse discret o țigară, uitându-se la trecătorii și copiii care treceau prin Washington Square. Îi plăcea acest loc și în-deosebi atmosfera lui. Deși majoritatea locuitorilor din cartier erau de origine asiatică, moștenirea italo-americană era foarte bine păstrată, după cum o dovedeau vânzătorii ambulanți de în-ghețată, lampadarele încinse cu drapelul „verde, alb, roșu" și numeroasele restaurante familiale în care se degustau paste cu sos *pesto*, *panna cota* și tiramisu. Locul era legendar: Kerouac locuise aici, Marilyn Monroe se măritase în biserica din cartier și Francis Coppola, realizatorul filmului *Nașul*, încă mai avea aici un restaurant și birourile.

Jonathan scoase din buzunar telefonul lui Madeline. Tot niciun mesaj. Intră în aplicația misterioasă, foarte hotărât ca, de data asta, să găsească parola.

ENTER PASSWORD

Bun, trebuia s-o ia sistematic. Se tot spune că acel cuvânt-cheie care ne protejează conturile de e-mail e la fel de important ca PIN-ul de la cardul de credit. Fie. Ni se tot cere să evităm cuvintele prea scurte, să nu utilizăm informații cunoscute de apropiații noștri, să alegem o alternanță de litere, cifre și caractere speciale. În această optică, ni se dă asigurarea că o formulă precum *„!Efv(abu#$vh%rgiubfv^oalkùs,dCX"* e o parolă foarte bună, aproape imposibil de spart.

Numai că era totodată imposibil de ținut minte...

Jonathan bău cafeaua dintr-o singură înghițitură. Era convins că trebuia să caute ceva simplu. În timpurile noastre moderne, trebuie să jonglezi cu tot felul de coduri: carduri de credit, rețele sociale, conturi de e-mail, chestiuni administrative... Pentru a avea acces la cine știe ce serviciu, aveai nevoie de o parolă. Atunci, pentru a-și simplifica viața, majoritatea oamenilor aveau tendința să aleagă coduri scurte și familiare, ușor de ținut minte. În pofida tuturor regulilor de securitate, alegerea lor se baza pe data de naștere, prenumele soției sau al copiilor, numele animalului de casă, un număr de telefon sau o suită de cifre consecutive sau de litere adiacente.

Jonathan încercă „123456", „abcde", „raphael", „greene", precum și numărul de mobil al lui Madeline.

Niciun rezultat.

Scotocind prin e-mailurile tinerei femei, găsi un mesaj care-i atrase atenția: dosarul cu cererea de înmatriculare trimis de Madeline reprezentanței care-i vânduse motocicleta. Acesta conținea, printre altele, o fotocopie după cartea ei de identitate. Cunoscându-i astfel data de naștere, Jonathan introduse „21031978", „21martie1978", „21/03/78", apoi în engleză „03211978", „martie211978", „03/21/78".

Din nou niciun rezultat.

— Gândește-te! își zise el cu voce tare.

Cum adresa de mail a lui Madeline era maddygreene78@hotmail.com, încercă „maddygreene", apoi „maddygreene78".

Degeaba.

Jonathan simți cum îl cuprind furia și frustarea. Își încleștă pumnii și oftă. Era exasperant să se afle la porțile secretului și să nu poată ajunge la el!

*

Madeline își puse ochelarii de vedere pentru a citi mai ușor rezultatele căutării care erau afișate pe ecran.

Lempereur abdică, Lempereur detronat, Căderea lui Lempereur: ziarele franțuzești se întreceau în jocuri de cuvinte[1] pentru a anunța „retragerea" lui Jonathan. Ea dădu clic pe linkul care trimitea la articolul de pe site-ul cotidianului *Libération*.

CULTURĂ 30/12/2009

LEMPEREUR DECĂZUT

Bucătarul-minune al gastronomiei avangardiste a ținut ieri seară, în Manhattan, o conferință de presă surpriză, pentru a anunța închiderea restaurantului său, precum și vânzarea tuturor firmelor.

Tras la față și nebărbierit, cu ochii încercănați și silueta ușor supraponderală, *chef*-ul francez Jonathan Lempereur, acest papă al gastronomiei newyorkeze, nu era deloc în formă când a anunțat joi închiderea imediată a restaurantului său, Imperator (trei stele Michelin), ca și vânzarea tuturor firmelor grupului pe care l-a fondat împreună cu soția lui, Francesca

[1] Cuvântul „Lempereur" (nume propriu) este omofon cu „l'empereur" (împăratul), astfel că titlurile respective pot fi citite și *Împăratul abdică*, *Împăratul detronat* etc. (N. tr.)

DeLillo. O decizie cu grave consecințe pentru cele două mii de salariați ale companiei.

Un *chef* aparte

Situat în legendara Rainbow Room, Imperator a fost desemnat în mai multe rânduri drept „restaurantul cu cel mai bun meniu din lume" de revista britanică *Restaurant Magazine*.

Vizionar și inventiv pentru unii, impostor și șarlatan pentru alții, Lempereur divizează planeta gastronomică de aproape zece ani.

Oboseală

Pentru a-și justifica decizia subită, *chef*-ul s-a declarat „obosit, demotivat și uzat", urmarea firească a faptului de a fi mereu pe baricade și de a trebui să lucrezi optsprezece ore pe zi, trei sute șaizeci de zile pe an.

„Opresc totul. Definitiv" a precizat Lempereur, excluzând categoric posibilitatea de a se mai afla la conducerea vreunui alt mare restaurant. „Nu îmi mai face nicio plăcere să-mi exersez arta și nu cred că această plăcere o să mai revină vreodată", a explicat el, declarându-se totodată dezgustat de criticii care nu-i înțeleg munca.

Probleme de cuplu

Mai mult decât criticii, se pare că problemele conjugale sunt cele care i-au grăbit hotărârea de a se retrage din lumea gastronomiei. „Eram foarte legat de soția mea, Francesca, și nu încape îndoială că recenta noastră despărțire a contribuit la decizia mea", a recunoscut Lempereur, evitând totuși toate întrebările despre viața lui privată.

Probleme financiare

„Dar și factorul financiar a jucat un rol, ducând până la urmă la retragerea mea inevitabilă", a precizat el. De mai mulți ani, grupul Imperator era într-adevăr înglodat în datorii, înțepenit într-un model economic performant și în investiții hazardate. Așadar, când i-a ajuns cuțitul la os, Lempereur s-a văzut nevoit să cedeze licența de exploatare a numelui său complexului hotelier de lux Win Entertainment, care ar trebui să preia toate firmele grupului.

Un viitor nesigur

La nici patruzeci de ani, ce îi rezervă viitorul lui Lempereur? Se va odihni? Își va reîncărca bateriile? Va accepta o altă provocare? *Chef*-ul nu a vrut să dea detalii despre planurile lui. Grăbit să pună capăt intervenției sale, a părăsit conferința de presă ca un om singur, cu privirea pierdută. Un om obosit, dar poate și ușurat, în secret, că nu mai trebuie să se joace de-a „Împăratul".

Madeline dădu clic pe un alt link: un articol de pe site-ul ziarului *New York Times*, care aborda episodul din alt unghi.

SINDROMUL VATEL

De Ted Booker
Publicat pe 30 decembrie 2009

Lider absolut al bucătăriei avangardiste, a fost Jonathan Lempereur victima *sindromului Vatel*[1]? *Chef*-ul newyorkez nu este primul maestru al gastronomiei care se retrage subit de pe scenă în urma

[1] Maestru bucătar aflat în slujba prințului Condé, și care s-a sinucis în 1671, în timpul unui banchet dat de stăpânul său, pentru că livrarea peștelui comandat întârzia și el s-a temut că nu va avea proviziile necesare. (N. a.)

unei decepții. De la Bernard Loiseau[1] la Jacques Laroux, numeroși maeștri bucătari celebri au cunoscut agonia decăderii.
Jonathan Lempereur a reușit în mod miraculos să îmbine inventivitatea, recunoașterea critică și rentabilitatea timp de aproape zece ani. Acest echilibru precar s-a rupt în această seară.

Urma o compilație de mărturii care dădeau articolului aspect de necrolog, toți cei intervievați vorbind despre Lempereur ca și cum ar fi fost... mort.

Michael Bloomberg, primarul New Yorkului, lăuda talentul fenomenal al marelui *chef* care devenise Lempereur de-a lungul anilor newyorkezi. Hillary Clinton amintea de „implicarea neobosită a lui Jonathan Lempereur în acțiunile desfășurate în școli pentru educarea gustului copiilor". Frédéric Mitterrand, ministrul francez al culturii, saluta în el „un geniu al creației culinare, care a contribuit la consolidarea faimei internaționale a gastronomiei franceze".

Există și o declarație deloc măgulitoare: cea a *chef*-ului scoțian Alex Baxter, pe care Jonathan îl detronase din poziția de cel mai bun bucătar al planetei. Baxter se răzbuna și nu-și ascundea satisfacția: „Lempereur n-a fost decât o stea căzătoare în lumea bucătăriei. Un meteor creat de mass-media și care, în cele din urmă, s-a lăsat devorat de sistemul care îl propulsase. Cine își va mai aminti numele lui peste zece ani?"

Dar mărturia cea mai puternică, cea mai personală și mai sfâșietoare îi aparținea lui Claire Lisieux, unul dintre cei doi subșefi de la Imperator. „Lucrez cu Jonathan Lempereur de zece ani", explica tânăra. „El m-a învățat tot ce știu. L-am cunoscut pe vremea în care eram chelneriță într-o cafenea din Madison, unde venea în fiecare dimineață să ia micul dejun. N-aveam permis de muncă valid și m-a ajutat să-mi reglementez situația

[1] Unul dintre marii maeștri bucătari francezi din a doua jumătate a secolului XX. Extrem de mediatizat în anii '90, el s-a sinucis în februarie 2003 fără a lăsa nicio explicație. (N. a.)

angajându-mă în restaurantul său. Era un om foarte autoritar, exigent, dar generos cu personalul."

— Iar tu, drăguțo, probabil că erai îndrăgostită în secret de el... mormăi Madeline înainte de a relua lectura articolului.

„Jonathan este un amestec de forță și de fragilitate", continua Claire. „O ființă temperamentală, plină de contradicții, care adora, dar și detesta mass-media și notorietatea. În ultima vreme l-am simțit foarte deprimat. Hiperactiv, în tensiune permanentă, era într-o căutare neobosită a perfecțiunii care devenise un soi de sclavie. Era extenuat, lucrând fără întrerupere de dimineață până seara. Nu-și lua aproape niciodată concediu. Atâta timp cât soția lui îl susținea, putea face față, dar, când ea l-a părăsit, toate astea au devenit prea greu de dus. Fiindcă toată lumea se înșală în privința lui Jonathan Lempereur: setea lui de recunoaștere, ambiția lui, concesiile făcute vedetismului sistemului nu sunt semnele unei megalomanii. Eu cred că făcea asta doar pentru Francesca. Pentru a o mulțumi pe ea, pentru ca ea să-l iubească. Din momentul în care s-au despărțit, cred că pur și simplu nu-l mai interesa nimic, că nimic nu mai avea sens..."

— Ce faci trează la ora asta?

Madeline tresări și se întoarse de parcă ar fi fost prinsă asupra faptului. În halat, somnoros, Raphael o privea cu un aer caraghios.

— Nimic, nimic! îl asigură ea, închizând în mare grabă computerul. Ăăă... îmi făceam socotelile: cotizațiile, Urssaf[1], taxele... În fine, știi tu!

— Dar e ora două dimineața!

— Nu reușeam să dorm, dragule, explică ea, scoțându-și ochelarii.

Bău o gură de ceai rece și își băgă nasul în cutia de biscuiți, dar constată că era goală.

---

[1] Organism însărcinat cu colectarea taxelor de asigurare socială și de sănătate. (N. tr.)

Raphael se aplecă spre ea pentru a-i dau un sărut de buze. Își strecură o mână pe sub cămașa ei de noapte și-o mângâie pe pântec. Apoi buzele lui alunecară pe gâtul ei. Încet, îi dădu în jos o bretea, apoi pe-a do...

Elanul lui amoros fu întrerupt brusc de *riff*-ul de chitară din „Jumpin'Jack Flash". Raphael tresări surprins și se dădu înapoi.

Madeline se uită la telefonul lui Jonathan, care vibra lângă computerul ei. Fotografia unei femei brunete, cu figură gravă, ochi întunecați și profunzi era afișată pe ecran. Deasupra ei, era scris un nume:

FRANCESCA

Fără a mai sta pe gânduri, Madeline răspunse...

*

— Tati, mi-e cam frig!

Jonathan ridică privirea din ecranul computerului. De o oră, era cufundat în gânduri, încercând fără succes să spargă parola lui Madeline. Citise o bună parte din e-mailurile tinerei femei, adunând cu răbdare fărâme de informații și sperând, la fiecare nou indiciu, să găsească calea de acces.

— Du-te și ia-ți un pulover, scumpule! zise el, întinzându-i un șervețel pentru a-și șterge nasul.

Soarele dispăruse, făcând loc unei cețe albului și dense, care acoperea străzile și parcul spre care dădea terasa. Nu degeaba San Francisco era supranumit Fog City. Era chiar unul dintre aspectele misterioase și deconcertante ale metropolei: viteza cu care o ceață groasă putea în doar câteva minute să învăluie orașul și celebrul ei Golden Gate Bridge.

Când Charly se întoarse, îmbrăcat cu un pulover gros, pe gât, Jonathan se uită la ceas.

— Alessandra n-o să mai întârzie mult. Te bucuri să mergi să vezi *Wicked* cu ea?

Băiatul dădu din cap că „da", apoi strigă:

— Uite-o!

Și sări în sus de bucurie, zărindu-și babysitter-ul.

Era fata lui Sandro Sandrini, patronul unuia dintre restaurantele italienești cele mai vechi din cartier. Era studentă la Berkeley și, de fiecare dată când Charly venea în California, Jonathan apela la serviciile ei.

O salută pe fată, când simți mobilul vibrând în mâna lui. Se uită la ecran și recunoscu numărul fostei lui soții!

— Alo?

Cu o voce neutră, Francesca îi spuse că, încercând să-l sune, dăduse peste o tipă din Paris care-i explicase încurcătura cu schimbarea telefoanelor. Voia doar să se asigure că totul era bine și să vorbească cu Charly.

— E mama ta, zise Jonathan, întinzându-i telefonul fiului său.

8
Cei pe care îi iubim

„Uneori, tot iubire e și asta: să-i lași să plece pe cei pe care-i iubești."

Joseph O'Connor

Comitatul Sonoma
California
Duminică dimineață

— N-o mai iubești pe mama, nu-i așa? întrebă Charly.

Camioneta marca Austin mergea de-a lungul coastei Pacificului. Jonathan și fiul lui se sculaseră în zori. Părăsiseră orașul San Francisco pe Highway 1, trecând pe lângă plaja cu nisip negru Muir Beach și satul boem Bolinas, ai cărui locuitori distrugeau, de zeci de ani, toate indicatoarele ca să se protejeze de turismul de masă.

— Deci, o mai iubești pe mama? reformulă puștiul.

— De ce-mi pui întrebarea asta? îl chestionă Jonathan, dând radioul mai încet.

— Fiindcă știu că i-e dor de tine și că ar vrea să fim iar toți trei împreună.

Jonathan dădu din cap. Întotdeauna evitase să-i dea de înțeles fiului său că despărțirea de mama lui era provizorie. Din experiență, știa că un copil păstra adesea în secret speranța că părinții lui se vor împăca într-o bună zi și nu voia ca Charly să-și întrețină această iluzie.

— Uită de asta, scumpule! N-o să se-ntâmple.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, remarcă băiatul. O mai iubești un pic, nu?

— Ascultă, Charly, știu că e greu pentru tine și că suferi din cauza acestei situații. Părinții mei s-au despărțit când aveam vârsta ta. La fel ca tine, eram foarte trist și le-am reproșat că n-au încercat să se împace. Recunosc că eram toți trei mai fericiți

când eu și mama ta ne iubeam. Din păcate, poveștile de dragoste nu sunt eterne. Așa stau lucrurile. Este important să înțelegi că am lăsat perioada aia în urmă și că ea nu va mai reveni.

— Hm...

— Eu și mama ta ne-am iubit mult și tu ești rodul acestei iubiri. Fie și numai pentru asta, n-o să regret niciodată perioada aia.

— Hm...

În fața fiului său, Jonathan n-o critica niciodată pe Francesca. Putea să-i reproșeze că fusese o soție infidelă, dar pentru Charly era o mamă extraordinară, ăsta era adevărul.

— Spre deosebire de relațiile de cuplu, cele dintre părinți și copii durează toată viața, continuă el, aplicând întocmai sfaturile psihologilor pe care-i citise. Tu nu trebuie să alegi între noi: mama ta va fi mereu mama ta și eu voi fi mereu tatăl tău. Suntem amândoi responsabili de educația ta și vom fi alături de tine în momentele fericite din viața ta, ca și la greu.

— Hm...

Jonathan se uită la drumul sinuos și sălbatic, care șerpuia de-a lungul țărmului. Cu stâncile lui bătute de vânt, locul te făcea să te gândești mai mult la Bretania și Irlanda decât la California.

Se simțea vinovat că nu știa să-i vorbească fiului său mai pe-nțeles. Pentru Charly, despărțirea părinților lui fusese un șoc. Până acum, Jonathan avusese grijă să nu intre niciodată în detalii când îi vorbea despre relația cu mama lui, dar era oare cea mai bună soluție? Da, fără îndoială: cum să-i explici unui copil complexitatea relațiilor conjugale și ravagiile trădării? Totuși, simțea nevoia să facă o precizare:

— Nu reneg nimic din trecut, dar, într-o zi, am înțeles că mama ta nu mai era femeia pe care credeam că o cunosc. În ultimii ani ai căsătoriei noastre, fusesem îndrăgostit de o iluzie. Înțelegi?

— Hm...

— Termină cu „hm"! Înțelegi sau nu?

— Nu prea știu, răspunse copilul, făcând o mutră caraghioasă.

Ce dracu', de ce i-am spus asta? își reproșă Jonathan.

Depășiră o turmă de vaci, apoi ajunseră la destinație: micul sat de pescari Bodega Bay. Situată la șaizeci de kilometri

nord-vest de San Francisco, localitatea dobândise un renume mondial de când Alfred Hitchcock turnase aici majoritatea scenelor din *Păsările*.

În această dimineață de iarnă, orășelul de coastă se anima ușor-ușor. Lăsară mașina într-o parcare aproape goală. Charly ieși din mașină și alergă pe ponton ca să observe leii-de-mare care se bronzau la soare, scoțând strigăte de mulțumire.

În port, la mai multe tarabe, găseai crustacee încă vii și, sub copertinele restaurantelor, câțiva „bătrâni înțelepți" se legănau în balansoare degustând, în ciuda orei matinale, crabi uriași și *clam chowders*[1].

Așa cum îi promisese fiului său, Jonathan închirie un mic vas de pescuit care semăna cu o bărcuță marsilieză.

— Hai marinarule, pornește în larg!

Apa era liniștită, perfectă pentru navigat.

Coaja de nucă se îndepărtă de coastă, apoi se opri la două mile de port. Charly își scoase undița și, cu ajutorul tatălui său, agăță un vierme în cârlig, apoi lansă momeala la apă.

Jonathan verifică mobilul lui Madeline, dar, în această parte a comitatului nu avea semnal. Cu un ochi la fiul lui, își aprinse o țigară și savură primul fum, observând păsările care se învârteau în jurul bărcii. Hotărât lucru, Hitchcock fusese inspirat: locul era invadat de pescăruși, cormorani, becaține, goelanzi, ale căror țipete se amestecau cu claxoanele pentru ceață ale ambarcațiunilor.

— Auzi, de ce fumezi, dacă știi că asta te omoară? întrebă Charly.

Prefăcându-se că n-a auzit, Jonathan întrebă la rândul său:

— Mușcă?

Dar copilul era hotărât să nu abandoneze cruciada împotriva tutunului:

— Eu, unul, nu vreau să mori, zise el, cu ochii umezi.

Jonathan scoase un oftat.

Cum să te lupți cu așa ceva?

Capitulă, stingându-și țigara după ce mai trase un ultim fum.

---

[1] Supă cu scoici, ceapă și bacon, servită direct dintr-o pâine rotundă scobită. (N. a.)

— Mulțumit?

— Mulțumit! răspunse puștiul, recăpătându-și imediat zâmbetul.

*

Între timp, la Deauville...

Pendula din salon tocmai bătuse ora șapte seara.

Un foc zdravăn trosnea în șemineu. Raphael și tatăl lui se învârteau în jurul mesei de biliard. Așezată pe canapeaua capitonată cu piele, Madeline dădea în mod automat din cap, nefiind atentă la vorbăria lui Isaure – viitoarea ei soacră –, în timp ce, la picioarele ei, Sultan, cockerul englez al familiei, își lăsa cu afecțiune balele pe pantofii ei noi.

Afară, ploaia bătea în geamuri de la începutul după-amiezii.

— Ah! Ador programul ăsta! exclamă Isaure, ca din senin și dădu mai tare sonorul televizorului; în perioada asta de sfârșit de an erau difuzate o mulțime de prostii.

Madeline profită de această breșă ca să se ridice de pe canapea.

— Mă duc să fumez o țigară.

— Credeam că te-ai lăsat! protestă Raphael.

— Chestia asta o să te ucidă, draga mea! adăugă Isaure.

— Fără îndoială, recunoscu ea, dar trebuie să murim de ceva, nu-i așa?

Și, zicând asta, își luă pe ea geaca și ieși pe terasă.

Deși noaptea se lăsase de mult, un sistem sofisticat de spoturi lumina micul conac anglo-normand, punând în valoare grinzile și apa de un albastru turcoaz a piscinei.

Madeline făcu câțiva pași pe terasa acoperită, apoi se rezemă cu coatele de balustradă. Proprietatea era situată mai sus de hipodrom, oferind o priveliște impresionantă asupra orașului Deauville.

Își aprinse o țigară și trase un fum. Vântul îi biciuia fața. Legănată de zgomotul valurilor mării, închise ochii, încercând să nu se mai gândească la nimic.

Confortul burghez și inerția acestor weekenduri în familie îi provocau sentimente contradictorii: calm, liniște, revoltă, dorința de a fugi.

Poate că odată cu obișnuința...

Aerul era glacial. Trase fermoarul gecii până la gât, își puse gluga și scoase telefonul din buzunar.

De dimineață, majoritatea gândurilor ei se îndreptau spre Francesca DeLillo, cu care vorbise la telefon noaptea trecută. Femeia asta misterioasă și povestea ei exercitau o fascinație stranie asupra sa. Conversația lor fusese scurtă, dar intensă și o obsedase toată ziua. Când Francesca își dăduse seama de situație, îi ceruse, un pic confuză, să șteargă mesajul pe care-l lăsase în căsuța vocală a telefonului lui Jonathan și mai ales să nu-i vorbească acestuia despre el. „Un moment de slăbiciune", mărturisise ea. Madeline înțelesese.

Intră pe motorul de căutare de pe smartphone și tastă numele Francescăi la secțiunea „imagini". În tinerețe, în timp ce urma cursuri de management, moștenitoarea lucrase ca manechin pentru mari case de modă. Primele fotografii datau din anii '90 și o înfățișau pe podiumuri și în reclame. În ele, semăna cu Demi Moore, Catherine Zeta-Jones sau Monica Bellucci. Văzu apoi numeroase fotografii cu Jonathan, dovadă că, în perioada anilor fericiți, cuplul nu ezitase să-și folosească viața privată pentru a crește popularitatea afacerii.

Ploaia se înteți. Se auzi un tunet, apoi un fulger lumină casa, dar, cufundată în cyberspațiul ei, Madeline nici nu-și dădu seama.

Degetele îi alunecau pe ecranul tactil și dădură clic pe o vinietă care o trimise la site-ul revistei *Vanity Fair*. Cu câțiva ani înainte, *Paris Match*-ul american consacrase cuplului șase pagini cu titlul: „Bucătăria înseamnă dragoste!" Un interviu lung și fotografii *glossy* care n-aveau decât o vagă legătură cu gastronomia. Într-una dintre ele, se putea vedea că cei doi își tatuaseră o inscripție identică pe omoplatul drept. Madeline dădu *zoom* pentru a descifra „epigraful".

You'll never walk alone[1]

---

[1] „Nu vei merge niciodată singur" (en. în original). (N. tr.)

Era frumos... cu condiția să fii sigur că vei rămâne cu persoana respectivă toată viața. Fiindcă astăzi, privind în urmă, fotografia avea ceva patetic.

— Draga mea, o să-ngheți de frig! zise Raphael, deschizând ușa.

— Intru acum, iubitule! răspunse Madeline, fără a-și ridica ochii din telefon.

Trecând de la o poză la alta, ceva îi sări în ochi. După cum se afla, singură sau în prezența lui Jonathan, atitudinea Francescăi se schimba: topmodelul felin, sigură de puterea ei de seducție, se transforma în femeie îndrăgostită cu ochi de Chimène[1]. Dar, dincolo de mizanscenele destinate ziariștilor, dragostea pe care și-o purtau cei doi era mai presus de orice îndoială.

Ce i-a despărțit? se întrebă ea, întorcându-se în salon.

*

— De ce s-au despărțit? întrebă Charly, aranjându-și undița în portbagajul mașinii.

— Cine?

— Părinții tăi.

Jonathan se încruntă. Întoarse cheia de contact și îi făcu semn puștiului să-și prindă centura. Mașina părăsi Bodega Bay și o luă spre San Francisco.

În timp ce conducea, Jonathan își scoase portofelul și luă din el fotografia spălăcită a unui mic restaurant de provincie.

— Bunicii tăi aveau un restaurant în sud-vestul Franței, explică el, arătându-i poza puștiului.

— *La Che-va-liè-re*, silabisi Charly mijindu-și ochii pentru a descifra firma.

Jonathan încuviință din cap.

— Când eram copil, timp de câteva luni, tatăl meu a iubit o altă femeie: reprezentanta unei renumite mărci de șampanie care îi aproviziona localul.

— Ah, da?

---

[1] Personaj feminin din *Cidul*, de Pierre Corneille. (N. tr.)

— Iubirea asta a durat mai bine de-un an. Cum în micile orașe zvonurile se răspândesc repede, au avut grijă să țină povestea lor secretă și au reușit.

— De ce a făcut tatăl tău asta?

Jonathan lăsă în jos parasolarul ca să nu fie orbit de soarele amiezii.

— De ce își înșală bărbații soțiile? De ce își înșală femeile soții?

Lăsă întrebarea în suspensie câteva secunde, ca și cum gândea cu voce tare:

— Îmi imaginez că există o mulțime de motive: dispariția dorinței, frica de îmbătrânire, nevoia de a fi liniștit în privința capacității tale de seducție, impresia că o aventură n-o să aibă consecințe... Explicații, fără îndoială, foarte valabile. Nu pot să-ți spun că l-am iertat pe tatăl meu, dar nici nu arunc cu pietre în el.

— Deci, nu din cauza asta nu mai vorbeai cu el când a murit?

— Nu, scumpule, nu din cauza asta. Tatăl meu avea alte defecte, dar, în ciuda infidelității sale, nu m-am îndoit niciodată de iubirea lui pentru mama. Sunt sigur că adulterul l-a făcut să sufere mult, dar pasiunea este ca un drog: la început crezi c-o stăpânești, apoi, într-o bună zi, trebuie să recunoști că ea e cea care te stăpânește...

Surprins și totodată jenat de aceste confesiuni, Charly își privi tatăl cu un aer nostim, dar Jonathan era pornit:

— În cele din urmă, a reușit să se „dezintoxice" de această femeie. Dar, la șase luni după ce pusese capăt acestei aventuri, n-a găsit nimic mai bun de făcut decât să-i mărturisească adulterul mamei mele.

— De ce? întrebă puștiul, făcând ochii mari.

— Cred că regreta și se simțea vinovat.

Jonathan semnalizează pentru a opri în fața singurei pompe de benzină a unui vechi service.

— Și apoi? întrebă copilul, ținându-se după taică-său.

Jonathan luă pistolul de alimentare cu benzină.

— A implorat-o pe soția lui să-l ierte. Cum aveau doi copii, i-a cerut să păstreze familia unită, dar mama a fost devastată de această trădare. Soțul ei distrusese iubirea lor și stricase tot ce construiseră împreună. Așa că a refuzat să-l ierte și l-a părăsit.

— Așa, dintr-odată?

Jonathan plăti plinul de benzină și se întoarse la mașină.

— Așa era bunica ta, explică el, demarând.

— Adică?

— Era o femeie îndrăgostită, o idealistă, exaltată și pasionată. Brusc, și-a dat seama că persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume era capabilă s-o mintă și s-o rănească. Ea spunea adesea că, într-un cuplu, încrederea e primordială. Spunea că, fără încredere, iubirea nu este cu adevărat iubire și, în privința asta, cred că avea dreptate.

Charly nu se putu stăpâni să nu remarce:

— Chestia asta seamănă cu ceea ce ai trăit tu cu mama.

Jonathan încuviință:

— Da, ani de zile, eu și mama ta n-am fost decât o singură ființă. Împărțeam totul și iubirea noastră ne proteja de tot. Dar într-o zi... într-o zi, iubirea dispare... și nu mai e nimic de spus.

Charly dădu trist din cap și, fiindcă nu mai era nimic de spus, rămase tăcut până acasă.

9
Un secret bine păstrat

„Exista între ei intimitatea unui secret bine păstrat."

Marguerite Yourcenar

San Francisco
Duminică
Începutul după-amiezii

Charly deschise ușa casei și năvăli în salon.

— Ia uite, unchiule Marcus! Am pescuit doi pești!

Tolănit pe canapea, canadianul fuma o petardă[1] groasă ca un cornet de cartofi prăjiți.

— Miroase ciudat, zise puștiul, ținându-se cu mâna de nas.

Marcus se ridică dintr-un salt și ascunse jointul în mare grabă, aruncându-l în vasul ornamental care trona pe măsuța joasă.

— He, he, salut băiețaș!

Dar Jonathan îl fulgeră cu privirea.

— De câte ori ți-am repetat... începu el, urlând.

— Doar nu e moarte de om, se apără domol canadianul.

— Cu șmecheriile tale, risc să mi se retragă dreptul de a-mi vedea fiul, și-atunci, da, o să fie moarte de om!

Jonathan deschise toate ferestrele pentru a aerisi, în timp ce Charly scotea de la gheață un pește roșu frumos și unul plat micuț, care încă se mai zbăteau.

— Sunt foarte proaspeți! zise el, foarte mândru de cele două capturi.

— Da, nu sunt ca unchiul Marcus... adăugă Jonathan, răutăcios pentru a-l face pe băiat să râdă.

Într-adevăr, colocatarul său avea o concepție foarte personală despre „hainele de duminică": șort boțit, șosete desperecheate

[1] Țigară cu hașiș. (N. tr.)

și tricou împodobit de data asta cu o frunză de canabis care se detașa pe drapelul jamaican.

— Vrei un fruct? întrebă Jonathan, aranjând în congelator restul proviziilor pe care le luaseră pentru drum.

— De fapt, aș prefera ca unchiul Marcus să-mi facă sandvișul lui trio...

— Mda, vezi să nu, zise Jonathan sceptic.

— E ca și făcut! zise Marcus, scoțând ingredientele din dulap.

Lingându-se pe buze, Charly se cocoță pe unul dintre taburetele așezate în jurul barului.

Cu o atenție deosebită, Marcus întinse unt pe prima felie de pâine, apoi presără cacao, după care o acoperi cu a doua felie unsă cu lapte condensat, peste care puse o ultimă felie unsă cu sirop de arțar.

Charly mușcă din sandviș și exclamă cu gura plină:

— E delișoasă, mersi!

Foarte mândru de compliment, Marcus își prepară unul la fel.

— Îți fac și ție unul, Jon?

Jonathan deschise gura ca să-l refuze – nici nu se punea problema să mănânce amestecul ăla hipercaloric –, apoi se răzgândi. De ce să întoarcă spatele tuturor plăcerilor și tuturor momentelor de complicitate cu Marcus și fiul său? În definitiv, cumnatul lui avea el multe defecte, dar aducea un pic de veselie și o tușă de originalitate în căminul lor. Și, mai ales, se pricepea ca nimeni altul să-l facă pe Charly să râdă, pe când el, izolat în tristețea lui, nu era nicidecum cel mai amuzant tătic la care putea visa un copil.

— Hai, de ce nu, la urma urmei! zise el, alăturându-li-se la masă.

Jonathan servi pe toată lumea cu un rând de *pu-erh*, după care deschise radioul, pe frecvența unui post specializat în rock californian. Așa că își savurară gustarea în ritmul hiturilor celor de la Eagles, Toto și Fleetwood Mac.

— Știi ce? O să includ „faimosul sandviș trio al unchiului Marcus" în meniul restaurantului, la secțiunea deserturi, glumi Jonathan. Sunt sigur c-o să aibă succes!

În timp ce se amuza copios, Charly ridică ochii și întrebă:

— De ce ai afișat toate pozele astea? se miră copilul, arătând spre fotografiile lui Madeline, care tapetau peretele bucătăriei.

Jonathan se simți prins cu mâța-n sac. Timp de două zile se lăsase dus de valul curiozității, dar acum îi era cam greu să înțeleagă logica și sensul comportamentului său. De ce îl fascinase atât viața acestei femei? De ce se crezuse învestit cu un soi de misiune?

— Ai dreptate, o să le dau jos, încuviință el, aproape ușurat de această decizie rațională.

— Hai să te-ajut! propuse cumnatul lui.

Cei doi bărbați se ridicară și începură să desprindă una câte una fotografiile care acopereau peretele.

Madeline la Veneția, Madeline la Roma, Madeline la New York...

— Ia te uită, ai văzut? E Cantona...

— Ce?

Marcus îi întinse fotografia pe care tocmai o luase de pe perete. În geacă de piele și cămașă cambrată, Madeline zâmbea în fața unui tort aniversar în care erau înfipte douăzeci și nouă de lumânări. Se întâmpla cu cinci-șase ani în urmă. Deși era sensibil mai tânără, era mult mai puțin elegantă și feminină decât femeia pe care o întâlnise Jonathan la aeroport. În perioada aceea avea o față mai rotundă, un aer băiețos și cearcăne urâte sub ochi.

Poza fusese făcută într-un birou: se zăreau niște dosare cartonate, un computer cam demodat, pixuri și o foarfecă aranjate într-o cană. Chiar dacă tiparul nu era de bună calitate, se distingea, prins în pioneze pe perete, un poster cu Eric The King[1] îmbrăcat cu tricoul celor supranumiți Red Devils.

— Știi unde a fost făcută poza? întrebă Marcus.

— Nu.

— După părerea mea, într-un comisariat.

— De ce?

El arătă spre siluetele în negru și galben din planul depărtat.

— Cei doi tipi de-acolo sunt polițiști.

— Vorbești prostii!

— Poți să mărești imaginea?

— Ascultă, nu suntem în *CSI – Crime și investigații...*

— Încearcă!

---

[1] Porecla fotbalistului Eric Cantona, pe vremea când juca în echipa Manchester United. (N. a.)

Jonathan deschise laptopul pe care descărcase toate fotografiile lui Madeline. Dădu clic și deschise fotografia respectivă în Photoshop. Bineînțeles, calitatea nu era extraordinară, dar distingeai mai multe detalii.

La drept vorbind, nu era imposibil ca petele de un galben neclar din planul depărtat al fotografiei să corespundă vestelor galbene cu dungi reflectorizante pe care le purtau unii polițiști englezi. Dar nu era concludent. Examinând diferite părți ale imaginei, un alt detaliu îi atrase atenția: cele trei litere GMP care ornau cana lui Madeline.

— GMP? Îți spune ceva chestia asta?

Jonathan deschise o fereastră web și tastă „GMP + Police". Primul rezultat trimitea la site-ul Greater Manchester Police: forțele de poliție ale comitatului Manchester.

— Ai dreptate, e vorba de un comisariat.

— Și cunoști mulți oameni care-și sărbătoresc ziua de naștere într-un comisariat?

Se așternu tăcerea. Răspunsul se impunea de la sine: într-un trecut nu prea îndepărtat, tânăra femeie fusese polițist!

Jonathan își dădu seama că tocmai găsise cheia misterului pe care-l ascundea Madeline. Dar, ajuns la capăt, fu cuprins de îndoială. Cu ce drept îi viola el astfel secretele? Doar știa foarte bine că nu puteai răscoli trecutul fără să fii pedepsit și...

— Ia uită-te la asta!

Acaparând computerul, Marcus tocmai mersese mai departe. Tastase pe motorul de căutare:

„Madeline+Greene+Police+Manchester."

Existau sute de rezultate, dar primul afișat era un articol din *The Guardian*:

MADELINE GREENE, ANCHETATOAREA DIN CAZUL DIXON, A ÎNCERCAT SĂ SE SINUCIDĂ

10
Viața altora

„Marea problemă a existenței noastre vine din faptul că suntem pentru totdeauna singuri și toate eforturile, toate actele noastre nu ilustrează decât tendința de a fugi de această singurătate."

Guy de Maupassant

Paris
Luni, 19 decembrie
Ora 04.30

O zăpadă fină și deasă cădea de câteva minute peste arondismentul 8. Învăluit în frigul nopții, cartierul Faubourg-du-Roule era pustiu.

Un Peugeot Partner alb semnaliză înainte de a se opri pe banda a doua, în mijlocul străzii Berri. Înfofolită într-o geacă de puf cu glugă mare, o siluetă feminină ieși dintr-un imobil burghez și intră în camionetă.

— Dă drumul la căldură, e cumplit de frig! se plânse Madeline, prinzându-și centura de siguranță.

— Este deja la maximum, răspunse Takumi, demarând. Ai avut o duminică plăcută?

Tânăra femeie ignoră întrebarea și își puse mănușile de lână.

Takumi nu insistă. Mașina coborî pe strada Artois și făcu la dreapta pentru a ieși în strada La Boétie, apoi pe Champs-Élysées.

Madeline își dezlegă fularul, scoase un pachet de țigări din buzunar și își aprinse una.

— Credeam că te-ai lăsat...

— Asta e! N-o să te-apuci să-mi faci și tu morală! Știi ce spunea Gainsbourg? „Beau și fumez: alcoolul conservă fructele și fumul, carnea."

Takumi rămase gânditor câteva secunde înainte de a remarca:

— În primul rând, a preluat citatul ăsta de la Hemingway...

— ...și în al doilea rând?

— În al doilea rând, sunt morți amândoi, nu?

— Foarte bine: dacă te deranjează, du-te să lucrezi în altă parte sau dă-mă-n judecată pentru fumat pasiv!

— Îți spuneam asta pentru binele tău, răspunse Takumi calm.

— Știi ceva, ia mai scutește-mă! Și scoate imediat prostia aia! ordonă ea, arătând spre radioul mașinii, de unde se auzea o versiune niponă a șlagărului *Que je t'aime*, interpretată de însuși Johnny Holliday.

Asiaticul scoase CD-ul și Madeline căută pe frecvențele radio, până găsi un post de muzică clasică unde se difuza *Suite bergamasque*. Muzica o liniști un pic. Se întoarse spre fereastră și privi zăpada care începea să se așeze pe trotuare.

La rondul de la poarta Dauphine, Takumi o luă pe remificație pentru a ajunge pe bulevardul periferic. Madeline se sculase u fața la cearșaf, așa cum i se întâmpla uneori, dar proasta ei dispoziție nu dura niciodată foarte mult. Takumi își înăbuși un căscat discret. Aceste deplasări nocturne la Rungis îl încântau. Păcat că trebuia să se scoale în zori... De altfel, nu toți florarii se mai oboseau s-o facă. O bună parte dintre „colegii" lor se mulțumeau acum să ceară livrarea florilor direct în magazin, după ce făcuseră comanda pe internet! Madeline îl convinsese că nu era cel mai bun mod de a-ți exersa meseria și că prima calitate a unui florar adevărat constă tocmai în căutarea produsului perfect.

Din cauza zăpezii, drumul era puțin alunecos, dar asta nu-i strica lui Takumi plăcerea de a conduce noaptea prin Paris. Fluiditatea circulației avea ceva amețitor și ireal. Continuă să meargă pe A6 în direcția Orly și ajunse în curând în fața punctului de taxare de la intrarea în cea mai mare piață de produse proaspete din lume.

*

Rungis îl fascina pe Takumi. „Pântecul Parisului" asigura jumătate din cantitatea de pește, fructe și legume consumate în capitală. De aici se aprovizionau cele mai bune restaurante.

Primăvara trecută, când părinții tânărului japonez veniseră în Franța, fusese primul obiectiv pe care-l vizitaseră, înainte chiar de turnul Eiffel! Locul era impresionant: un veritabil oraș traversat de mii de persoane, cu propriul lui comisariat, cu gară, cu pompieri, bănci, coafor, farmacie și douăzeci de restaurante! Îi plăcea această efervescență între orele patru și cinci dimineața, când activitatea era în toi, iar camioanele erau încărcate sau descărcate într-un univers de arome.

La punctul de taxare, Madeline întinse cardul de cumpărător pentru a pătrunde în incinta pieței și opri camioneta între aleile Maraîchers și Villette, într-una dintre parcările acoperite din sectorul dedicat horticulturii.

Aleseră un cărucior mare pe rotile și pătrunseră în imensa seră din sticlă și oțel. Cele douăzeci și două de mii de metri pătrați ai pavilionului C1 erau în întregime consacrați florilor tăiate. Odată trecut de ușile automate, te trezeai cufundat într-o altă lume și cenușiul de afară lăsa locul unei simfonii de culori și miresme.

Revigorată de spectacol, Madeline se frecă la ochi, trezindu-se de-a binelea, și începu să străbată holul cu pași mari și hotărâți. Pe o suprafață mai mare decât trei terenuri de fotbal, vreo cincizeci de angrosiști își împărțeau acest imens hangar ale cărui culoare de trecere purtau nume de flori: aleea Mimozelor, a Irișilor, a Anemonelor...

— Bună, drăguțo! o întâmpină Émile, responsabilul standului de la care cumpăra o bună parte din marfă.

Cu pălăria lui de paie, cu foarfeca de grădină în mână, cu salopeta și mustățile lui în formă de ghidon de bicicletă, Émile Fauchelevent era o instituție. Prezent la Rungis încă de la deschiderea pieței, în 1969, el cunoștea rotițele afacerii ca nimeni altul.

— Îți prepar una „scurtă fără zahăr"? întrebă el, introducând câteva monede în automatul de cafea.

Madeline îi mulțumi cu o înclinare a capului.

— Și un ceai pentru Katsushi? adăugă el, privindu-l sfidător pe protejatul florăresei.

— Mă numesc Takumi, răspunse asiaticul cu răceală, și aș vrea un cappuccino.

Émile nu se intimidă:

— Și un cappuccino pentru Tsashimi, unul!

Tânărul își luă paharul fără să zică nimic și lăsă capul în jos, decepționat că nu era respectat de angrosist.

— Într-o bună zi, va trebui să-i pui pumnul în gură, îi șopti Madeline, în timp ce Émile se îndrepta spre noul sosit. Nu pot s-o fac eu pentru tine.

— Dar... e un om bătrân.

— Te depășește cu trei capete și cântărește de două ori cât tine! Dacă asta te liniștește, află că pe mine m-a șicanat șase luni. De câte ori mă vedea, mă striga *Rosbif* sau *English*.

— Și cum s-a terminat?

— I-am aruncat cafeaua fierbinte în față. De atunci, mă tratează ca pe o prințesă.

Takumi se simțea descumpănit. În țara în care era născut, oamenii încercau să evite cu orice preț conflictele, ofensele sau gesturile agresive.

— Dar... de ce se întâmplă așa ceva aici?

— Peste tot se întâmplă așa, zise ea, strivind paharul de plastic și aruncându-l apoi într-un coș de gunoi. Și, dacă vrei să știi părerea mea, trebuie să te confrunți cu astfel de situații pentru a deveni bărbat.

— Dar sunt bărbat, Madeline!

— Da, dar nu cel care ai vrea să fii!

Și, după această cugetare, îl lăsă și se îndreptă spre Bérangère, una dintre vânzătoarele lui Fauchelevent. Cumpără două pachete de verdeață, negocie la sânge prețul lalelelor, al bumbișorilor și al cameliilor, dar cedă la trei mănunchiuri magnifice de trandafiri de Ecuador. Se simțea în elementul ei, ținând să plătească florile la adevărata lor valoare. Takumi se ocupă să ducă la mașină această primă încărcătură și se întoarse la patroana lui, în clădirea rezervată plantelor.

Cu un ochi de expert, Madeline alese begonii și miozotis în ghivece, în timp ce ucenicul ei luă „vedetele" Crăciunului, adică dafin, vâsc, crăciunițe și flori de spânz.

Lăsă tot în grija lui plantele depoluante, care cunoșteau un succes tot mai mare în companii, dar pe care ea le considera groaznic de plictisitoare, pentru a avea mai mult timp să aleagă orhideele albe și pastel pe seama cărora clădise reputația magazinului său.

Dădu apoi un tur rapid prin seră, în locurile în care erau depozitate *gadget*-urile care le permiteau clienților ei să ofere cadouri amuzante și nu prea costisitoare: lumânări parfumate, plante „carnivore", mici cactuși în formă de inimă, frunze de cafea plantate în cești de espresso...

La raioanele de decorațiuni, se îndrăgosti de un înger de fier forjat, convinsă că ar fi făcut furori în vitrina ei. Takumi o urma și îi sorbea fiecare cuvințel. În ciuda siluetei lui firave, făcea o chestiune de onoare din a-și asuma sarcinile dificile, împingând un cărucior care devenea tot mai greu cu fiecare oprire, ridicând cu o singură mână un sac de mraniță de zece kilograme sau un enorm vas ornamental de lut.

Vântul făcea serele să tremure. Prin geamuri, se zăreau fulgi mari, luminoși care aterizau și acopereau asfaltul cu un puf alb și înghețat.

Pentru a amâna clipa în care trebuia să înfrunte gerul, Madeline întârzia în acest cocon liniștitor. Cumpărarea bulbilor de primăvară – zambile, narcise galbene, ghiocei – o scoase din melancolie. Pentru ea, care detesta perioada Sărbătorilor, începutul primăverii era momentul cel mai trist al anului, dar era totodată și cel în care avea cel mai mult nevoie să vadă viața revenind. Pentru ea, asta era adevărata promisiune de Crăciun...

*

Ora 06.30

Takumi închise portbagajul cu precauție. Camioneta stătea să plesnească, de plină ce era.

— Îți fac cinste cu un mic-dejun! îi propuse Madeline.

— În sfârșit, o vorbă drăguță!

Împinseră ușa bistroului Cordeliers, situat în centrul sectorului horticol. În jurul barului, numeroși clienți sporovăiau verzi și uscate, punând țara la cale în fața unui pahar de vin roșu sau

a unei cești de cafea. Unii erau absorbiți în lectura ziarului *Le Parisien*, alții completau bilete de loto sau de pariuri sportive. Multe conversații se învârteau în jurul viitoarelor alegeri prezidențiale: Sarko va fi reales? Stânga își alesese cel mai bun candidat?

Se așezară la o masă, într-un loc mai ferit. Madeline își comandă un espresso dublu, iar Takumi se lăsă tentat de un kebab cu multă grăsime.

— Ei, dar stai bine cu stomacul! Îmi faci mie morală cu țigările, dar mai bine ți-ai supraveghea colesterolul!

— Sunt deschis către toate culturile, se justifică asiaticul, luând o enormă înghițitură din sandvișul său.

Tânăra femeie își scoase mănușile și se descheie la geacă, apoi scoase telefonul lui Jonathan.

— Văd că tot nu l-ai dat înapoi, constată japonezul.

— Nu-ți scapă nimic!

— De fapt, nu mă miră.

— Și ai o problemă cu asta? se apără ea.

— Nu, eram sigur că povestea lui Lempereur o să te intereseze...

Ea se domoli și păru să ezite înainte de a-i întinde o foaie de hârtie pe care o printase în timpul nopții.

— Tu ai trăit în Statele Unite, ai auzit vorbindu-se despre asta?

Intrigat, Takumi despături articolul și citi titlul:

JONATHAN LEMPEREUR, TRĂDAT DE CEL MAI BUN PRIETEN

În câteva zile, cel mai celebru *chef* și-a pierdut soția, restaurantul și prietenul cel mai bun. Povestea unei duble trădări.

(PEOPLE Mag – 3 ianuarie 2010)

— Nu știam că citești genul ăsta de presă, zise el punându-și ochelarii.

— Scutește-mă de răutățile tale, vrei?

Cele patru fotografii care ilustrau articolul nu lăsau nicio îndoială în privința afirmației din titlu. Fuseseră făcute în 28 decembrie 2009, la Nassau, în Bahamas. Francesca era în compania unui oarecare George LaTulip. Cuplul fusese surprins de un paparazzo într-un colțișor de paradis numit Cable Beach. Deși „furate", fotografiile aveau o latură artistică. În haine din bumbac deschis la culoare, fostul manechin își ținea de mână amantul și se plimbau de-a lungul unei plaje cu nisip alb și ape scânteietoare, de un albastru turcoaz. Atitudinea lor le trăda sentimentele: în deplină complicitate, zâmbeau și flirtau, ca și cum ar fi fost singuri pe lume. În ultima imagine, cei doi porumbei se sărutau tandru pe terasa unei cafenele cu arhitectură colonială.

Această serie de fotografii avea ceva *glamour* și *vintage* care te ducea cu gândul la reclamele Calvin Klein din anii '90.

În general mai înclinată să dezvăluie extravagantele masculine, presa de scandal nu fusese blândă cu „escapadele Francescăi". Trebuie spus că, în această lume ipocrită și maniheistă, toate ingredientele erau reunite pentru a da acestei încornorări aspect de tragedie antică. Pe de o parte, femeia adulterină, de o frumusețe răpitoare, care pleca la capătul lumii pentru a-și înșela soțul cu cel mai bun prieten al lui. Pe de altă parte, bărbatul fidel rămas la New York pentru a se ocupa de fiul său și a încerca să-și salveze restaurantul aflat în pericol. *Last but not least*, rolul amantului era jucat cu prestanță de acest George LaTulip. Tipul era înalt, brunet, tenebros, seducător. Un playboy care, în ciuda numelui său ridicol, prezenta o asemănare frapantă cu Richard Gere în perioada lui de glorie.

Dacă citeai articolul mai cu atenție, înțelegeai că George LaTulip lucra ca secund al lui Jonathan la Imperator: era cel mai apropiat colaborator al său, dar totodată și prieten. Înainte de a-l întâlni pe Jonathan, George alerga de la un casting la altul și vindea hotdogi la una dintre acele tarabe ambulante de care e plin Manhattanul. Jonathan avea un soi de talent pentru a repera oamenii cu potențial. Jonathan îl învățase meserie pe George și îl făcuse adjunctul lui, aducându-i stabilitate, confort material și

un CV care îi dădea certitudinea că va găsi de lucru până la sfârșitul zilelor. Și, drept mulțumire, acesta i-o trăsese nevesti-sii...

— Ce părere ai?

— Cred că uneori femeile sunt niște destrăbălate, răspunse Takumi.

— Dacă mai spui tâmpenii de-astea, bombăni Madeline, n-o să te mai iau cu mine prin bistrouri și...

Dar tânărul japonez n-o lăsă să-și termine fraza:

— Ia stai! Numele ăsta: George LaTulip, l-am mai auzit undeva! Nu cumva i-am livrat niște flori?

— Nu, nu cred. Cu un asemenea nume[1], mi-aș fi amintit totuși! Și apoi, m-aș mira să locuiască la Paris...

Dar Takumi se agăța de ideea lui.

— Ai computerul la tine?

Madeline oftă și scoase din geantă notebook-ul pe care își descărcase „baza de clienți".

Takumi deschise calculatorul și tastă „LaTulip". Nu trecu mult timp până să se afișeze datele:

George LaTulip
Cafeneaua Fanfan, bulevardul Victor Hugo – nr. 22 bis
75116 Paris

— Chiar eu i-am livrat un buchet de dalii purpurii acum opt luni. O comandă pe care ne-a mijlocit-o colegul tău din arondismentul 16, Isidore Brocus. Am făcut factura pe numele restaurantului, de aceea numele lui de familie nu-ți spunea nimic.

— Și tu? Îți amintești de el?

— Nu, i-am lăsat florile unui angajat.

Lui Madeline nu-i venea să creadă. George LaTulip preluase un restaurant și, pe deasupra, mai locuia și la Paris. Hotărât lucru, lumea era foarte mică...

---

[1] Aluzie la numele de floare al personajului, LaTulip și la *la tulipe* („lalelaua") pronunțându-se identic. (N. tr.)

— Bun, hai să ridicăm ancora! ordonă ea. O să-ți termini kebabul în mașină, dar vai de tine dacă găsesc vreo urmă de grăsime pe scaunele mele!

— Ne-ntoarcem la florărie?

— Tu te-ntorci la florărie; eu cred că mă duc să-i fac o mică vizită lui „Fanfan la Tulipe"...

— Dar sub ce pretext?

— Dacă tu crezi că am nevoie de un pretext ca să stau de vorbă cu un bărbat...

11
Ancheta

„În principal, omul e ceea ce ascunde: o mizerabilă grămăjoară de secrete."
André Malraux

San Francisco

Hipnotizat de ecranul calculatorului său, Jonathan recitea pentru a treia oară articolul din ziar.

MADELINE GREENE, ANCHETATOAREA DIN CAZUL DIXON, A ÎNCERCAT SĂ SE SINUCIDĂ

guardian.co.uk – 8 iulie 2009

Cheatam Bridge – La o lună de la macabra descoperire care a spulberat orice speranță de a o mai găsi în viață pe tânăra Alice Dixon, locotenentul de poliție însărcinat cu ancheta, Madeline Greene, în vârstă de treizeci și unu de ani, a încercat în această noapte să-și pună capăt zilelor, spânzurându-se de o grindă a apartamentului său. Din fericire, tânăra *Chief Inspector* a lovit în cădere o vitrină de sticlă care s-a spart, trezind-o pe vecina ei de palier, Juliane Wood, care a intervenit prompt. După ce a primit primele îngrijiri, domnișoara Greene a fost internată la spitalul Newton Heath.
Potrivit medicilor, starea ei este considerată îngrijorătoare, dar pronosticul vital nu pare afectat.

Sechelele unei anchete foarte dificile

Cum poate fi explicat acest gest nefericit? Culpabilitate? Exces de zel? Incapacitate de a pune punct unei anchete foarte dificile? E în orice caz o explicație plauzibilă. Henry Polster, șeful poliției din Manchester, a dezvăluit că Madeline Greene își luase concediu după ce aflase de moartea lui Alice Dixon, în vârstă de paisprezece ani, ultima victimă a lui Haraid Bishop, celebrul, din păcate, ucigaș în serie arestat acum câteva zile de poliția din Merseyside. Printre colegii domnișoarei Greene, surpriza a fost amestecată cu emoția. „Chiar și în închisoare, Măcelarul din Liverpool a fost cât pe ce să facă o nouă victimă", a spus cu părere de rău colegul său de echipă, detectivul Jim Flaherty.

Jonathan se scărpină în cap: se părea că acest caz ținuse în tensiune Marea Britanie luni de zile, dar peste Atlantic nu se auzise nimic de el.

— Ai auzit vorbindu-se de „cazul Alice Dixon" sau de „Măcelarul din Liverpool"? îl întrebă el, pentru orice eventualitate, pe prietenul său.

— Niciodată, îl asigură canadianul.

Bineînțeles. Nu trebuia să-și facă iluzii: oamenii ca Marcus trăiau rupți de actualitate, într-o lume în care Bill Clinton era încă președinte, Zidul Berlinului era încă în picioare și în care se juca în continuare pinball sau Pacman în baruri...

Jonathan avu o revelație. Deschise mobilul lui Madeline și programul protejat de parolă.

ENTER PASSWORD

Tastă ALICE și aplicația se deschise.

*

Telefonul conținea sute de documente referitoare la „cazul Dixon": notițe, articole, fotografii, materiale video. Pe măsură ce se afișau pe ecran, Jonathan le transfera și pe calculatorul lui, pentru a le consulta mai târziu. La început, crezu că aceste fișiere nu erau decât un fel de dosar de presă voluminos referitor la răpirea și uciderea adolescentei, dar, cu cât avansa, cu atât înțelegea mai bine de ce Madeline făcuse totul pentru a proteja aceste date. Tânăra polițistă scanase, copiase, duplicase toate elementele din dosarul ultimului ei caz! Se găseau aici amestecate propriile ei notițe, amprente, audieri ale suspecților filmați în timpul arestului lor preventiv, fotografii și descrieri precise ale probelor, zeci de pagini de investigații printre vecini. O grămadă de documente oficiale purtând ștampila Greater Manchester Police și care n-ar fi trebuit să părăsească niciodată sălile unui comisariat sau ale unui tribunal...

— Ce-i asta, tată? întrebă Charly, îngrijorat să vadă o serie de fotografii sângeroase defilând pe ecranul calculatorului.

— Nu te uita, scumpule, nu e pentru copii! îi răspunse Jonathan, întorcând notebook-ul.

Verifică viteza de descărcare. În ciuda rețelei wireless, avea să mai dureze două ore bune.

— Hai, vino! O să facem un baschet cu unchiul Marcus! propuse el cu voce veselă.

Coborâră pe unul dintre terenurile împrejmuite cu grilaj care mărgineau Levi's Plaza. Partida fu antrenantă. Charly își dădu toată silința și, după ce marcă vreo douăzeci de coșuri, se întoarse epuizat acasă. Făcu un duș, mâncă puțin pește și adormi uitându-se la un episod din *Doi bărbați și jumătate*.

Jonathan îl duse în camera lui. Se făcuse seara. Marcus își aprinsese iar țigara, pe care o savura pe terasă ca pe o havană, în timp ce se conversa cu Boris.

Jonathan deschise congelatorul și scoase o sticlă de vodcă cu cireșe, oferită de o clientă rusoaică. Activând ecranul calculatorului, își turnă un pahar din această tărie care, conform etichetei, fusese distilată și filtrată prin cărbune de lemn de mesteacăn, apoi trecută printr-un praf de diamante pisate.

Ce chestie...

Verifică dacă toate datele fuseseră bine descărcate pe hard. Nu erau zeci, ci sute de documente pe care Madeline le luase cu ea. În total, aproape o mie, care formau un puzzle macabru și tragic. Din câte se părea, tânăra polițistă se ocupase asiduu de acest caz timp de șase luni, lucrând la el zi și noapte, cu riscul de a-și pierde sănătatea și rațiunea. O poveste murdară, care fusese cât pe ce s-o coste viața...

Jonathan deschise ultimele fotografii descărcate: erau insuportabile. Avu un moment de îndoială. Chiar avea chef și curaj să se scufunde într-o poveste despre dispariția și uciderea unui copil?

Răspunsul era nu.

*

Totuși, dădu pe gât dintr-o înghițitură paharul de vodcă, își mai turnă unul și plonjă la rândul lui în infern.

Partea a doua

Cazul Alice Dixon

12
Alice

„S-a întâmplat în vara asta verde și nebună. Frankie avea doisprezece ani. Nu făcea parte din niciun club și nici din altceva. Devenise o ființă singuratică, care dădea roată pe la uși și se temea."

Carson McCullers

Cu trei ani mai înainte
8 decembrie 2008
Comisariatul din Cheatam, în nord-estul orașului Manchester

Madeline ridică vocea:

— Va trebui să-mi explicați acest lucru mai clar, pentru că cu tot nu înțeleg. De ce ați așteptat OPT ZILE până să semnalați dispariția fiicei dumneavoastră?

Așezată în fața ei, cu fața palidă și părul năclăit, Erin Dixon se tot foia pe scaun. Stingherită, tremurând, închidea ochii pe jumătate și se juca cu paharul de plastic în care avusese cafeaua.

— Știți cum sunt adolescenții, ca naiba! Vin, pleacă... Și v-am spus deja: Alice a fost mereu independentă, ea se descurcă singură, ea...

— Dar n-are decât PAISPREZECE ANI! i-o tăie Madeline cu răceală.

Erin dădu din cap și ceru permisiunea să iasă ca să fumeze o țigară.

— Nici vorbă! zise tranșant polițista.

Își mijì ochii și făcu o pauză. Femeia pe care o interoga avea treizeci de ani (aceeași vârstă ca ea), dar îi lipseau mai mulți dinți și fața ei, scăldată nemilos în lumina rece a plafonierei, era răvășită de oboseală și de vânătăi.

De o oră, de când se afla în comisariat, Erin trecuse prin toate stările posibile: mai întâi, plânsese anunțând dispariția fiicei ei, apoi devenise agresivă și furioasă pe măsură ce interogatoriul se prelungea și ea se dovedea incapabilă să pună două fraze coerente cap la cap pentru a explica *de ce* lăsase să treacă o săptămână până să facă plângere la poliție.

— Și tatăl ei, el ce crede?

Erin ridică din umeri.

— A dispărut de mult timp... La drept vorbind, nici măcar nu sunt sigură cine e. În perioada aia, mă culcam în dreapta și-n stânga, fără să mă protejez...

Brusc, Madeline se enervă. Lucrase cinci ani la brigada antidrog și cunoștea foarte bine acest comportament: febrilitatea, privirea fugitivă erau semnele evidente ale lipsei drogului. Urmele din jurul buzelor lui Erin erau arsuri lăsate de o pipă Pyrex. Doamna Dixon era dependentă de crack[1]. Punct.

— Bun, hai să mergem, Jim! decise Madeline, luându-și bluzonul și arma.

În timp ce ea făcea un ocol prin biroul șefului, partenerul ei o escortă pe Erin până în parcare și îi aprinse o țigară.

Era deja ora zece dimineața, dar cerul încărcat de nori negri lăsa impresia că nici nu se luminase de ziuă.

*

— Am primit răspuns de la serviciul de urgențe, anunță Jim, închizându-și mobilul. Spitalele n-au înregistrat niciun pacient cu numele Alice Dixon.

— Aș fi putut să pun pariu că așa e, răspunse Madeline, apăsând pe accelerație.

Ford-ul Focus derapă ușor pe strada umedă. Cu girofarul aprins și sirena urlând, mașina gonea spre cartierele din nord. Cu mâna stângă pe volan și cu dreapta crispată pe o stație radio, anchetatoarea coordona primele măsuri: difuzarea fotografiei lui Alice la toate comisariatele din țară, comunicarea dispariției

[1] Cocaină cristalizată care se fumează, fiind mult mai toxică decât cea pulbere. (N. tr.)

ei la presă și la redacțiile jurnalelor televizate, cererea urgentă pentru mobilizarea unei echipe a laboratorului de expertiză criminalistică...

— Mergi mai încet, o să ne omori! se plânse Jim când Madeline mușcă periculos bordura unui trotuar.

— Nu ți se pare c-am pierdut destul timp?

— Pe bune, ce mai contează zece minute...

— Ești de-a dreptul tâmpit!

Cei doi polițiști ajunseră la marginea unui cartier muncitoresc. Cu rândurile lui de case din cărămidă roșie care se întindeau cât vedeai cu ochii, Cheatam Bridge era arhetipul unui oraș industrial sinistru. În ultimii ani, laburiștii băgaseră mulți bani pentru a renova cartierele din nord-est, dar Cheatam Bridge nu profitase prea mult de pe urma acestei înfrumusețări. Numeroase locuințe erau dezafectate, majoritatea grădinilor lăsate în paragină, iar criza care sufoca economia engleză pusese sare pe rană.

Dacă suburbia nu ocupa un loc prea bun în ghidurile turistice, ce să mai spui atunci de Farm Hill Road, strada pe care locuia mama lui Alice? Era o adevărată enclavă de mizerie și criminalitate. Madeline și Jim o urmară pe Erin Dixon pe lângă un șir de case dărăpănate ocupate de oameni ai străzii, prostituate și vânzători de *crack*.

Intrând în magherniță, Madeline fu cuprinsă de repulsie. Sufrageria era un loc sordid: saltea pusă chiar pe podea, ferestre astupate cu cartoane și cu bucăți de placaj, miros de mâncare stricată... În mod evident, Erin își amenajase apartamentul ca pe un fel de „shootodrome" pentru a stoarce niște bani de la acei *junkies* care se perindau pe acolo. Chiar dacă bănuise probabil că poliția avea să-și bage nasul în casa ei, nu se obosise să mascheze activitățile: o pipă confecționată dintr-o cutie de Cola mai zăcea încă pe pervazul ferestrei, lângă niște sticle de bere goale și o scrumieră în care era o țigară de hașiș fumată pe trei sferturi.

Madeline și Jim se priviră cu îngrijorare: având în vedere numărul de narcomani care probabil că frecventau locul, ancheta n-avea să fie simplă. Urcară la etaj, împinseră ușa de la camera lui Alice și...

*

Locul era cât se poate de diferit de restul casei. Încăperea era sobră și curată, cu un birou, etajere și cărți. Grație unui pulverizator de parfum, un miros plăcut de iris și vanilie plutea în aer.

O altă lume...

Madeline ridică ochii și privi cu atenție pereții cămărușei decorate cu biletele și programele spectacolelor la care fusese Alice: operă – *Carmen* și *Don Giovanni* la Lowry Theatre –, o piesă de teatru – *Menajeria de sticlă* la Playhouse –, un spectacol de balet – *Romeo și Julieta* la sediul BBC Philharmonic Orchestra.

— Fata asta este o extraterestră sau ce? întrebă Jim.

— Da, bombăni Erin. Ea a... Mereu a fost așa: băgată în cărțile ei, în pictura și muzica ei... Mă-ntreb de unde o fi moștenit asta.

Nu de la tine, în orice caz, gândi Madeline.

Polițista era uluită de ceea ce descoperea. De o parte și de alta a biroului, se găseau două reproduceri ale unor tablouri faimoase: un *Autoportret* de Picasso, datând din perioada albastră, și faimosul *Zăvor* de Jean Honoré Fragonard.

Jim se uită la titlurile cărților de pe rafturi: romane clasice, piese de teatru.

— Cunoști multe adolescente din Cheatam Bridge care citesc *Frații Karamazov* și *Legăturile primejdioase*? întrebă el, frunzărind cele două cărți.

— Cunosc cel puțin una, răspunse Madeline, cu un aer absent.

— Cine?

— Eu...

Își alungă amintirea din minte. Rănile din copilărie erau încă vii și nu era tocmai ziua potrivită să-și plângă soarta.

Își puse o pereche de mănuși din latex, apoi deschise toate sertarele și scotoci camera de la un capăt la altul.

În dulapuri, Madeline găsi vreo zece pachete de biscuiți cu cacao și cremă de vanilie – Oreo – și sticluțe de plastic de lapte Nesquik cu aromă de căpșune.

— Mănâncă aproape numai biscuiți pe care-i înmoaie-n lapte, explică mama ei.

Alice „plecase" fără să ia nimic cu ea: vioara ei era pusă pe pat, computerul – un Mac vechi cu o carcasă depășită – trona pe birou, cât despre jurnalul ei intim, acesta zăcea la piciorul patului. Madeline îl deschise curioasă și descoperi în el o bancnotă de cincizeci de lire sterline împăturită în patru.

Lui Erin îi sclipiră ochii. În mod clar, îi era ciudă că nu avusese prezența de spirit să scotocească ea camera înaintea polițiștilor.

Semn rău, își zise Madeline. *Dacă puștoaica ar fi fugit, n-ar fi lăsat o asemenea sumă de bani în urma ei.*

Echipa pe care o ceruse tocmai sosise. Le ceru celor de la laboratorul de expertiză criminalistică să cerceteze casa de-a fir a păr. Cu pensetele, bisturiele și poansoanele lor, tehnicienii prelevară numeroase probe pe care le puneau, pe măsură ce le luau, în tuburi închise ermetic. Madeline deschise un clasor în care adolescenta își păstra unele dintre temele ei școlare: notele erau excelente și aprecierile profesorilor, elogioase.

Alice își construise o citadelă de cultură pentru a evada din cotidianul ei sordid. Cu educația și cunoașterea drept scuturi, pentru a se proteja de violență, frică și mediocritate...

*

Cinci mașini de poliție staționau acum pe Farm Hill Road. Madeline schimbă câteva cuvinte cu șeful echipei de la laboratorul de expertiză criminalistică, care o asigură că găsise suficiente fire de păr în peria lui Alice pentru analize ADN de bună calitate.

Apoi polițista se rezemă de capota mașinii și își aprinse o țigară, privind fix fotografia lui Alice. Era o fată drăguță, înaltă și zveltă, care părea mai mare decât vârsta pe care o avea. Fața ei diafană, scoasă în relief prin pete de roșeață discrete, îi trăda originile irlandeze. Avea ochi migdalați verzi-cenușii, care aminteau de portretele lui Modigliani și în care se putea deja citi o mare oboseală, ca și dorința de a-și ascunde frumusețea,

conștientă că, în mediul în care trăia, aceasta o să-i aducă mai multe necazuri decât bucurii.

Ce să speri de la viitor, când condițiile de pornire în viață sunt atât de dificile? Cum să crești în această mocirlă, fără să devii tu însăți un pic țicnită, în mijlocul drogaților și al descreierașilor?

Poate ai fugit, totuși? o întrebă Madeline în gând. *Poate ai părăsit acest cartier putred, în care nu întâlnești decât epave umane? Poate ai vrut să scapi de această mamă debilă, care nu este nici măcar în stare să-ți spună cine e tatăl tău?*

Dar Madeline nu credea în acest scenariu. Alice părea să fie o fată inteligentă și organizată. S-o șteargă din oraș? De acord. Dar ca să se ducă unde? Cu cine? Și ce să facă acolo?

*

Își folosi chiștocul pentru a-și aprinde o nouă țigară.

Camera lui Alice îi redeșteptase amintirile propriei povești de viață. Ca nouăzeci și nouă la sută dintre puștoaicele crescute în cartier, Madeline avusese o copilărie haotică, prinsă între o mamă depresivă și un tată căzut în patima băuturii. Adolescentă fiind, își jurase să fugă de acest dezastru, să plece în lume să-și încerce norocul. Marele ei vis era să trăiască într-o bună zi la Paris! Era o elevă bună și reușise să treacă examenele de Drept, apoi realitatea cartierului o ajunsese din urmă și intrase în poliție, urcând rapid treptele ierarhiei, dar rămânând înțepenită în cenușiul și tristețea din Cheatam Bridge.

Nu-și plângea soarta, dimpotrivă. Îi plăcea munca ei pentru că avea o misiune: să-i bage pe răufăcători la închisoare, să le permită familiilor să-și reia viața, găsindu-i pe asasinii celor apropiați, să salveze vieți uneori. Bineînțeles, nu era ușor în fiecare zi. Aici, ca peste tot, polițiștii erau supuși unor mari presiuni. Nu numai că nu se mai simțeau respectați, dar statutul lor le atrăgea insulte și amenințări. Era o situație generalizată, dar o simțeai și mai mult într-un cartier ca Cheatam Bridge. Colegii repartizați aici își ascundeau meseria față de vecini și le cereau copiilor lor să facă la fel la școală. Oamenilor le plăceau polițiștii din serialele de televiziune, dar îi scuipau pe cei care lucrau în cartierele lor... Trebuia așadar să faci față unui stres cotidian, să

induri ostilitatea populației, dezinteresul șefului. Să accepți să-ți vezi mașina atacată cu pietre și să te pricopsești cu cine știe ce vechitură: multe automobile n-aveau nici măcar radio, iar unele computere încă mai funcționau cu Pentium II...

Din când în când, era dur. Începeai să resimți în interior, personal, absurditatea accidentelor mortale, suferința femeilor bătute, oroarea copiilor abuzați, durerea familiilor victimelor.

Datorită gândurilor negre și a tensiunii în care trăiau, unii clacau. Anul trecut, un polițist de la unitatea ei își pierduse capul și-l împușcase, aparent fără motiv, pe șeful unei mici bande de cartier într-o altercație; în urmă cu șase luni, o tânără începătoare își pusese capăt zilelor chiar în comisariat, cu arma din dotare.

Spre deosebire de mulți dintre colegii ei, Madeline nu era nici dezamăgită, nici deprimată. Ea rămăsese de bunăvoie în acest cartier „dificil", pentru a înainta mai repede în grad. Nici polițiștii cu experiență, nici începătorii nu zăboveau prea mult pe aici. Asta deschidea perspective în carieră... Cu anii, Madeline câștigase deci o poziție specială, ca și o oarecare autonomie care îi permitea să ancheteze cazurile cele mai „interesante", care erau și cele mai sumbre și mai sângeroase.

— N-a șters-o de bunăvoie, nu-i așa? întrebă Jim, venind lângă ea.

— Nu, dacă era o fugă, am fi găsit-o deja și, oricum, nu le-ar fi pus cruce celor cincizeci de lire.

— La cât o avea Erin în contul din bancă, cred că trebuie să eliminăm și pista răscumpărării.

— Asta-i sigur, încuviință ea, dar o să anchetăm totuși banda de drogați cu care are de-a face. Cu tipii ăștia, poate fi vorba de o răzbunare sau de o extorcare.

— O s-o găsim! zise Jim, ca pentru a se convinge singur.

Nu se aflau nici în Statele Unite, nici într-un roman polițist: în Anglia, cazurile de dispariție de minori nerezolvate erau rare.

În urmă cu doi ani, Madeline și Jim conduseseră ancheta asupra dispariției unui copil răpit pe când se juca în grădina casei. Se dăduse imediat alarma și într-un timp foarte scurt fuseseră mobilizate mai multe echipe de căutare. Răpitorul fusese arestat

câteva ore mai târziu, grație semnalmentelor mașinii lui, apoi trecuse la mărturisiri. Înainte de căderea nopții, băiețelul fusese găsit într-o cabană, legat fedeleș, dar în viață și teafăr.

Reamintindu-și acest episod care arăta cât de important era să reacționezi rapid, Madeline își dădu frâu liber furiei:

— Fi-r-ar a dracului, ce idioată! urlă ea, lovind cu pumnul în capota Ford-ului. S-aștepte opt zile ca să semnaleze dispariția fiicei ei! O s-o bag la zdup!

În orice dispariție, primele patruzeci și opt de ore erau hotărâtoare. Dacă după această perioadă nu găseai persoana respectivă, erau șanse mari să n-o mai găsești niciodată.

— Calmează-te! o sfătui Jim, îndepărtându-se. Am recuperat numărul de mobil al fetei. O să vedem dacă putem să-i urmărim apelurile.

Madeline privi din nou fotografia și simți cum i se pune un nod în gât. Vedea în Alice o soră mai mică, o fiică, chiar... Ca și Erin, și ea ar fi putut să fie lăsată cu burta la gură de vreun imbecil din cartier, la șaptesprezece ani, pe bancheta din spate a unui Rover 200, în timp ce se întorcea dintr-un club, într-o sâmbătă seara.

Unde ești? șopti ea.

Se simțea stăpânită de o certitudine de neclintit, lucru care i se întâmpla rar: Alice era în viață. Dar, chiar și în acest caz, Madeline nu-și făcea nicio iluzie. Adolescenta nu era într-un loc confortabil. Mai degrabă în pivnița vreunui țicnit sau în ghearele vreunei grupări mafiote specializate în traficul de persoane și proxenetism.

În orice caz, un lucru era sigur.

Probabil că-i era frică.

Îngrozitor de frică.

13
Zile proaste

„Ori toți, ori niciunul."
Michael Connelly

Ultima „persoană" care o văzuse pe Alice Dixon în viață era... o cameră de supraveghere. Pe imaginea video, înregistrată la intersecția Pickle Cross, se distingea silueta firavă a tinerei coborând din autobuz, cu ghiozdanul pe umăr. O vedeai clar cum cotește la colțul străzii ca s-o ia pe aleea laterală care ducea la liceul ei. Un itinerar de mai puțin de opt sute de metri. Și apoi... nimic. Zile de tăcere, indiferență și mister. Nimeni nu văzuse nimic, nimeni nu auzise nimic. De parcă Alice s-ar fi volatilizat.

*

Ca toate marile orașe ale Angliei, Manchester-ul era înțesat cu mii de camere video. De zece ani, o politică de supraveghere video de mare amploare tapetase fiecare cotlon al orașului. Astfel, un cetățean putea fi filmat de până la trei sute de ori pe zi. Un mijloc imparabil de a lupta împotriva delincvenței. Cel puțin, în discursurile politicienilor, fiindcă în realitate era o cu totul altă poveste: din lipsa fondurilor, materialul era adesea defectuos. În dimineața dispariției lui Alice, toate aparatele care supravegheau sectorul liceului erau deteriorate sau dereglate, cu imaginile încețoșate sau inutilizabile...

*

În zilele care au urmat, Madeline a mobilizat o sută cincizeci de polițiști pentru a scotoci apartamentele, pivnițele și grădinile pe o rază de trei kilometri în jurul școlii. S-au adunat mărturii de la sute de persoane, au fost duși la secție pedofilii cunoscuți și

s-a dat de urma unei camionete albe suspecte, pe care mai mulți elevi o remarcaseră.

*

Convinsă că purta o mare responsabilitate în dispariția lui Alice, Madeline a ținut-o pe Erin în arest preventiv, interogând-o mai bine de douăzeci de ore. Pentru polițistă, Erin era o nenorocită dependentă total de *crack*, fiind capabilă de orice pentru o doză, inclusiv să-și vândă copila unei rețele de proxeneți. Dar audierea ei n-a rezolvat mai nimic. Sfătuită de avocatul său, Erin a cerut să fie pusă la detectorul de minciuni – o mare abureală – și a trecut testul cu succes. A fost eliberată după interogatoriu și și-a permis luxul de a lansa, în fața camerelor de luat vederi ale televiziunilor și cu voce tremurândă, un apel către eventualii răpitori.

*

Departamentul informatic al comisariatului a spart cu ușurință parola de pe computerul lui Alice: HEATHCLIFF, precum eroul din *La răscruce de vânturi*, romanul ei preferat. Din păcate, nici analiza hardului, nici cea a căsuței de e-mail n-au dus la vreo pistă serioasă.

*

Citind jurnalul lui Alice, Madeline a descoperit că adolescenta avea obiceiul să-și ia mici slujbe, mințind în privința vârstei ei. Așa făcea rost de bani pentru a-și plăti cărțile și ieșirile culturale în oraș. În ultimele luni lucrase la Soul Café, un bar de pe Oxford Road, în cartierul universitar. Arestat și acuzat pentru că angajase o minoră, patronul a fost scos din cauză în ceea ce privește răpirea.

*

În 15 decembrie, niște scafandri au dragat pe mai mult de doi kilometri albia râului Irk. Alții, lacul Rockwel, situat la patru sute de metri de școală. Au scos la suprafață mai multe carcase

de mașini, cărucioare de supermarket, un ciclomotor, două frigidere și câteva bariere de securitate. Dar niciun cadavru.

*

Jim a verificat minuțios toate apelurile primite și date de pe telefonul mobil al fetei. Toți cei care au vorbit cu ea au fost interogați. Audierea lor n-a dus la niciun rezultat.

*

Crăciunul a trecut fără ca ancheta să înainteze câtuși de puțin.

Madeline a renunțat la concediu. A început să ia medicamente ca să scape de insomnie și să poată dormi câteva ore. Nu era totuși o începătoare. De ani de zile, lucra în cartierul ăsta sinistru. De ani de zile, violența și groaza făceau parte din cotidianul ei. De ani de zile, se confrunta cu asasinate, autopsii și arestări ale unor indivizi de cea mai joasă speță. Urmărise ucigași, arestase violatori și dealeri, demascase pedofili, anihilase rețele de traficanți de droguri. Dacă era să socotească, lucrase la zeci și zeci de cazuri de omucidere. În urmă cu trei ani, fusese chiar la un pas de moarte în timpul unei răfuieli între două bande: un glonte de calibrul .357 Magnum o atinsese ușor, sfâșiindu-i un pic pielea craniului și lăsându-i o cicatrice pe care se chinuia s-o camufleze cu șuvițe de păr.

Viața ei era munca de polițist.

Chiar dacă această muncă aducea cu ea obsesie, singurătate și pericol permanent.

Chiar dacă această muncă te transforma într-o fantomă pentru prieteni, familie și colegi.

Dar, în cazul de față, nu era tocmai acesta prețul care trebuia plătit? Să devină ea însăși o fantomă pentru a găsi altă fantomă...

*

În ianuarie, Jim și echipa lui au examinat apelurile telefonice date în proximitatea bornei releului celui mai apropiat de școală în orele care precedaseră și urmaseră dispariției lui Alice. Numele autorilor lor au fost verificate în baza de date a poliției. Mai mult de două sute aveau cazier, majoritatea pentru delicte minore. Toți au fost audiați, li s-a verificat programul, li s-a

BIBLIOTECA METROPOLITANĂ BUCUREȘTI
Serviciul INFORMARE COMUNITARĂ
Filiala LIVIU REBREANU
Nr. Inventar

percheziționat locuința. Printre ei se afla un bărbat de cincizeci de ani, Fletcher Walsh, condamnat pentru viol în urmă cu douăzeci de ani și proprietar al unui break alb...

*

Aparent, alibiul lui Fletcher Walsh era solid, dar, percheziționându-i garajul, brigada canină a poliției a găsit urme de sânge în spatele vehiculului său. Prelevările au fost trimise laboratorului medico-legal din Birmingham și poliția l-a supravegheat pe Walsh douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru în așteptarea rezultatelor.

*

Pe 13 februarie, purtătorul de cuvânt al Manchester Greater Police a anunțat că, în urma analizării urmelor de sânge găsite în break-ul lui Fletcher Walsh, nu se putea afirma cu certitudine că ele îi aparțineau lui Alice Dixon.

*

Apoi interesul mediatic a scăzut. Efectivele polițienești afectate anchetei au primit alte misiuni. Ancheta bătea pasul pe loc.

*

În fiecare noapte, Madeline o visa pe Alice și era bântuită de privirea ei. În fiecare dimineață, se trezea sperând să găsească un nou indiciu sau un început de pistă pe care l-ar fi neglijat.

Colegii și superiorii ei o consideraseră întotdeauna o polițistă dură, dar, de data asta, simțea că-i fuge pământul de sub picioare. Dincolo de carcasa de duritate, menită să o protejeze, Madeline ascundea o reală compasiune. Ba mai mult, cel mai bine lucra când suferința victimelor devenea propria ei suferință. O apropiere periculoasă, dar care o făcea eficientă.

La fel se întâmplase și în cazul lui Alice. Încă din prima zi, dispariția ei o afectase profund. Această puștoaică îi amintea prea mult de adolescenta care fusese. O identificare tulburătoare, o legătură confuză, un atașament visceral. Un sentiment pe care-l știa devastator, dar împotriva căruia nici măcar nu încercase să lupte.

Nu era doar o chestiune personală, era mai mult decât atât. Avea certitudinea că ea era, de fapt, singura persoană îngrijorată *într-adevăr* de soarta fetei. Avea senzația că o înlocuise pe mama ei și că purta pe umeri responsabilitatea dispariției sale.

În acea noapte, și-a făcut o promisiune: dacă nu era în stare s-o găsească pe Alice în viață, nu va face niciodată copii...

*

Neputința o sufoca. Uneori, era chiar mai rău decât dacă ar fi găsit-o moartă. fiindcă nu înceta să-și imagineze prin ce trecea probabil Alice. Imagini sinistre și insuportabile îi invadau mintea.

Ca să se agațe de ceva, a mers până într-acolo încât s-a dus să consulte un mediu. Pipăind o haină care îi aparținuse lui Alice, șarlatanul o asigurase că fata era moartă și îi dăduse adresa unui șantier unde, chipurile, fusese aruncat cadavrul. Madeline a mobilizat o echipă pentru a răscoli locul de la un capăt la altul. În zadar.

*

Aflând de acest derapaj, șeful ei a sfătuit-o să-și ia câteva zile libere. „Trebuie să privești realitatea în față: Alice Dixon a dispărut de trei luni. Este tragic, dar, în acest stadiu, știi foarte bine că șansele de-a o găsi sunt aproape inexistente. Există alte anchete și alte dosare pentru care avem nevoie de tine..."

*

Dar Madeline se simțea incapabilă să lucreze la „alte anchete și alte dosare". Ea era gata să facă totul pentru a păstra o speranță cât de mică de a o găsi pe Alice în viață.

*

Așa că s-a hotărât să-i facă o vizită diavolului în persoană.

14
Inamicul intim

„Întotdeauna ai de ales. Ești chiar suma alegerilor tale."

Joseph O'Connor

Madeline își parcă mașina neinscripționată cu însemnele poliției în fața la Black Swan, un pub irlandez aparținând de mai multe generații familiei Doyle.

Cheatam Bridge era o mică enclavă de mai puțin de zece mii de locuitori, situată la trei kilometri nord-est de centrul Manchester-ului. Altădată majoritar irlandez, fostul cartier industrial cunoscuse migrații succesive de indieni, caraibi, pakistanezi, africani și, mai recent, est-europeni. Era un amestec de culturi interesant, dar și exploziv, stând la baza unui război sângeros și neîncetat al bandelor. Intervenția poliției era dificilă aici, iar nivelul criminalității, halucinant.

Abia intrată în pub, Madeline fu interpelată de o voce ironică:

— Salut, Maddie! Să știi că ai și-acum cel mai frumos ponoț din toată poliția din Manchester!

Se întoarse și-l zări în fundul localului pe Danny Doyle, cu coatele pe bar, în fața unei halbe de bere brună pe care o ridică în direcția ei. Era înconjurat de gărzile lui de corp, care rânjeau grosolan la gluma lui.

— Bună, Daniel, zise ea, înaintând. Nu ne-am mai văzut de mult!

Danny „Dub[1]" Doyle era șeful unuia dintre clanurile cele mai puternice ale lumii interlope din Manchester. Nașul unei organizații familiale criminale care domnea de cincizeci de ani peste

[1] Variantă a lui „Dubh", prenume irlandez care s-ar traduce „Posomorâtul". (N. a.)

regatul putred din Cheatam Bridge. La treizeci și șapte de ani, fusese condamnat de mai multe ori la închisoare și cazierul lui juridic era lung cât o zi de post: tortură, trafic de droguri, atac armat, spălare de bani, proxenetism, ultraj...

Danny era un om violent, capabil să-l crucifice pe o masă de biliard pe șeful unei bande rivale. Împreună cu fratele și banda sa, Dub omorâse vreo douăzeci de persoane, cel mai adesea în timpul unor ședințe de tortură de o cruzime ieșită din comun.

— Îți fac cinste cu o bere? propuse el.

— Aș prefera un pahar de Bordeaux, răspunse Madeline. Scârboșenia ta de Guinness mă face să vomit.

Un murmur de surpriză străbătu anturajul lui Doyle. Nimeni nu-și permitea să-i vorbească pe tonul ăsta, și cu atât mai puțin o femeie. Madeline îi măsură cu dispreț. Erau un amestec de gorile și piticanii care se uitaseră prea mult la *Scarface* și *Nașul*. Căutau să imite atitudinile și replicile de acolo, dar, cu figurile lor de cretini și accentul grosolan, n-ar fi avut în veci nici jumătate din clasa clanului Corleone.

Fără să ridice vocea, Danny Doyle îl întrebă pe barman dacă aveau vin de Bordeaux în pivniță.

— Bordeaux? Nu. Doar dacă... Poate-n cutiile pe care le-a șterpelit Liam de la rusnac...

— Du-te să vezi! îi ordonă Doyle.

Madeline îl privi în ochi.

— E cam întunecat aici. Hai să ieșim pe terasă, măcar acum, când e timp frumos!

— Te urmez!

Doyle era o ființă complexă și chinuită. Împărțea conducerea clanului cu fratele lui geamăn, Jonny, ieșit din pântecul mamei lor la cinci minute după el, dar care nu-și acceptase niciodată statutul de frate mai mic. Predispus la crize violente, Jonny suferea de schizofrenie paranoidă și fusese internat de mai multe ori pe termen scurt, cazul lui ținând mai mult de azilul psihiatric decât de închisoare. Dintre ei doi, Jonny era bruta sângeroasă și Madeline crezuse întotdeauna că, în parte, Danny se lăsase antrenat în această spirală a violenței pentru a-și menține dominația asupra fratelui său.

Când ajunseră în curtea interioară, un roșcovan înaintă spre ei cu intenția de a o percheziționa pe tânăra polițistă, dar Madeline îl avertiză:

— Dacă m-atingi, te tai în două!

Danny schiță un zâmbet și ridică mâna pentru a-și calma oamenii, făcându-le apoi semn să se îndepărteze. Îi ceru lui Madeline să-i dea arma și se asigură că nu mai avea alta ascunsă la spate sau la gleznă.

— Nu profita de asta ca să mă pipăi!

— Îmi asigur spatele: toată lumea știe că, dacă polițiștii se vor hotărî să mă lichideze într-o zi, ție-ți vor cere să faci treaba asta murdară...

Se așezară față în față la o masă din fier forjat, sub o boltă de iederă cu șarm bucolic.

— Parc-am fi în Provence sau în Italia, zise Doyle, ca să mai destindă atmosfera.

Madeline se înfioră. Nu era ușor să stai în fața diavolului.

Doar că, înainte de a fi diavolul, Danny Doyle fusese colegul ei de școală primară și, mai târziu, la liceu, primul băiat pe care-l lăsase s-o sărute...

— Te ascult! zise Danny încrucișându-și mâinile.

De statură mijlocie, cu părul castaniu, cu fața netedă și pătrată, Doyle se străduia să treacă drept un oarecare. Madeline știa că admira latura cameleonică a personajului jucat de Kevin Spacey în *Suspecți de serviciu*. Îmbrăcat în întregime în negru, purta fără ostentație un costum Ermenegildo Zegna care probabil că-l costase peste o mie de lire. Spre deosebire de subalternii lui, Doyle nu cădea în caricatură. Avea chiar șarmul bărbaților care au renunțat să mai seducă.

— Am venit să te văd în legătură cu Alice Dixon, Daniel.

— Fetișcana care a dispărut?

— Da. Eu mă ocup de anchetă de trei luni. Ai ceva informații?

Doyle clătină din cap.

— Nu, de ce?

— Îmi juri că nu tu ești în spatele acestei povești?

— Din ce motiv aș fi răpit-o pe fata aia?

— Ca s-o obligi să lucreze pentru tine, ca s-o exploatezi...

— Are paisprezece ani!

Madeline scoase fotografia lui Alice din portofel.

— Pare de cel puțin șaisprezece. Și e drăguță, nu? zise ea, băgându-i fotografia sub nas. Nu-mi spune că nu i-ai trage-o!

Doyle nu suportă această provocare. Cu un gest rapid, o apucă pe Madeline de păr, îi apropie fața la câțiva centimetri de a lui și o privi drept în ochi.

— De-a ce te joci, Maddie? Am toate defectele din lume, am mâinile pline de sânge și locul deja rezervat în iad, dar nu m-am atins NICIODATĂ de o copilă!

— Atunci, ajută-mă! strigă ea, eliberându-se din strânsoare.

Doyle așteptă să se calmeze, apoi întrebă cu iritare:

— Ce vrei să fac?

— Cunoști multă lume în cartier și jumătate dintre locuitori îți datorează ceva. Rezolvi disputele dintre vecini, îi protejezi pe comercianți, organizezi chiar distribuirea de cadouri de Crăciun celor mai nevoiașe familii...

— E latura mea de Robin Hood, zise Doyle ironic.

— Cauți ca o mulțime de oameni să-ți fie îndatorați.

— Asta-i baza afacerii...

— Ei bine, vreau să-ți folosești rețeaua ca să-mi găsești informații despre răpirea lui Alice.

— Ce informații?

— Dovezi pe care oamenii n-au vrut să le furnizeze poliției.

Doyle oftă și căzu pe gânduri câteva secunde.

— Maddie... Au trecut mai bine de trei luni de când a dispărut puștoaica asta. Ești conștientă că n-o s-o mai găsești nicio...

— N-am venit s-aud tâmpeniile astea! îl opri ea. Ai printre relațiile tale câțiva politicieni de duzină și mai mulți oameni de afaceri. Tipi care-ți sunt și ei datori, fiindcă n-ai trimis nevestelor lor sau presei fotografii compromițătoare în care pot fi văzuți făcând sex în grup cu prostituate. În fine, știi mai multe detalii decât mine, pentru că tu plăteai aceste fete...

Un rictus crispă buzele lui Doyle.

— Cum de ești la curent?

— Sunt polițistă, Daniel! Știi foarte bine că telefonul tău este pus sub ascultare de luni de zile!

— Am vreo zece telefoane, se apără el, ridicând din umeri.

— Nu contează! Vreau să te folosești de aceste „gulere albe" ca să mobilizezi din nou opinia publică.

Barmanul le aduse o sticlă de Bordeaux.

— Asta-i convine domnișoarei? întrebă el.

— Un Haut-Brion din 1989! zise ea, privind eticheta. Doar n-o să deschidem așa ceva! E un vin de calitate superioară!

Cu un semn din cap, Doyle îi ordonă barmanului să li-l servească în două pahare.

— L-am luat de la un fiu de târfă de rusnac care se odihnește acum la șase picioare sub pământ! Așa că-mi face o plăcere al naibii de mare să-l beau în sănătatea lui!

Ca să nu-l supere, Madeline duse paharul la buze, așteptând răspunsul lui Doyle.

— Dacă te-ajut s-o găsești pe fata asta, eu ce câștig?

— O satisfacție personală, indulgența lui Dumnezeu pentru unele dintre faptele tale, un soi de mântuire...

El râse ușor.

— Și la modul mai serios?

Pentru a-și face curaj, Madeline luă o gură zdravănă de vin. Se pregătise pentru această tocmeală. Doyle nu dădea nimic pe degeaba și de-asta nu venise la el decât ca ultimă soluție.

— La GMP, un informator ne furnizează date despre planurile tale de mai multe săptămâni... începu ea.

Doyle clătină din cap.

— Vrei să spui că există o cârtiță în echipa mea? Joci la bluff?

— Ne-a spus de atacul armat asupra furgonetei de la Butterfly Bank pe care l-ai pus la cale, cel de vinerea viitoare...

Doyle rămase impasibil.

— Dacă te-ajut, îmi dai numele lui?

Madeline se înfundă în scaunul ei.

— Nici vorbă, ți-am spus deja prea mult! Descurcă-te singur, vânează-ți turnătorul prin propriile mijloace!

— Accepți să-ți compromiți reputația venind să-mi ceri ajutorul, dar nu ești gata să-ți mânjești mâinile până la capăt, nu-i așa?

— Daniel, te rog... Dacă-ți dau numele acestui tip, va fi mort înainte de lăsarea serii.

— Fără îndoială, răspunse el, privind-o cu o afecțiune amestecată cu reproș.

Între ei exista o legătură stranie. În afară de ea, nimeni nu-i mai spusese vreodată „Daniel" și era aproape sigur că nu multă lume îndrăznea să-i spună ei „Maddie".

— În privința asta, nu există jumătăți de măsură, Maddie. Fie sari în apă ca s-o ajuți pe puștoaica ta, fie refuzi să te uzi! Tu hotărăști!

— Nu-mi dai de ales.

— „Întotdeauna ai de ales. Ești chiar suma alegerilor tale." Din ce carte era? Unul dintre romanele pe care mi le-ai trimis când am stat prima dată la închisoare.

În fața oamenilor săi, Daniel o făcea pe incultul, dar nu era nici pe departe așa. Spre deosebire de fratele său, el era interesat de artă și, înainte de a fi încarcerat, începuse studii de economie și de administrarea afacerilor, mai întâi la Londra, apoi la o universitate din California.

Madeline scoase o hârtie împăturită în patru din buzunarul blugilor și i-o întinse lui Doyle.

— Bine, uite aici numele informatorului nostru, zise ea.

Apoi se ridică pentru a pleca din pub.

— Mai rămâi cinci minute, îi ceru el, prinzând-o de mână.

Dar ea se eliberă din strânsoare. Atunci, ca s-o facă să mai stea câteva clipe, el scoase din buzunar o brichetă și aprinse hârtia fără a-i fi citit conținutul.

— Bine, ai câștigat!

Ea acceptă să se așeze la loc și el îi turnă un pahar cu vin.

— De ce n-ai părăsit acest *Fucking Manchester*? o întrebă el, aprinzându-și o țigară. Ziceai tot timpul că vrei să trăiești la Paris...

— Și tu, de ce nu te stabilești în Statele Unite? Agențiile alea imobiliare și restaurantele pe care le cumperi la Los Angeles la ce-ți servesc? La spălatul banilor?

El ocoli întrebarea, amintindu-și:

— Voiai să-ți deschizi o florărie...

— Și tu spuneai că vrei să scrii piese de teatru!

Doyle zâmbi la această amintire. Clubul de teatru al liceului. În 1988. Avea paisprezece ani.

— În ceea ce mă privește, cartea vieții mele era deja scrisă înainte de a mă naște! Când te-ai născut în Cheatam Bridge și te numești Danny Doyle, nu poți scăpa de destinul tău.

— Credeam că întotdeauna ai de ales, răspunse ea cu malițiozitate.

O lumină se aprinse în privirea lui Doyle, urmată de un zâmbet sincer, care îi transformă instantaneu chipul, imprimându-i o expresie foarte afectuoasă. Era greu să-ți imaginezi că era același bărbat care, cu o lună în urmă, tăiase cu maceta mâinile și picioarele unui ucrainean, care încercase să-l trădeze. Ea știa că binele și răul coexistau în fiecare individ. Că unii, prin alegere sau prin constrângere, explorau ce era mai rău în ei. În acea clipă, se întreba ce fel de om ar fi devenit Daniel dacă ar fi pariat pe fața luminoasă a personalității lui, în loc s-o ia pe drumul întortocheat al unei aventuri riscante, cu deznodământ fatalmente funest.

Așadar, timp de două-trei secunde, timpul se opri în loc. Acele două-trei secunde de grație în care aveau amândoi cincisprezece ani. În care își zâmbeau. În care Daniel nu omorâse niciodată pe nimeni. În care ea nu era polițistă. În care Alice nu dispăruse. Acele două-trei secunde în care viața era încă plină de promisiuni.

*

Două, trei secunde...

*

Apoi, unul dintre băieți dădu buzna pe terasă și vraja nesănătoasă se rupse.

— Trebuie să mergem, șefu', altfel îl ratăm pe jamaican!

— Ne vedem în mașină!

Daniel își termină paharul de vin și se ridică.

— Poți conta pe mine, Maddie, dar este poate ultima oară când ne vedem.

— De ce?

— Pentru c-o să mor nu peste mult timp.

Ea ridică din umeri.

— Spui asta de ani de zile.

— De data asta, toată lumea-mi vrea capul: rușii, albanezii, polițiștii, OFAC[1], tânăra generație a cartierului, care nu mai respectă nimic...

— Ai știut mereu că se va sfârși așa, nu?

— Mai devreme sau mai târziu, zise el, înapoindu-i arma.

Apoi o privi pentru ultima oară și niște cuvinte pe care nu și le pregătise îi ieșiră singure din gură:

— Sărutul nostru... mă gândesc adesea la el.

Ea coborî ochii.

— S-a-ntâmplat acum mai bine de douăzeci de ani, Daniel.

— E-adevărat, dar voiam să știi că amintirea lui mă însoțește mereu și că nu-l regret.

La rândul ei, Madeline îl privi. Era dur s-o audă, era dur s-o admită. Chestia asta avea totodată ceva deprimant, dar lumea nu era în alb sau negru și onestitatea o împinse să recunoască:

— Nici eu, Daniel, nici eu nu-l regret.

---

[1] *Office of Foreign Assets Control*, ramură a Departamentului Trezoreriei americane, care luptă în special împotriva spălării de bani. (N. a.)

15

The girl who wasn't there

„Ea nu știa că infernul înseamnă absența."
Paul Verlaine

În săptămâna care a urmat întâlnirii dintre Madeline și Danny, noi martori s-au prezentat „de bunăvoie" la sediul poliției, permițând reluarea pistei camionetei albe. Cel puțin trei persoane au afirmat că au zărit o fată blondă de vreo cincisprezece ani într-un vehicul utilitar asemănător cu cel pe care îl folosesc instalatorii sau electricienii.

Mărturiile lor au permis realizarea portretului-robot al unui bărbat de „tip albanez", între treizeci și patruzeci de ani, pe care procurorul de la Crown Prosecution Service a acceptat să-l facă public.

*

Pe ascuns, Doyle a lansat un site de internet, www.alice-dixon.com, în scopul strângerii de fonduri pentru finanțarea a sute de panouri în gări, stații de autobuz și galerii comerciale din toată Anglia.

*

În 21 martie, la Twickenham, în timpul Turneului Celor Șase Națiuni, au fost distribuite spectatorilor prezenți la meciul de rugby Anglia-Scoția optzeci și două de mii de anunțuri cu dispariția fetei.

La fel în 7 aprilie, în timpul sfertului de finală al Ligii Campionilor, în care jucau Manchester United și FC Porto: portretul lui Alice a fost proiectat timp de un minut pe ecranele gigantice din Old Trafford, în fața a șaptezeci de mii de persoane și a mai multor sute de milioane de telespectatori.

*

Începând din acest moment, cazul a prins din nou viață.

Comisariatul a primit, ce-i drept, o grămadă de telefoane de la tot felul de dezechilibrați și amatori de fabulații, dar au apărut și multe piste noi: un medic afirma că o întâlnise pe Alice chiar în ziua dispariției ei, în Eurostar-ul de Bruxelles. O prostituată afirma că „lucrase" cu ea în cartierul De Wallen, zona rău famată a Amsterdamului, celebră pentru sex-shop-urile, peep-show-urile și fetele ei „din vitrină". O drogată jura că împărțise un *fix*[1] cu ea în Soho. Un camionagiu era sigur că o zărise într-un Mercedes negru, pe o autostradă din Polonia. O turistă a trimis la poliție o fotografie făcută lângă piscina unui hotel de lux din Thailanda, în care se vedea o adolescentă care semăna cu Alice ca două picături de apă. Era însoțită de un bărbat în vârstă. Fotografia circulase pe internet și fusese studiată de specialiști în morfologie, dar pista a fost abandonată.

*

Într-o scrisoare anonimă, un dezaxat a revendicat răpirea, violul și asasinarea fetei, dar a lăsat numeroase amprente care au permis identificarea lui chiar în aceeași zi. S-a descoperit foarte repede că era în închisoare în momentul dispariției lui Alice.

*

Pe 12 aprilie, la nivelul al treilea al unei parcări subterane din Moss Side, s-a găsit cadavrul lui Liam Kilroy, omorât în bătaie cu lovituri de bâtă. Bărbatul era cunoscut ca fiind unul dintre locotenenții lui Danny Dub Doyle. Această moarte n-a făcut vâlvă, fiindcă Liam era de asemenea informatorul polițiștilor și principala lor carte prin care sperau să-l înfunde rapid pe nașul din Manchester.

*

Madeline n-a dormit în noaptea aceea.

---

[1] În argoul toxicomanilor, injecție intravenoasă cu heroină. (N. tr.)

16
Cutia

„Cine își scaldă mâinile în sânge și le va spăla în lacrimi."

Proverb german

În 15 iunie, un pachet ciudat a sosit la comisariatul din Cheatam Bridge.

Îi era adresat „Locotenentului Madeline Greene, responsabil de cazul Alice Dixon".

Era un container etanș din plastic care semăna cu acele cutii frigorifice folosite la picnicuri. Madeline a deschis cutia: era plină cu cuburi de gheață. A dat la o parte cubulețele transluci-de. Primul strat era alburiu, dar, cu cât săpa mai adânc, un lichid roșiatic contamina gheața. Când a zărit petele de sânge, inima i-a luat-o razna. A încercat să nu intre în panică și s-a oprit puțin înainte de a-și relua explorarea. La fund se afla... o bucată de carne pe jumătate congelată, pe care a privit-o cu dezgust. Apoi a înțeles că era vorba de un organ.

O inimă tăiată grosolan.

O inimă de om.

Inima lui Alice.

*

De data asta, laboratorul din Birmingham dispunea de material suficient și n-a avut nevoie decât de câteva ore pentru a confirma că eșantioanele biologice prelevate de la inima înghe-țată corespundeau amprentelor ADN conținute de firele de păr ale lui Alice.

Acum, nu mai încăpea nicio îndoială.

Alice era moartă.

*

În ziua aceea, ceva s-a rupt în Madeline. S-a întors acasă ca o somnambulă, a băut mai multe pahare de whisky și a luat două somnifere. A doua zi nu s-a dus la muncă, nici în zilele următoare. Timp de trei săptămâni a zăcut apatică în pat, într-un soi de letargie, pierdută între alcool și medicamente. Realitatea îi devenise insuportabilă. Nimic nu mai avea importanță. Nici măcar să-l aresteze pe smintitul care se ascundea în spatele acestei crime. Era dezorientată, incapabilă să se proiecteze în viitor, gata să apese pe butonul „Off" al vieții sale.

*

În 19 iunie, *The Sun* a anunțat în paginile lui că Erin Dixon fusese contactată de o casă de producție și că încasase un acont de cincizeci de mii de lire sterline în schimbul cedării drepturilor de ecranizare a unei povești inspirate din dispariția și asasinarea fetei ei.

*

În 26 iunie, în cursul unui control rutier banal, poliția din Merseyside l-a arestat pe un oarecare Harald Bishop. În stare de ebrietate, bărbatul transporta în spatele furgonetei lui niște arme albe murdare de sânge. La început, a pretins că tranșase un mistreț pe care-l lovise în mod accidental în pădurea Bowland. Dar vorbele lui erau confuze și suspecte. Bărbatul a fost luat la întrebări și condus într-o celulă a micului comisariat din Prescot, pentru a se trezi din beție. Când a început ancheta, polițiștii nu bănuiau că-l aveau în fața lor pe cel pe care presa îl supranumea de ani de zile „Măcelarul din Liverpool".

În timpul audierii sale, Bishop a mărturisit că a omorât mai mult de douăzeci de femei tinere sau adolescente și că a comis tot atâtea violuri într-o perioadă cuprinsă între anii 2001 și 2009.

Surpriza a fost totală. Un simplu test de alcoolemie dusese la arestarea unuia dintre cei mai înspăimântători criminali în serie pe care îi cunoscuse Anglia. Zeci de omucideri sau de răpiri neelucidate de zece ani își găseau în sfârșit rezolvarea.

Confesiunea lui Harald Bishop a durat toată noaptea. În zorii zilei, ultima crimă de care a fost acuzat a fost uciderea lui Alice Dixon. A mărturisit că i-a aruncat corpul în râul Mersey, după ce a trimis inima poliției din Manchester.

*

Cazul a ținut prima pagină a ziarelor săptămâni de-a rândul. Bishop a fost audiat de zeci de ori, dar avea memoria slăbită, confundând adesea datele și fiind neclar în privința derulării unora dintre crimele sale. Percheziționându-i locuința, anchetatorii au găsit atât de multe resturi provenind de la corpuri umane, încât le-a fost imposibil să le identifice pe toate cu certitudine.

*

În 7 iulie, în toiul nopții, Madeline Greene a agățat frânghia de rufe de grinda care ieșea în afară deasupra mezaninului.

Totul trebuia să înceteze.

Cu un rest de whisky, a înghițit toate medicamentele pe care le avea la îndemână, în special somnifere și calmante. Apoi s-a urcat pe un scaun și a făcut un laț din frânghie. Și-a strecurat capul în el și a strâns nodul.

Totul trebuia să înceteze.

De o lună de zile, imagini de groază îi invadau mintea. Imagini insuportabile, care nu-i lăsau nicio clipă de răgaz. Imagini care o făceau să simtă ororile pe care probabil că le suportase Alice.

Totul trebuia să înceteze.

Totul trebuia să înceteze.

*

Și atunci a sărit.

17
Orhideea neagră

„Singură. (...) Sunt mereu singură, orice s-ar întâmpla."

Marilyn Monroe

San Francisco
Luni dimineața

Se lumina de ziuă în Telegraph Hill. Primele raze ale soarelui se oglindeau în mânerele cromate ale frigiderului, făcând ca bucătăria să treacă brusc de la penumbră la lumină. Orbit de reflexie, Jonathan își duse mâna la față.

E dimineață deja...

Epuizat de noaptea albă pe care-o petrecuse în fața computerului, își masă pleoapele. Ochii îi ardeau, urechile îi vâjâiau, creierul îi era saturat de orori.

Se ridică cu greu, dădu drumul la filtrul de cafea, dar, asemenea unui pugilist năucit după o serie de lovituri, rămase un minut fără reacție, cu privirea în gol, sub șocul acestei cufundări în tenebre. A fost străbătut de un fior; fantoma lui Alice, escortată de umbra lui Madeline, mai plutea încă prin încăpere. În mintea lui, totul se amestecă, demența ucigașă a Măcelarului din Liverpool, mizeria din Chatam Bridge, ravagiile *crack*-ului, ambiguitatea lui Danny Doyle, sângele, lacrimile, moartea... În pofida repulsiei pe care o încerca, n-avea totuși decât o dorință: să se așeze iar în fața computerului pentru a cerceta celelalte câteva documente ale dosarului pe care nu le deschisese încă. Dar Charly avea să se trezească în curând și, înainte de a-i pregăti micul dejun fiului său, simțea nevoia să facă un duș, pentru a se spăla de această nebunie. Rămase un moment îndelungat sub jetul fierbinte, săpunindu-se mai-mai să-și jupoaie pielea, pentru a se debarasa de imaginile de coșmar care-i stăteau pe creier. Întrebări obsedante îl chinuiau și reveneau iar și iar. La

ce atrocități o supusese Bishop pe biata copilă înainte de-a o ucide? Mai făcuse și alte dezvăluiri despre Alice? Madeline îl întâlnise din nou pe Danny și, mai ales, cum a ajuns polițista înverșunată din Manchester să se transforme într-o inofensivă florăreasă pariziană?

*

Paris, arondismentul 16
Ora 10.00

Madeline își parcă Triumph-ul pe un loc rezervat vehiculelor cu două roți, la capătul bulevardului Victor Hugo. Își scoase casca, își aranjă părul și împinse ușa de la L'Aiglon, un mic bistrou tradițional, modest, care făcea notă distonantă în acest cartier destul de select. Se așeză la prima masă, lângă fereastră. De aici, vedea foarte bine Café Fanfan, restaurantul lui George LaTulip, a cărui firmă prestigioasă trona pe cealaltă parte a străzii. Comandă un ceai, un croasant, își scoase laptopul din rucsac și...

Ce naiba caut eu aici?

Pusă de cealaltă jumătate a creierului său, întrebarea o descumpăni. De ce sărea brusc de pe șinele confortabile ale vieții pe care o avea? Locul ei era în florărie, alături de Takumi și de clienți. Nu să supravegheze restaurantul unui tip pe care nu-l cunoștea.

Nu mai ești în poliție, drăguțo! Nu mai ești în poliție! își repetă ea. Dar te lași oare vreodată de o asemenea meserie?

Pentru alte câteva minute, preferă să pună în paranteză partea rațională a personalității ei. Scoase din buzunar articolul care prezenta relația dintre George și Francesca.

Pune-ți mintea la contribuție! își ordonă ea, desfăcându-l pe masă.

Studie din nou fotografiile, dovezile grăitoare ale adulterului Francescăi. Ceva nu era în regulă cu aceste fotografii. Erau prea artistice. Ca fost manechin, Francesca avea un al șaselea simț când venea vorba să pozeze și să se joace cu lumina. Deși se presupunea că aceste fotografii erau opera unui paparazzo, Madeline avea convingerea că, departe de a fi fost „furate", ele făceau parte dintr-o punere în scenă foarte bine gândită.

Dar de cine? Și în ce scop?

Mușcă din croasant în timp ce-și conecta laptopul la internet. Pe site-ul restaurantului, găsi cu ușurință numărul de telefon de la Café Fanfan. Sună și ceru să vorbească cu George, dar i se răspunse că domnul LaTulip nu va fi acolo înainte ora unsprezece. Profită de timpul pe care-l avea în fața ei pentru a mai face ceva cercetări. Site-ul era aidoma restaurantului: modern și luxos. Localul aparținea, de fapt, grupului de hoteluri de lux Win Entertainment.

Grupul care a cumpărat toate firmele lui Lempereur...

Uitându-se peste meniu – unde prețurile erau astronomice –, recunoscu unele dintre rețetele care contribuiseră la notorietatea lui Jonathan. George îi furase nu doar nevasta, ci și celebrele lui rețete!

E nedrept...

Madeline dădu o nouă căutare despre George LaTulip și ajunse pe un blog de... scufundări. Aparent, LaTulip era pasionat de fotografia subacvatică. Adus la zi, site-ul era ca o vitrină a diferitelor sale călătorii și prezenta sute de fotografii sublime de pești multicolori, țestoase uriașe și corali în culori strălucitoare. LaTulip explora lumea din adâncuri de ani de zile. Făcuse scufundări în Belize, Hawaii, Zanzibar, Insulele Maldive, Brazilia, Mexic... Totul era clasat, arhivat, comentat. Parcurgând paginile web, Madeline se opri la poza unui magnific rechin-leopard. Conform legendei, selacianul fusese fotografiat în Maldive, în 26 decembrie 2009. Data o făcu să tresară pe fosta polițistă. Potrivit tabloidului, fotografiile cu Francesca datau din 28 decembrie 2009. Ele fuseseră făcute pe o plajă din Nassau, în Bahamas. Doar că Insulele Maldive și Bahamas se aflau la cel puțin cincisprezece mii de kilometri distanță unele de altele... Să ajungi dintr-un loc în altul cu avionul în mai puțin de două zile era desigur posibil, dar dificil, ținând cont de diferitele legături. Convinsă că găsise ceva, dădu clic din pagină în pagină, dându-și seama că niciunul dintre sejururile lui LaTulip nu dura mai puțin de o săptămână. Logic, când te deplasezi la capătul lumii ca să faci scufundări... Dar călătoria lui în Maldive nu durase decât două zile. Totul te făcea deci să crezi că George își întrerupsese brusc vacanța, pentru a se întâlni cu Francesca.

Madeline simți o gheară în stomac. O arsură neliniștitoare și delicioasă, un frison puternic care îi semnala descoperirea primei piste a unei anchete. *Nu MAI ești polițistă!* îi repetă vocea interioară.

Dar preferă să n-o asculte și, satisfăcută de descoperirea ei, ieși câteva minute pe trotuar ca să fumeze o țigară.

*

San Francisco

— 'Neața, tati.

— Bună, voinicule! zise Jonathan ridicându-l pe Charly în brațe pentru a-l săruta, apoi așezându-l pe unul dintre taburetele din bucătărie.

Copilul se frecă la ochi și bägă nasul în bolul cu ciocolată caldă. Jonathan îi unse o felie de pâine cu unt, peste care puse un pic de miere de salcâm. Charly îi mulțumi și îl întrebă dacă putea să se uite la desene animate la televizor. În dimineața asta, Jonathan avea un motiv bun pentru a-l scuti pe Charly de predica lui obișnuită împotriva televizorului.

— Bineînțeles, puiule, răspunse, aprinzând el însuși aparatul cu telecomanda.

Charly se apropie de televizor. Jonathan profită de faptul că fiul lui era absorbit de Buretele Bob Pantaloni Pătrați și se așeză în fața computerului său pentru a relua cercetarea „dosarului Dixon".

Printre documentele care îi mai rămăseseră de văzut se afla un fișier video compresat pe care îl deschise după ce își puse căștile. Imaginea nu era de foarte bună calitate. Fără îndoială, filmul fusese făcut cu un telefon sau cu un aparat digital de pe la mijlocul anilor 2000. Sunetul era totuși destul de bun.

În primul plan se distingea Madeline, cu ochii închiși. Culcată pe un pat de spital, părea încă în comă sau cel puțin adormită profund. Apoi bărbatul care ținea „camera" o punea pe noptieră și se filma el însuși. Era un tip brunet, viril, cu fața pătrățoasă, cu privirea întunecată și obosită.

— De data asta o să scapi, Maddie... începu el cu o voce pierită.

Jonathan înțelese imediat că era vorba de Danny Doyle...

*

Paris

Era trecut de 11.30 când un Porsche Panamera se opri în dreptul restaurantului. George LaTulip ieși din mașină și îi dădu cheile portarului.

Aflată la masa de lângă fereastră a bistroului, Madeline mijì ochii pentru a-l observa mai bine. Îmbătrânise un pic față de cum arăta în fotografii, dar se ținea încă bine: înfățișare îngrijită, siluetă atletică. Avea părul la tâmple ușor grizonat, desigur, dar nu îndeajuns pentru a fi catalogat drept un „bătrân frumos".

Hotărâse să-l studieze pe îndelete. Având în vedere ora la care ajungea la restaurant, George aloca probabil mai mult timp relațiilor publice decât gătitului. Era deci convinsă că n-avea să stea prea mult peste program.

Cu cât ora prânzului se apropia, cu atât L'Aiglon – micuțul bistrou în care își găsise refugiu – se umplea. Patroana o întrebă dacă vrea să mănânce ceva și ea acceptă pentru a nu-și pierde postul de observație. Comandă meniul zilei. Mâncarea nu era aceeași ca pe partea cealaltă a străzii, dar îi era atât de foame, încât își termină din câteva îmbucături „cârnăciorul de Toulouse cu cimbru și ceapă caramelizată".

Iată, își reluase munca de teren: supravegheri, filări, supoziții, mâncat pe fugă... Fusese convinsă că trăsese o linie peste toate astea, dar fostele reflexe reveneau în forță. Ce voia să dovedească? Că nu-și pierduse flerul? Că era încă în stare să dezlege ițele unui mister?

Chestia asta o încânta la fel de mult pe cât o îngrozea. De mai bine de doi ani, se străduise să-și șteargă trecutul și astăzi se temea ca el să nu reapară brusc, ca un clovn cu arc din cutia lui. Era ca o drogată sau ca o alcoolică: niciodată vindecată cu totul, în pericol de a recidiva din nou, la cea mai mică tentație.

La amintirea trecutului, ochii i se umplură de lacrimi. Trebuia să țină durerea la distanță. Și mai ales să nu se mai gândească la Alice. Ultima anchetă o aruncase în fundul prăpastiei. Se trezise la spital, după două zile de comă indusă de încercarea nereușită de sinucidere. Când deschisese ochii, avea telefonul mobil în

mână. Încă ușor amețită, privise ecranul fără să înțeleagă. Pe noptieră, lângă un buchet simplu de violete, se afla un plic din care scosese o carte de vizită:

„Întotdeauna ai de ales"
Ai grijă de tine,
Daniel

Revenise la telefon și constatase că cineva se folosise de aparatul ei pentru a se filma. Când pornise înregistrarea, fața lui Danny Doyle apăruse pe ecran. Nu-l văzuse niciodată atât de obosit și atât de „uman":

— *De data asta, o să scapi, Maddie...* începu el cu o voce pierită.

*

— *De data asta, o să scapi, Maddie... dar nu se va întâmpla întotdeauna așa. Îi cunosc pe polițiști: nu sunt foarte diferiți de tipii ca mine. Știu că în cele din urmă majoritatea ajung să urmeze același drum al dezamăgirii: cel care se afundă în tenebre, violență, suferință, obsesii, moarte...*

Știu că dormi cu revolverul sub pernă. Știu că ești stăpânită de frică. Știu că nopțile tale sunt agitate, pline de fantome, cadavre și demoni. Îți cunoșteam determinarea, dar și această parte întunecată din tine. O aveai deja din adolescență și meseria ta n-a făcut decât s-o amplifice. Dar ea te-a transformat totodată într-o moartă vie. Ți-ai pierdut puritatea, prospețimea și lumina. De-acum, singura scânteie care se aprinde în tine este cea a hăituirii. În fond, nu ești foarte diferită de mama acestei puștoaice care se agață de pipa ei de crack. *Ai devenit o pasăre de pradă, o drogată care are nevoie de partea ei de vânătoare și de arestări pentru a-și obține doza de adrenalină. Este* shot[1]*-ul tău,* fix*-ul tău,* flash[2]*-ul tău. Cu asta te droghezi și de asta o să crăpi...*

---

[1] În argoul toxicomanilor, injecție intravenoasă cu heroină. (N. tr.)

[2] În argoul toxicomanilor, senzație de plăcere declanșată de injectarea intravenoasă a unui drog. (N. tr.)

Danny se opri, dând impresia că-și caută cuvintele și își aprinse o țigară. Se afla într-un spital unde fumatul era bineînțeles strict interzis, dar legile de genul ăsta erau valabile pentru muritorii de rând, nu pentru unul ca Doyle.

— *Ți-e sete de adevăr,* continuă el, *dar această căutare a absolutului te roade și nu se va opri niciodată. După Alice, vor mai fi alți morți, alte anchete, alți criminali de băgat la zdup... Și de fiecare dată te vei simți tot mai melancolică, tot mai singură și mai pierdută. Vrei să hăituiești Răul, dar Răul nu se sinchisește de tine. O să te distrugă și-o să rămâi singură, asta-i tot! Răul câștigă întotdeauna la sfârșit, crede-mă...*

Îți trece viața pe lângă tine, Maddie! Trebuie să ieși din această spirală înainte de a cădea într-un hău de unde nu te vei mai întoarce.

Nu vreau să ai acest destin. Nu vreau să te lași zdrobită.

Cară-te din cartierul ăsta, Maddie! Cară-te din nenorocitul ăsta de oraș! Împlinește-ți visurile! Pleacă la Paris! Deschide-ți florăria aia de care vorbești de atâta timp! N-o lăsa în stadiul de himeră. Îi găsiseși chiar un nume, din câte-mi amintesc... Care era oare? Titlul unui vechi cântec franțuzesc, cred: Grădina Minunată...

Fraza rămase în suspensie. Danny își desfăcu un nasture de la cămașă și mai trase câteva fumuri nervoase din țigară, întorcându-și privirea de la obiectiv. Se frecă la ochi, oftă, căută să mai adauge ceva, își apropie mâna de aparat ca să-l oprească, apoi se răzgândi. Avea figura unui om disperat. O lacrimă de oboseală îl luă prin surprindere și i se rostogoli pe obraz. Se șterse cu un gest stângaci, aproape copilăresc. Probabil că nu plânsese prea mult la viața lui. La sfârșit, murmură simplu:

— *Te iubesc.*

Apoi imaginea începu să tremure și se încețoșă.

Și Madeline înțelese din instinct că Danny era mort.

Din patul ei de spital, se uită la buchetul de violete, apoi din nou la cartea de vizită. Întorcând-o, descoperi pe verso o înșiruire de cifre. Un număr de telefon pe care-l formă imediat. Era cel al unei bănci din Elveția. Își dădu numele și i se aduse

la cunoștință că pe numele ei fusese deschis un cont care era creditat cu suma de trei sute de mii de euro.

*

San Francisco

Imaginea începu să tremure și se înceţoșă.

Timp de câteva secunde, Jonathan rămase stupefiat în fața computerului, încercând fără să vrea un soi de admirație pentru gangster.

Danny Doyle ăsta... Ce tip ciudat...

Ce se-ntâmplase cu el în ultimii doi ani și jumătate?

În epoca noastră înspăimântătoare, majoritatea întrebărilor nu rezistau mult timp în fața internetului, așa că, și de data asta, Google îi dădu un răspuns aproape instantaneu.

Descoperire macabră la intrarea în Manchester

Articolul data din 10 iulie 2009, la una sau două zile după înregistrarea filmului. Danny nu exagerase: știa că se află în pericol de moarte. După cum explica jurnalistul, cadavrul lui Danny Dub Doyle, nașul lumii interlope, fusese găsit cu mâinile și picioarele tăiate și toți dinții smulși cu cleștele. Banda ucrainenilor se răzbunase crunt...

Această nouă descoperire îi dădu fiori reci pe șira spinării. Jonathan se întoarse la desktopul computerului său. Nu mai avea decât un document de deschis. Un fișier JPG: o fotografie. Plimbă cursorul pe ecran, dădu clic pe imagine și îi îngheță sângele în vine.

*

Paris

Bulevardul Victor-Hugo

George LaTulip părăsi restaurantul după ora două după-amiaza. Imediat, Madeline sări pe motocicletă și se ținu scai de el, de frică să nu-l piardă din ochi. Îl urmări până în strada Clément-Marot, în inima Triunghiului de Aur. Automobilul staționă câteva minute în fața unei agenții imobiliare de lux.

Femeia care se urcă lângă el în mașină îl sărută cu înflăcărare. Fără îndoială, o colaboratoare a agenției. Înaltă, blondă, tânără, cu fustă scurtă și șarm slav. Apetisantă, dar suficient de distinsă pentru a vinde apartamente cu trei-patru milioane de euro unei clientele de vază. Mașina părăsi arondismentul 8, trecând pe malul stâng al Senei și oprind în parcarea Școlii de Medicină. Ținându-se de mână, cei doi o luară de-a lungul străzii Saint-Sulpice, o cotiră pe strada Bonaparte și dispărură sub porticul unui imobil din strada Abbaye.

Madeline așteptă de i se urî, vreo douăzeci de minute, până când o doamnă în vârstă intră în imobil. Se repezi în urma ei ca să verifice cutiile poștale. Una dintre ele era pe numele LaTulip. Hotărât lucru, George o ducea de minune: mașină frumoasă, amantă tânără, apartament în Saint-Germain-des-Prés. Nu era rău pentru un fost vânzător de hotdog.

Întâlnirea amoroasă nu dură prea mult: după un sfert de oră, cei doi amanți erau deja în stradă. Cu pași repezi, ajunseră în parcare, apoi George își conduse partenera înapoi la lucru. Fără a observa că era urmărit, se întoarse în cartierul Ternes prin bulevardul Wagram, o coti pe strada Néva și intră pe impozanta poartă cu două canaturi a unei frumoase clădiri alb-gălbui.

Motocicleta lui Madeline frână brusc în fața plăcuței aurii pe care era gravat cu litere moderne: Fundația DeLillo.

„Polițista" își parcă motocicleta nu departe de sala Pleyel și se întoarse. Ninsoarea de dimineață lăsase loc soarelui, dar era foarte frig și din gura tinerei englezoaice ieșeau aburi.

Se afla în zona cartierelor frumoase, din care nu lipseau magazinele cu delicatese: Maison du Chocolat, Mariage Frères... Atentă să nu piardă din ochi intrarea imobilului, dar dornică să se încălzească, Madeline se așeză la o masă în cea mai celebră ceainărie din Paris.

Barul era înconjurat de un perete de etajere din lemn masiv, pe care se găseau zeci de cutii metalice în care se aflau vinurile cele mai prețioase. Locul mirosea a tămâie și iasomie. Lista de ceaiuri era impresionantă. Madeline se lăsă ghidată de poezia numelor și optă pentru o ceașcă de „neguri de Himalaya" însoțită de un fursec cu unt.

Din reflex, își scoase laptopul pe care îl conectă la un punct wireless pentru a avea acces la internet.

Dând căutare „Fundația DeLillo", află că Frank DeLillo, tatăl Francescăi, crease această organizație cu câțiva ani înainte să moară. Ea avea menirea de a ajuta elevii străluciți, dar proveniți din medii defavorizate să-și continue studiile, acordându-le burse. Această asociație – una dintre cele mai generoase din lume – își avea sediul la New York, dar avea și o sucursală pariziană al cărei administrator era... George LaTulip.

Gânditoare, Madeline luă o gură din infuzia cu gust de alune și muscat. Menghina se strângea în jurul lui LaTulip, către care duceau toate pistele. Prin ce miracol reușise acest om, care pornise de la zero, să intre în același timp și în grațiile grupului care îl „concediase" pe Jonathan, și în cele ale Francescăi?

Fiecare descoperire pe care o făcea îi sporea și mai mult exaltarea. Ancheta o acapara cu totul. Acum, nu se mai gândea la buchetele, decorațiunile sau magazinul ei. Nu se gândea decât să descopere secretul lui George LaTulip, care, era sigură de asta, era și secretul despărțirii Francescăi de Jonathan.

*

Două ore și jumătate mai târziu

Era deja noapte când George ieși de la Fundația DeLillo. Între timp, Madeline avusese răgazul să guste mai multe ceaiuri. Achită în grabă o notă de plată piperată și se întoarse la motocicleta ei, în momentul în care elegantul Porsche intra în mare viteză pe bulevardul Courcelles.

La dracu'!

Încălecă pe Triumph și apăsă pe accelerație, dar, până să ajungă în piața Ternes, pierdu din ochi automobilul.

Nu te panica!

În mod logic, George trebuia să se întoarcă la restaurant, pentru masa de seară.

Bingo! Regăsi berlina în dreptul rondului Étoile. Din nou, inima începu să-i bată mai tare. Era din ce în ce mai prinsă de „ancheta" ei. TREBUIA să deslușească secretul lui George, să-i scotocească apartamentul, să-l interogheze pentru a-l forța să facă mărturisiri, să...

OPREȘTE-TE! Nu mai ești polițistă! îi strigă o voce din capul ei.

Era adevărat: era mult mai dificil să facă o anchetă fără legitimația ei de polițistă. Era imposibil să-l convoace la comisariat sau să-i percheziționeze locuința. Dar, în lipsa forței, putea să-și folosească inteligența și să găsească un mod de a face cunoștință cu el și de a-i câștiga încrederea.

Care?

Cu fața în bătaia vântului, Madeline urmărea mașina pe bulevardul Victor-Hugo și se opri odată cu ea la un semafor. Până la Café Fanfan nu mai erau decât vreo douăzeci de metri.

Găsește ceva! Acum!

Când semaforul se făcu verde, acceleră pentru a ajunge lângă Porsche.

Nici să riști să-ți rupi oasele, totuși!

Dar o forță o împingea înainte.

Nu-ți distruge frumusețe de motocicletă!

În timp ce Panamera încetinea, Madeline îi tăie calea, frânând brusc pentru a-și bloca roata din spate. Bara de protecție izbi motocicleta în momentul în care aceasta se înclina. Madeline fu aruncată de pe Triumph-ul care alunecă pe caldarâm, oprindu-se într-un stâlp de iluminat. Tânăra femeie se rostogoli pe carosabil. Se lovi la cap, dar era apărată de cască, iar șocul fu atenuat de viteza slabă din momentul impactului.

Roțile automobilului scrâșniră, lăsând urme de cauciuc pe asfalt, și se opriră brusc. Speriat, George ieși din monstrul lui de oțel și se repezi spre Madeline:

— Eu... îmi pare rău! Mi-ați tăiat calea!

Madeline constată amploarea pagubelor: geaca îi era jupuită, blugii rupți, palmele și antebrațele, julite. Dar nu era mai grav de-atât.

— O să chem o ambulanță! zise George scoțându-și mobilul.

— Nu cred că va fi necesar, îl asigură ea, dându-și jos casca.

Își ciufuli părul și îi oferi cel mai frumos zâmbet al ei.

O licărire de dorință se aprinse în ochii lui George: instinctul vânătorului.

Acceptând mâna pe care i-o întinse pentru a o ajuta să se ridice, Madeline înțelese că reușise să-și strecoare un picior în ușă.

Era faza numărul unu: infiltrarea în tabăra inamicului.

*

San Francisco

Jonathan dădu clic pe ultimul fișier. Fotografia se deschise pe tot ecranul. Era copia micului afiș expus în mii de exemplare peste tot în Marea Britanie, pentru a semnala dispariția lui Alice Dixon. În centrul paginii, fotografia unei fete de vreo cincisprezece ani, cu părul blond și drept, cu un surâs misterios și fața foarte palidă, presărată cu pete de roșeață. Fusese aleasă această fotografie pentru că în ea adolescenta purta hanoracul cu care era îmbrăcată în ziua răpirii ei: un pulover cu glugă, căptușit cu molton, în culorile roz și gri, marca Abercrombie & Fitch. Un hanorac prea mare pentru ea, pe care îl personalizase cusându-i un ecuson al echipei de fotbal Manchester United.

Dintre diferitele documente ale „dosarului Dixon", Jonathan se concentrase mai ales pe notițele făcute de Madeline și pe cele oficiale ale anchetei. Era primul portret al lui Alice la care se oprise într-adevăr să se uite.

De cum apăru fotografia pe ecran, inima îi zvâcni în piept. Un val de neliniște îl năpădi. Apoi privirea lui o întâlni pe cea a lui Alice și simți o gheară în stomac.

O cunoștea pe fata asta.

O întâlnise deja.

Îi vorbise.

Înnebunit de spaimă, își închise rapid computerul. Ritmul cardiac i-o luase razna, mâinile îi tremurau. Respiră profund pentru a-și recăpăta calmul, dar degeaba.

Amintirea unei întâlniri care îi lăsase în minte o cicatrice de neșters revenea cu putere. Încercă s-o respingă, dar trupul îi fu străbătut de un frison, ca și cum s-ar fi dizolvat sub efectul fricii.

Trebuia să fie într-adevăr sigur.

18
Somn hipnotic

„Dintre toate suferințele, cele mai dureroase sunt cele pe care ți le-ai provocat singur."
Sofocle

San Francisco
Luni, 19 decembrie
Ora 22.30

Jonathan coborî din tramvaiul pe cablu la două străzi de Grace Cathedral. Orașul era cufundat într-o ceață alburie, ce înăbușea sunetele și învăluia străzile într-un voal de mister. Plecă din Powell Street pe jos și merse vreo sută de metri, până ajunse la spitalul Lenox.

— Sunt așteptat de doctorul Morales, anunță el la recepție.

I se ceru să aștepte puțin, așa că se așeză pe canapeaua din sala de așteptare și scoase din buzunar foaia de hârtie pe care imprimase portretul lui Alice.

Fața puștoaicei nu-i ieșise din minte toată ziua. Încercase să alunge amintirea ei, să-și spună că se înșela în privința persoanei, dar degeaba. Când o întâlnise pe Alice Dixon, aceasta era brunetă și pretindea că o cheamă Alice Kowalski, dar purta același hanorac roz și avea aceeași tristețe în privire.

— Bună seara, Jonathan!

— Bună seara, Ana-Lucia! răspunse el, ridicând ochii spre o tânără drăguță, cu pielea catifelată și părul negru ca smoala.

Doamna doctor Morales degaja eleganță și sobrietate. Mică de înălțime, purta halatul descheiat peste o cămașă întocmai ca o vestă cambrată, care îi punea discret în valoare silueta.

— Vii în cabinetul meu?

El o urmă în ascensor, cu pași hotărâți.

— Nu ne-am văzut de mult, remarcă ea, apăsând pe butonul cu cifra șase.

— De mai bine de-un an, recunoscu Jonathan.

Cabina se ridică în liniște. O întâlnise pe Ana-Lucia Morales în primele luni de ședere la San Francisco. O perioadă grea din viața lui. Era medic psihiatru și îi fusese recomandată de Elliott Cooper, un chirurg al spitalului, client fidel al restaurantului său, care îi devenise până la urmă prieten. „Este incapabilă să rezolve dezordinea din propria-i viață, dar știe să-i ajute pe ceilalți, chiar dacă este prea drăguță pentru un psihiatru", îl pusese în gardă bătrânul medic.

Jonathan făcuse câteva ședințe de terapie în timpul cărora se destăinuise puțin, apoi nu mai venise decât pentru a obține calmante, după care nu mai venise deloc. Psihanaliza nu era pentru el; în orice caz, nu se simțea încă pregătit pentru așa ceva.

Într-o seară, la câteva săptămâni după ultima sa consultație, o întâlnise întâmplător pe Ana-Lucia într-un bar din North Beach. Localul Café Costes, părea a fi mai degrabă o bombă pentru motocicliști. Pe scenă, un chitarist solitar interpreta un vechi hit Led Zeppelin, lovind cu un picior în cajon[1] și cu celălalt conducând un *sampler*. Jonathan încă mai suspina după fosta lui nevastă; Ana-Lucia tocmai fusese părăsită de iubitul ei, un om de afaceri posesiv și egoist, care trăia în celălalt capăt al țării, dar de care ea era îndrăgostită lulea. Băuseră câteva beri, flirtaseră un pic și fuseseră la un pas de a face o prostie. Toți avem momentele noastre de slăbiciune...

— Nu prea pari în formă, zise ea, pentru a rupe tăcerea.

— Am avut și zile mai bune, recunoscu el. De fapt, vreau să-ți cer un serviciu.

Ușile ascensorului se deschiseră în capătul unui culoar lung, care ducea la cabinetul Anei-Lucia: o mică încăpere cu lumină blândă, cu vedere spre Hyde Street.

— Te-ascult.

— Dacă-mi amintesc eu bine, când veneam la terapie, înregistrai ședințele, nu-i așa?

---

[1] Instrument de percuție în formă de cutie, originar din Peru. (N. tr.)

— Da, dar poți să le numeri pe degetele de la o singură mână, își aminti ea, tastând numele lui Jonathan.

Deschizându-i dosarul, preciză:

— Am trei înregistrări.

— Poți să-mi trimiți fișierele?

— Bineînțeles, ți le trimit imediat pe e-mail. Asta face parte din terapie. Mai ai nevoie de ceva?

— Mulțumesc, e-n regulă, o asigură el, ridicându-se.

— Bine, nu insist.

Se ridică și ea, scoțându-și halatul pe care îl agăță într-un cuier.

— Nu mai am consultații pe ziua de azi, te las undeva? îi propuse, îmbrăcând o haină de piele maro care o făcea să semene mai mult cu un fotomodel decât cu un medic.

— Da, vreau.

O urmă în parcarea subterană, până la un Audi Spyder nou-nouț.

— Câte consultații pe săptămână faci ca să-ți permiți o mașină ca asta?

— Nu este a mea, îl lămuri ea, băgând cheia în contact.

— Înțeleg: te-ai împăcat cu omul de afaceri.

— Tu cu soția ta, nu?

Găsind întrebarea absurdă, Jonathan ridică din umeri.

Decapotabila țâșni pe Bush Street și viră pe Leavenworth. Anei-Lucia îi plăcea să trăiască periculos. Profită de lunga linie dreaptă de pe California Street și acceleră brusc.

— De-a ce te joci?

— Scuză-mă! zise ea, încetinind.

Urcară în tăcere pe Grant Avenue, apoi pe Lombard Street. Ana-Lucia căzuse pe gânduri. După o vreme, îndrăzni să facă o constatare:

— Ești ca mulți alții, Jonathan: pierdut în tenebrele tale. N-o să te simți cu adevărat mai bine decât atunci când o să scapi de greutatea fantomelor tale.

— Fantomele n-ar trebui să fie prea grele, glumi el.

— Dar lanțurile pe care le târăsc după ele cântăresc tone, răspunse ea.

El meditã la aceastã replicã tot drumul, apoi ea îl lãsã în vârful colinei Telegraph Hill.

— Și tu, ești mai bine? o întrebă el, deschizând portiera mașinii.

— Nu, recunoscu ea, dar asta e o altă problemă.

— Bine, nu insist.

Ea schiță un zâmbet și mașina demară în trombă spre luminile orașului.

Ușurat să se întoarcă acasă, Jonathan împinse ușa de la intrare. Marcus adormise pe canapea, în timp ce la televizor era difuzat un episod mai vechi din *Star Trek*. Stinse televizorul, după care băgă capul în camera fiului său ca să verifice dacă totul era bine. Charly dormea buștean. Se prăvălise peste tableta grafică, ajutându-le pe *Angry Birds* în lupta lor împotriva porcilor verzi.

Supărat, Jonathan închise tăbliță electronică. Când era de vârsta lui, el adormea cu o carte în mână, nu în fața unui ecran! Se gândi la acele clipe îndepărtate în care se cufunda în *Tintin*, *Cei trei muschetari*, Marcel Pagnol, Jules Verne, apoi, mai târziu, Stephen King și John Irving. Toate astea păreau atât de departe! Între televizor, console, computere și telefoane, ecranele și rețelele ne invadau viețile de la cea mai fragedă vârstă. Ceea ce era mai degrabă mai rău decât mai bine.

Am devenit oare un idiot bătrân? se întrebă el, înainte de a se lăsa la rându-i sedus de calculatorul lui. Se instală în fața laptopului pentru a verifica dacă îi parveniseră e-mailurile de la Ana-Lucia.

Erau trei fișiere mp3 corespunzând celor trei ședințe de consultație pe care le avusese cu ea. Știa exact ce caută. Pasajul pe care voia să-l reasculte se afla la începutul celei de-a doua ședințe.

Își puse căștile, stinse luminile și se instală pe canapea, pentru a asculta înregistrarea.

În primele minute se auzea mai ales vocea Anei-Lucia, incredibil de calmă, care încerca să-și aducă pacientul în acea stare de relaxare totală care poate fi asemuită cu un ușor somn hipnotic.

Apoi intră în miezul problemei:

„Data trecută, mi-ai povestit de cea mai proastă săptămână din viața ta: acele zile în care ți-ai pierdut în același timp și soția, și jobul. O săptămână în timpul căreia ai aflat de asemenea despre moartea tatălui tău, cu care nu mai vorbiseși de cincisprezece ani. Mi-ai spus că ai ezitat mult să te duci la înmormântarea lui. Apoi, în cele din urmă, ai luat avionul spre Paris, așa e?"

După un moment de tăcere, Jonathan își începea confesiunea. De pe vremea gloriei lui internaționale, era obișnuit cu platourile de televiziune și rodat în interviuri. Dar trecuseră doi ani de când nu se mai „auzise vorbind" și i se păru bizar să își dea seama cât de încărcat de emoție și de suferință îi era în perioada aceea glasul.

„Ajunsesem la Paris pe 31 decembrie, la sfârșitul după-amiezii. În anul acela, iarna era aspră în toată Franța. Ninsese cu o săptămână mai înainte și, în unele locuri, capitala încă mai semăna cu o stațiune de ski..."

19*
Întâlnirea cu tine

„Reușita nu este întotdeauna o dovadă de fericire, ea este adesea chiar beneficiul secundar al unei suferințe ascunse."

Boris Cyrulnik

„Ajunsesem la Paris pe 31 decembrie, la sfârșitul după-amiezii. În anul acela, iarna era aspră în toată Franța. Ninsese cu o săptămână mai înainte și, în unele locuri, capitala încă mai semăna cu o stațiune de ski..."

Paris
În urmă cu doi ani
31 decembrie 2009

Închiriasem o mașină la aeroport, o berlină nemțească confortabilă și solidă, potrivită pentru condițiile grele de iarnă. Aș fi putut să iau un avion până la Toulouse, dar, din cauza sărbătorilor, înmormântarea tatălui meu se amânase până pe doi ianuarie și ideea de a petrece un revelion de doliu cu sora mea și soțul ei mă îngrozea.

Hotărâsem deci să mă duc la Auch cu mașina, plecând abia a doua zi, pe seară. Până atunci, mai aveam de pierdut douăzeci și patru de ore. Nu-nchisesem un ochi de trei zile și aveam de gând să-mi scot pârleala pentru insomniile mele printr-o noapte foarte lungă. Visam la o grămadă de pastile capabile să doboare un regiment întreg, dar n-aveam medicamente la mine și nu era prea ușor să dau de un doctor la ora aceea. Mai întâi, trebuia să găsesc un hotel, căci cel la care trăgeam de obicei, în arondismentul 6, nu mai avea camere libere.

— E plin, mă anunțase sec recepționera.

De obicei, chiar dacă nu aveam rezervare, managerii hotelului găseau o soluție de a mă primi cu mare pompă pentru

că eram Jonathan Lempereur, pentru că se simțeau onorați că alegeam hotelul lor, pentru că aveau agățată fotografia mea cu dedicație într-un mic salon, chiar lângă cele ale altor VIP-uri care se cazaseră la ei. Dar veștile rele circulă repede și angajații probabil că auziseră despre „căderea mea în dizgrație", fiindcă, de data asta, nimeni nu mișcase un deget pentru a mă ajuta în demersurile mele. Cunoșteam câțiva confrați care lucrau în hoteluri și restaurante de lux, dar masochismul meu avea limite și eram hotărât să nu le fac cadou cadavrul meu. După câteva telefoane, am găsit în sfârșit o cameră într-un hotel modest din piața Château-Rouge, la intersecția dintre bulevardul Barbès și strada Poulet. Camera era de-a dreptul „modestă", ba chiar spartană. Și, mai ales, era groaznic de frig. Am încercat să dau mai tare căldura, dar asta n-a schimbat mare lucru. Era ora cinci: se lăsase deja noaptea. M-am așezat pe pat și mi-am ascuns fața în palme. Mi-era dor de fiul meu, mi-era dor de soția mea, mi-era dor de viața mea. Într-o săptămână, pierdusem totul. Cu câteva zile mai înainte, locuiam cu familia mea într-un apartament luxos din TriBeCa, în Manhattan, conduceam un imperiu, aveam un Black Card și treizeci de cereri de interviu pe săptămână... În seara aceea, aveam chef să plâng și mă pregăteam să-mi petrec Anul Nou în singurătatea unei camere sordide.

You'll never walk alone...

Brusc, am avut o revelație sinistră. Mi-am părăsit camera ca să mă duc la mașină. În timp ce conduceam, am introdus o adresă în GPS, strada Maxime-Gorki din Aulnay-sous-Bois, și m-am lăsat ghidat de vocea feminină a navigatorului. Pe scaunul de lângă mine, era un teanc de ziare franțuzești și americane, cumpărate din aeroport. Presa din Hexagon, care mă ignorase adesea în ultimii ani, jubila de data asta: *Lempereur decăzut, Căderea lui Lempereur, Lempereur abdică...*

Era un joc al mass-mediei și eram pregătit pentru el. Totuși, în acea zi, titlurile erau devastatoare și le luam în plină figură, ca tot atâtea lovituri de pumn. Nici măcar nu reușeam să mă conving că o să-mi revin. În afară de a crea rețete culinare, ce altceva mai știam să fac? Nimic sau prea puțin... Pierzând-o pe Francesca, pierdusem energia care mă împingea înainte,

declicul care mă făcuse să trec de la un *chef* înstelat „obișnuit" la patronul celui mai bun restaurant din lume. Existau douăzeci și cinci de restaurante cu trei stele în Franța și aproape optzeci în lume, dar numai unul avea o listă de așteptare de peste un an. Acela era *al meu* și știam că Francescăi-o datoram. Fiindcă nu funcționam decât așa: iubire exclusivă, pasiune, nevoie nesecată de a seduce. O întâlnisem pe Francesca la treizeci și unu de ani, dar o căutam de când eram la liceu. Am sperat unsprezece ani că o femeie ca ea există undeva pe Pământ. O femeie frumoasă precum Catherine Zeta-Jones, căreia i s-a grefat creierul lui Simone de Beauvoir. O femeie care are zece perechi de pantofi cu tocuri cui în dulap, dar e capabilă să vorbească despre influența muzicii lui Haydn asupra operei lui Beethoven sau despre efectul hazardului în pictura lui Pierre Soulages.

Când Francesca intra într-o încăpere, atrăgea toate privirile. Femeile voiau să îi devină cea mai bună prietenă, bărbații doreau să se culce cu ea, copiii îi apreciau drăgălășenia. Era ceva mecanic, obișnuit, inevitabil. Ne trăiserăm anii de dragoste în această incandescență și în această stranie repartiție a sarcinilor: eu aveam notorietatea, ea avea strălucirea și magnetismul. Iubirea noastră rezistase în echilibru pe acest fir timp de zece ani.

Pe autostradă, am ajuns la Aulnay în douăzeci de minute. Am găsit găsit un loc de parcare pe strada Gorki, nu departe de clădirea în care locuia Christophe Salveyre.

— Sunt Jonathan, anunțai, apăsând pe sonerie.

— Care Jonathan?

— Jonathan Lempereur, vărul tău.

Salveyre era fiul mătușii mele dinspre mamă. Nu ne văzuserăm niciodată până să mă sune la New York, în urmă cu trei ani. Fiind în vacanță în Big Apple, fusese arestat preventiv după o încăierare într-un bar. Nu cunoștea pe nimeni în Manhattan și n-avea niciun sfanț. Din obligație familială, îi plătisem cauțiunea și îl găzduisem vreo două săptămâni într-una dintre dependințele restaurantului, așteptând să-i fie clasat cazul. Tipul fusese cinstit cu mine și nu-mi ascunsese ocupația lui din Franța: era

dealer de cocaină. Asta-mi provocase fiori reci pe șira spinării, dar mă asigurase că, pe teritoriul american, era *clean*.

— Ce-i cu tine aici? mă întrebă el, deschizând ușa.

— Am nevoie să-mi faci un serviciu, zisei, invitându-mă singur în apartament.

— Ai picat rău, fi-r-ar să fie! Mă întorsesem „să fac plinul", dar o să ies iar.

— E important!

— Ce vrei?

— Îmi trebuie o armă.

— O armă?

— Un pistol.

— Ai văzut cumva scris „armurărie" la mine pe ușă? Unde vrei să-ți găsesc eu un pistol?

— Fă un efort!

Salveyre oftă.

— E revelionul, frate, ce dracu'! Oamenii petrec, iar eu am ditamai grămada de prafuri de plasat. Întoarce-te mâine!

— Nu, îmi trebuie în seara asta!

— În seara asta, nu pot. Trebuie să livrez maximum de coca în minimum de timp.

— Amintește-ți că eu te-am ajutat când erai în rahat...

— Și cine o să-mi plătească banii pe care-i pierd?

— Spune-mi cât îți trebuie.

— Te ajut dacă îmi cumperi prafuri de patru mii de euro. Și mai adaugă trei mii pentru pistol.

— De acord! răspunsei, imprudent. Bănuiesc că n-ai nimic împotriva dolarilor, nu?

La plecarea din New York, îmi golisem seiful și aveam în buzunar peste zece mii de dolari cash.

— Lasă-mă o oră! mă anunță el. Poți să m-aștepți aici: odihnește-te, arăți ca naiba!

I-am urmat sfatul și m-am prăbușit pe canapea. Pe masă era o sticlă de coniac începută. Mi-am turnat un pahar mare, apoi încă unul înainte de a ațipi.

Salveyre s-a întors cu puțin înainte de ora opt.

— Ți-am luat ce-am găsit, zise el, întinzându-mi un revolver cromat cu patul negru.

Pistolul era compact, dar greu. Avea cinci cartușe, încărcătorul era plin.

— Este un Smith & Wesson Model 60, de calibru 38 Special.

Informația mi-a intrat pe o ureche și mi-a ieșit pe alta.

I-am dat banii și mi-a întins o pungă de plastic închisă etanș, care conținea vreo douăzeci de doze de cocaină. M-am gândit să i le las, apoi m-am decis să le iau totuși cu mine, zicându-mi că le voi distruge mai târziu.

În felul ăsta, nimeni n-o s-o consume, m-am justificat eu.

Știu, uneori sunt naiv...

*

Ora 20.00

Am băgat pistolul și drogurile în torpedou și am pornit spre hotel. Nu m-am mai obosit să activez GPS-ul ca să fac drumul în sens invers: autostrada A1, ieșirea pe poarta La Chapelle...

La dracu'!

Tocmai ratasem prostește intersecția. Coniacul mă dăduse gata. Brusc, nu mai eram foarte sigur de numele străzii. Între poarta Clignancourt și poarta Clichy, am mers vreo cinci sute de metri pe bulevardele Mareșalilor.

Locul nu era îmbietor. Sub lumina alburie a panourilor publicitare, un grup de prostituate își ademeneau clienții. Unele mașini se opreau pentru scurt timp: geamurile se coborau, tipii discutau prețul unei partide, apoi, în funcție de răspuns, plecau cu fata. Sau nu. Semaforul din fața mea tocmai se făcuse roșu. Eram blocat fără voia mea în fața unei stații de autobuz acoperite. O fată din Europa de Est, cu fustă scurtă și cizme de piele, mi-a bătut în geam, arătându-mi nurii ei. Am încercat mai întâi s-o ignor, dar a executat un fel de minicoregrafie à la Moulin Rouge. Ochii îi erau triști și goi. Mi s-a făcut milă de ea și am hotărât să cobor geamul pentru a-i face totuși un compliment cu privire la dansul ei.

Știu, sunt naiv...

*

Cele două mașini de poliție au sosit în trombă, la douăzeci de metri în spatele meu. În mai puțin de trei secunde, strada vibra în ritmul sirenelor cu lumină albastră. Gaborii își scoseseră brasardele, hotărâți să facă exces de zel în seara de revelion, săltând fetele și verificând identitatea clienților.

În timp ce îmi ridicam geamul la loc, o siluetă feminină a deschis brusc portiera și s-a instalat pe scaunul din dreapta mea.

— Dă-i drumul, dacă nu vrei s-ajungi la zdup! strigă ea, speriată.

Era o puștoaică. O adolescentă de vreo cincisprezece ani.

O prostituată? La vârsta asta?

— Calc-o, fi-r-ar al dracului! strigă ea.

În ce belea mă băgasem? Aveam alcool în sânge, aveam un pistol și o pungă de cocaină în torpedou și o minoră pe scaunul din dreapta mea.

Riscam s-ajung la închisoare și să rămân acolo pentru mult timp.

Nici măcar n-am așteptat ca semaforul să se facă verde și am virat la prima intersecție.

19**

În mare viteză, am luat-o în sus pe bulevardul Porte-de-Saint-Ouen și m-am înscris în traficul de la periferie.

— De-a ce te joci? o întrebai pe pasagera mea.

— *'just wanna escape these fucking cops*[1], îmi răspunse ea într-o engleză cu accent dubios.

Am aprins plafoniera și am profitat de faptul că traficul se mai rărise ca s-o studiez cu atenție. Era o fată de vreo cincisprezece ani, cu siluetă fragilă și înșelătoare. Avea părul vopsit negru, cu excepția câtorva șuvițe de un roșu-carmin. Bretonul prea lung îi cădea fără încetare pe ochi. Purta niște blugi strâmți, baschеți Converse din piele și un tricou cu dungi acoperit parțial de un hanorac roz cu gri, cu glugă, pe care era cusut ecusonul echipei de fotbal Manchester United. Un diamant minuscul strălucea pe partea stângă a nasului în timp ce la gât avea un colier în stil medieval din argint și cristal grena. Machiajul gotic – fard de ochi închis la culoare, dermatograf negru și fond de ten alburiu – îi dădea un aer cadaveric, dar făcea dovada unui stil foarte studiat.

M-am uitat la pantofii ei, erau aproape noi. Puștoaica avea haine de firmă și bijuterii. Nu era o vagaboandă, ci mai degrabă o fată dintr-o familie înstărită.

Nu știam ce să fac. Nu puteam s-o abandonez în mijlocul bulevardului. Trebuia să știu mai multe despre ea, dar nu părea foarte vorbăreață. Am luat-o pe prima stradă care ducea la stația service a porții Montreuil și am oprit în parcare.

— Cum te cheamă? o întrebai în engleză.

— Ce-ți pasă?

---

[1] „Vreau doar să scap de nenorociții ăștia de copoi" (en. în original). (N. tr.)

— Ascultă, TU ești cea care a urcat în mașina mea, eu nu ți-am cerut nimic, așa că fă bine și coboară vocea, OK?

A ridicat din umeri și a întors capul.

— Cum te cheamă? repetai eu cu fermitate.

— Alice, oftă ea. Alice Kowalski.

— Unde locuiești?

— Ce te privește pe tine?

— De ce ți-era frică de polițiști mai înainte?

— Dar ție de ce ți-era frică? mi-o întoarse ea.

Luat din scurt, m-am apărat:

— Am băut un pahar în plus, asta-i tot.

În clipa aia, capacul torpedoului pe care-l închisesem prost a căzut, lăsând-o cu gura căscată. Când a văzut pistolul și drogurile, a intrat în panică. A deschis portiera ca să fugă, convinsă că a dat peste un gangster.

— Așteaptă, nu e ce crezi! îi zisei, alergând după ea în parcare.

— Lasă-mă! ripostă refugiindu-se în magazinul stației service.

Mi-am aprins o țigară și am privit-o prin geam. Se așezase pe un scăunel, lângă automatele cu produse. Cine era fata asta? De ce anume încerca să fugă? În acel moment am fost tentat să mă întorc la mașina mea și s-o iau din loc. Toate astea nu mă priveau. În afară de niște belele în plus, n-aveam nimic de câștigat din povestea asta.

Am oftat, dar m-am decis să mă duc la ea. Stația service era împodobită cu decorațiuni de sărbătoare: niște ghirlande luminoase jalnice, un brad ca vai de el, globuri de Crăciun din plastic. La radio, se difuza un vechi hit din anii '80, destul de răsuflat.

— Îmi oferi un espresso?

— N-am bani, zise ea, dând din cap.

Mi-am scos portofelul pentru a căuta monede.

— Vrei ceva? o întrebai, băgând niște bani în aparat.

— Să mă lași în pace!

Am încercat s-o potolesc.

— Ascultă, am început-o cu stângul.

— Cară-te, o să mă descurc singură!

— Cu ce? N-ai bani și nu știi nicio boabă de franceză. N-o să te las așa! E responsabilitatea mea de adult.

Și-a dat ochii peste cap, dar a acceptat banii pe care îi întindeam. A ales din automat o sticluță de lapte cu căpșune și un pachet de biscuiți Oreo. În timp ce ea mânca aceste dulciuri, eu m-am ales cu un *Metro*, care zăcea aruncat pe o masă.

— Uite, fotografia mea e în ziar! După cum poți să vezi, nu la rubrica de fapte diverse.

S-a uitat la articol, apoi a ridicat privirea spre mine.

— Te-am văzut la televizor! Era o emisiune în care îi bălăcăreai pe niște vegetarieni!

Făcea aluzie la o controversă cu niște activiști destul de puternici, care încercau să interzică *foie gras*-ul în Statele Unite.

— Dacă ești ditamai vedeta, ce naiba cauți la curve de douăzeci de euro în seara de revelion, cu torpedoul plin de cocaină? întrebă ea, obraznic.

— Bun, urmează-mă! îi cerui eu.

Noroc cu televiziunea. Notorietatea mea restabilise un pic din încrederea ei și, rămânând la distanță, a acceptat să mă însoțească până la BMW.

— Întâi de toate, nu eram clientul prostituatelor și o știi foarte bine, altfel nu te-ai fi urcat în mașina mea nici măcar pentru a fugi de poliție...

N-a răspuns, dovadă că marcasem un punct.

— În al doilea rând, drogurile astea nu sunt ale mele, îi explicai eu, luând punga de plastic și aruncând-o într-unul dintre coșurile de gunoi din parcare. E o poveste complicată, dar am fost obligat să le accept ca să pot face rost de un revolver.

— Și cu arma asta ce vrei să faci?

— Doar să mă apăr.

Era fără îndoială americancă, fiindcă a acceptat această explicație fără să protesteze.

— Bun, e rândul tău acum. Îmi spui cine ești și unde locuiești, altfel chem poliția!

— Am făcut o prostie, începu ea. Am fugit de-acasă, asta-i tot. Locuiesc la New York, dar sunt în vacanță cu părinții. Avem o casă pe Coasta de Azur.

— Unde?

— La Cap-d'Antibes.

Cunoșteam bine locul. Acolo deschisesem primul meu restaurant „adevărat".

— Voiam să mă-ntorc acasă, dar mi-a fost furată geanta în TGV și nu mai am nici telefon, nici portofel.

Părea sinceră, dar el simțea că ceva nu era în regulă.

— Sună-i pe tata sau pe mama, dacă nu mă crezi!

Mi-a dat un număr pe care l-am format pe mobilul meu. După ce a sunat o singură dată, mi-a răspuns o oarecare doamnă Kowalski, care a primit apelul meu cu ușurare. Ea mi-a confirmat toată povestea: fiica ei fugise chiar în dimineața aceea, după o ceartă. Îngrijorarea ei era evidentă, chiar dacă încerca să nu-și trădeze tulburarea.

I-am dat-o pe Alice, ca s-o liniștească. Nedorind să fiu indiscret, am ieșit să fumez o țigară, sprijinit de capota mașinii, dar am auzit cea mai mare parte din conversația lor. Au vorbit minute în șir la telefon. Alice și-a cerut iertare și a vărsat câteva lacrimi. Când mi-a dat-o iar pe mama ei, i-am propus doamnei Kowalski să i-o aduc chiar eu pe fiica ei. Oricum trebuia „să ajung în sud" pentru înmormântarea tatălui meu și puteam fi la Antibes dimineață.

A șovăit îndelung, dar, în cele din urmă, a acceptat.

*

Mergeam de o jumătate de oră.

Pe o vreme mohorâtă cu ninsoare, o luasem pe Autostrada Soarelui și tocmai trecusem de Evry. Alice se cufundase în ziarele americane care prezentau cu lux de amănunte eșecurile mele profesionale și conjugale.

— E frumoasă soția ta... zise ea, cercetând o fotografie a Francescăi.

— Mda, e o afirmație pe care o aud cel puțin o dată pe zi, de zece ani încoace...

— Și asta te face să te umfli în pene?

— N-ai înțeles!

— Ce?

— Dacă n-ar fi fost așa frumoasă, poate că nu m-ar fi înșelat.

— Cred că asta n-are nimic de-a face, conchise ea cu înțelepciunea celor cinsprezece ani ai săi.

— Bineînțeles că are. Cu cât ești mai drăguță, cu atât ești mai curtată, deci există mai multe tentații. E o chestie matematică...

— Dar e același lucru și pentru tine, nu? În emisiunile tale, o faci pe *chef*-ul sexy care...

— Nu! i-o tăiai eu. Nu e la fel! Eu nu sunt *așa*!

— Așa cum?

— Ești obositoare.

— Foarte constructiv, observă ea.

Văzând că nu mai zic nimic, a deschis radioul și a început să schimbe frecvențele. M-am gândit că era în căutarea unui post de „muzică pentru tineri", dar s-a oprit la France Musique. Imediat, a fost captivată de o piesă pentru pian delicată și rafinată.

— E frumos, zisei eu.

— Schumann, *Davidsbündlertänze*, opus 6.

Am crezut că-și bătea joc de mine, până când bucata s-a terminat și prezentatoarea a anunțat: „L-ați ascultat pe Maurizio Pollini care a interpretat *Davidsbündlertänze* de Robert Schumann."

— Bravo!

A răspuns cu modestie:

— Era ușor.

— Nu cunosc prea bine muzica lui Schumann. În orice caz, nu auzisem niciodată aceste piese.

— Îi sunt dedicate Clarei Wick, femeia de care era îndrăgostit.

A făcut o pauză înainte de a constata:

— Uneori iubirea distruge, alteori se cristalizează în opere de artă magnifice...

— Cânți la pian?

A lăsat să treacă ceva timp până să răspundă. O reținere de care a dat dovadă de mai multe ori în cursul acelei nopți, ca și

cum încă se mai temea ca nu cumva să facă o gafă sau să meargă cu destăinuirea prea departe.

— Nu, la vioară. Muzica e pasiunea mea.

— Și cu școala, merge? În ce clasă ești?

A zâmbit:

— E-n regulă, nu trebuie te simți obligat să faci conversație.

— Fuga asta... ce-ai vrut să dovedești cu ea?

— De data asta, tu ești obositor, zise ea, cufundându-se din nou în lectura ziarelor.

*

Ora 23.00

Alice dormea de două ore, dar s-a trezit la Beaune, în timp ce eram tot pe A6, în direcția Lyon.

— Când e înmormântarea tatălui tău? întrebă ea, frecându-se la ochi.

— Poimâine.

— De ce a murit?

— Habar n-am.

M-a privit într-un mod ciudat.

— Nu ne mai vorbeam de vreo cincispreze ani, zisei eu, rămânând evaziv.

Dar cum nu mă simțeam vinovat de nimic, m-am confesat un pic mai mult:

— Tatăl meu avea un restaurant, La Chevalière, un local cât se poate de obișnuit, în piața Libération din Auch. Toată viața lui visase să aibă o stea în *Ghidul Michelin*, dar nu reușise.

Am depășit un șir de mașini, apoi am continuat:

— În vara în care am împlinit paisprezece ani, am lucrat la restaurant ca ajutor de bucătar. Seara, după slujbă, rămâneam în bucătărie pentru a-mi experimenta ideile. Așa am creat trei feluri de mâncare și două deserturi pe care, la insistențele adjunctului său, tata a binevoit să le adauge în meniu. Cum veștile circulă repede, oamenii au început să vină special la restaurant, ca să deguste aceste specialități. Specialitățile *mele*. Tatei nu i-a plăcut faptul că-l eclipsam. La începutul anului școlar, m-a trimis la un internat la Sophia-Antipolis, în sud-estul Franței...

— Ce urât...

— Da. Și, în lunile care au urmat, *Michelin* a acordat o stea localului, citând noile creații ale restaurantului! Taică-miu a fost foarte supărat pe mine, ca și cum i-aș fi stricat cea mai frumoasă zi din viața lui.

— Ce idiot!

— Asta a fost prima etapă a rupturii noastre.

A luat exemplarul din *Time Out New York*, care era la picioarele ei, și mi-a arătat pasajul din articol pe care-l încercuise.

— Și povestea asta este adevărată sau e o legendă?

— Nu pot să și citesc, să și conduc, trebuie s-aleg...

— Scrie că ți-ai cucerit soția cu o pricomigdală!

— Lucrurile au fost un pic mai nuanțate, spusei eu, zâmbind.

— Povestește-mi!

— În perioada aia, Francesca tocmai se măritase cu un bancher. Era în luna de miere pe Coasta de Azur și stătea în hotelul în care lucram eu. M-am îndrăgostit de ea la prima vedere, parcă-aș fi fost virusat. Mai târziu, seara, am revăzut-o pe plajă, fără soțul ei. Se plimba, fumând o țigară. Am întrebat-o care era desertul ei preferat. Mi-a zis că orezul cu lapte și vanilie pe care i-l făcea bunica ei...

— Și pe urmă?

— Mi-am petrecut noaptea vorbind la telefon în Statele Unite. Am reușit să dau de bunica ei și să aflu rețeta exactă a desertului și a doua zi am lucrat de dimineață până seara ca să creez o pricomigdală cu orez cu lapte. Am făcut mai multe și apoi i le-am oferit. Restul e legendă.

— Destul de stilat, admise adolescenta.

— Îți mulțumesc.

— În fond, semeni un pic cu Schumann, glumi ea. Ca să intre în grațiile iubitei lui, el îi scria concerte. Iar tu îi faci pricomigdale!

*

Chalon-sur-Saône, Tournus, Mâcon... Era miezul nopții, când un panou ne-a anunțat: „Lyon: 60 Km."

— *Happy New Year*! zise Alice.

— La mulți ani! îi răspunsei.

— Mor de foame...

— Și eu. O să ne oprim la un service, ca să cumpărăm niște sandvișuri.

— Sandvișuri! exclamă ea. Sărbătoresc Anul Nou cu cel mai celebru bucătar din lume și el vrea să mă-ndoape cu niște nenorocite de sandvișuri în celofan!

Pentru prima oară după o săptămână, am izbucnit în râs. Fata avea simțul umorului.

— Ce vrei să facem? Nu pot găti nimic într-o mașină.

— Ne oprim undeva?

După patru sute cincizeci de kilometri fără pauză, eram amândoi obosiți.

— Ai dreptate: meritățm un pic de odihnă.

Douăzeci de minute mai târziu, ieșeam de pe autostradă și o luam spre Garre Perrache, apoi am continuat spre centrul orașului, unde am parcat pe un loc rezervat camioanelor de mărfuri.

— Urmează-mă!

În ciuda frigului, orașul era animat: muzică, petarde, grupuri de petrecăreți, beți care zbierau cântece deocheate...

— Nu mi-a plăcut niciodată ziua de 31 decembrie, zise Alice, trăgându-și fermoarul până la gât.

— Nici mie.

Nu mai pusesem piciorul în Lyon de o veșnicie. La șaptesprezece ani, lucrasem timp de trei luni ca ajutor de bucătar într-un restaurant din apropierea Operei, pe strada Longue, colț cu strada Pleney.

— E închis, constată Alice, ajungând în fața restaurantului La Fourchette à gauche.

— La drept vorbind, asta și speram. Nici pe vremea în care lucram aici, patronul nu-și asuma nebunia meselor de Crăciun și de Anul Nou.

La capătul străzii, există o alee lăturalnică, care face legătura cu strada Plâtre. La mijlocul drumului pavat, știam o portiță prin care puteai ajunge în curticica interioară în care dădea bucătăria.

Bineînțeles, era încuiată cu lacăt, dar, în noaptea aia, încălcasem de prea multe ori legea ca să mă mai sperii de acest detaliu.

Bucătăria restaurantului era modernă, curată și bine utilată.

— Ești sigur că nu există alarmă? întrebă Alice, privind cu îngrijorare fereastra pe care tocmai o făcusem țăndări.

— Ascultă, nu sunt sigur de nimic, dar, dacă ți se face părul măciucă, n-ai decât să te întorci la mașină! Ai tot dreptul!

— Nu, nu mi-e frică! se apără ea.

— Totuși, tu ești aia care m-a bătut la cap să-i gătesc ceva...

M-a privit sfidătoare.

— Bine, eu mă ocup de spaghete și tu prepară pricomigdalele, e-n regulă?

— Pricomigdale? Nu, e imposibil. Mi-ar trebui cel puțin douăzeci și patru de ore ca să fac ceva demn de acest nume. Dacă nu le lași să se odihnească la frigider...

— Mda, am înțeles: dai înapoi.

Remarca ei m-a ofensat:

— Fie, cum vrei! Ce fel de spaghete ai de gând să faci?

— Cu sos *pesto*, răspunse ea, deschizând unul dintre recipientele cu gheață. E busuioc proaspăt în congelator.

A început să-și adune ingredientele necesare și eu am făcut la fel, dând drumul la cuptor.

— Dă-mi fundul-de-găină! cerui, arătând spre o salatieră de inox.

Expresia a făcut-o să pufnească. Zâmbetul ei era pe cât de rar, pe atât de drăguț.

Am cernut zahărul, migdalele măcinate și niște cacao. Ea a înmuiat busuiocul în apă caldă, apoi i-a tăiat codițele și a păstrat doar frunzele, pe care le-a șters de apă.

— *Grana Padano* sau *Parmigiano Reggiano*? ezită ea.

— *Parmigiano!* De ce-ai fugit? întrebai brusc, privind-o cum dă parmezanul pe răzătoare.

— Am... Am un prieten parizian pe care l-am cunoscut în timpul unei excursii școlare în Franța. Voiam să-l văd, dar părinții mei n-au fost de acord.

A răspuns cu ceva întârziere, stânjenită, căutându-și cuvintele, frecându-și nasul și bărbia, evitând să mă privească în ochi. Atâtea semne care mă făceau să cred că mințea.

— Știm amândoi foarte bine că nu ăsta-i adevărul, nu-i așa?

M-a țintuit cu privirea, implorându-mă să nu încerc să aflu mai multe.

M-am întors la rețeta mea, presărând amestecul cu cacao peste albușurile de ou bătute spumă în timp ce ea punea în bolul mixerului brânză, busuioc, muguri de pin, usturoi și ulei de măsline.

Când compoziția a fost omogenă, am lăsat-o să curgă printr-un cornet tăiat la capăt și am modelat rondele.

Ea și-a gustat preparatul, l-a sărat, l-a piperat și a mai adăugat ulei, continuând să amestece pentru a obține un sos fluid și consistent în același timp.

— Cine te-a învățat să faci asta?

— Am învățat singură, răspunse, ca și cum ar fi fost de la sine înțeles.

Așteptând ca biscuiții mei să formeze o crustă, m-am apucat de crema *ganache*[1], în timp ce ea băga spaghetele din grâu integral în apă fierbinte.

Căutând prin dulapuri, am găsit o ciocolată neagră nu prea rea la gust. Alice a ronțăit o bucățică, în timp ce eu am sfărâmat trei tablete pentru a prepara crema.

— Ca să fie onctuoasă, ar trebui să stea mai multe ore la frigider.

M-am uitat la ceas. Era aproape ora două dimineața. Am băgat pricomigdalele la cuptor și am redus imediat temperatura.

— Nu mi-ai povestit cum ai ajuns să-ți închizi restaurantul și să dai cu piciorul la tot, remarcă ea, turnându-și un pahar cu lapte.

— E complicat, n-ai cum să-nțelegi...

În clipa aia, m-am gândit la vulturii de la Win Entertainment, cărora fusesem obligat să le vând toate acțiunile mele pentru

---

[1] Cremă făcută din ciocolată neagră și frișcă. (N. tr.)

a evita falimentul și care mă deposedaseră de numele meu și de munca mea. De acum înainte, toate restaurantele grupului lor aveau dreptul să înscrie specialitățile *mele* în meniul lor. O viață întreagă de creație furată de niște șarlatani fără scrupule. Sfârșitul unei aventuri căreia mă dedicasem trup și suflet de la șaisprezece ani...

Un cuțit Laguiole cu mâner din fildeș și abanos zăcea aruncat pe o masă. L-am înșfăcat și l-am aruncat în fața mea. Cuțitul s-a rotit de mai multe ori în aer și s-a înfipt în mijlocul ușii, cu un zgomot surd.

— Nu există decât un „Lempereur". Iar Lempereur sunt eu!

Fără niciun cuvânt, Alice s-a apropiat de ușă și a scos pumnalul chiar în momentul în care soneria de la ceasul cuptorului anunța că pricomigdalele mele erau coapte.

*

Am vărsat un pic de apă sub folia de aluminiu și degajarea vaporilor a făcut ca biscuiții să se dezlipească ușor.

— Ingenios! decretă Alice.

M-a ajutat să garnisesc din plin cu *ganache* jumătate dintre prăjituri, apoi să le lipesc două câte două pentru a forma pricomigdalele.

— Ca să iasă bine, ar trebui lăsate să se întărească douăzeci și patru de ore la frigider, dar o să accelerăm lucrurile, punându-le o oră la congelator.

Între timp, Alice a umplut două farfurii cu paste, pe care le-am mâncat cu poftă. În timpul mesei, mi-a povestit o mulțime de anecdote: că, la vârsta de paisprezece ani, Mozart fusese capabil să retranscrie partitura secretă a operei *Miserere* de Allegri ascultând-o doar o singură dată, că *Adagio* al lui Albinoni nu era de Albinoni, că, la sfârșitul vieții lui, Picasso dădea autografe direct pe pielea admiratorilor săi, pentru ca aceștia să nu le vândă, că, în cântecul „Hey Jude" al celor de la Beatles, bateria nu intră decât la a treia strofă, fiindcă Ringo Star plecase la toaletă în timpul înregistrării!

Când era relaxată și încrezătoare, accentul ei se schimba imperceptibil. Intonațiile erau mai „mormăite", timbrul mai voalat.

Prin asta, mă făcea să mă gândesc la fraţii Gallagher şi eram gata să pun pariu că fata asta trăise în nordul Angliei.

Deşi avea o cultură enciclopedică, nu era deloc pedantă, ci mai degrabă curioasă să afle tot şi dornică să-şi împărtăşească ştiinţa. Genul de copil la care visează toţi părinţii...

19***

Ne-am continuat drumul spre sud.

În două ore, mașina înghițise două sute șaptezeci de kilometri, iar Alice, vreo treizeci de pricomigdale.

— Mă doare burta, se plânse ea.

— Ți-am spus!

Ne-am oprit la un popas de pe autostradă, chiar înainte de Aix-en-Provence. Mi-am plătit benzina la casă în timp ce ea se ducea la toaletă. S-a întors după câteva minute, palidă și cu mai multe șervețele de hârtie în mână.

— Vrei un ceai?

— Nu, te-aștept în mașină.

*

Coasta de Azur
Ora 07.00

Zorii colorau cerul în roz. La jumătatea drumului dintre Nisa și Cannes, peninsula Cap-d'Antibes dispărea într-o aglomerare de stânci și pini maritimi.

— O să trebuiască să-mi arăți drumul, îi zisei lui Alice, în timp ce mașina rula de-a lungul țărmului Mediteranei.

Am trecut de prestigiosul Eden Roc, apoi Alice m-a îndrumat până la ultima poartă a fundăturii Sans-Souci. În acest peisaj uluitor și paradisiac, în mijlocul hotelurilor de lux și al locuințelor de miliardari, părinții ei aveau o casă de vacanță.

Poarta din fier forjat rămăsese deschisă. Pe mai mult de două sute de metri, o alee de pietriș traversa o plantație de pini înainte de a ajunge la o casă mare din anii '30 orientată spre mare. O femeie înaltă și distinsă ne aștepta pe treptele casei. Alice a deschis portiera și s-au îmbrățișat lung.

— Doamna Kowalski, se prezentă ea întinzându-mi mâna.

Probabil că fusese foarte tânără când o născuse pe fiica ei, căci nu-i dădeai mai mult de treizeci și cinci de ani. Părul blond îi era strâns într-un coc împletit sofisticat. Avea privirea limpede și intensă; trăsăturile feței erau incredibil de fine și delicate, în pofida unei cicatrici bizare, care pleca de sub arcadă și îi tăia obrazul până la comisura buzelor. Un semn atât de neașteptat, încât nu-ți doreai decât un singur lucru: să cunoști împrejurările în care se alesese cu această rană. Mi-a mulțumit pentru ajutorul meu și mi-a propus să rămân la o cafea, dar i-am explicat că eram așteptat.

M-am urcat din nou în mașină, iar Alice a venit să recupereze cele câteva pricomigdale pe care nu le înfulecase.

— Pentru gustarea de la ora patru, zise ea, făcându-mi cu ochiul înainte de a pleca înapoi spre mama ei.

Parcursese deja câțiva metri, când s-a întors și m-a sfătuit cu gravitate:

— Ai grijă de tine!

*

Am plecat în sens invers și am parcat în fața plajei care marca începutul fâșiei de litoral. Am luat revolverul din torpedou, am încuiat BMW-ul și am luat-o pe jos, cu capul plin de amintiri.

Mă născusem la Auch, dar la Antibes petrecusem unele dintre cele mai frumoase clipe din viața mea. La paisprezece ani, tatăl meu mă trimisese la un internat nu departe de aici, la Sophia-Antipolis. La cincisprezece ani, pe meterezele castelului Grimaldi, o sărutasem pe Justine, fata de care fusesem îndrăgostit în adolescență. Și, mai târziu, deschisesem restaurantele franțuzești în La Bastide, în Saint-Paul-de-Vence, și la Hôtel du Cap.

Aceste amintiri care îmi reveneau în memorie m-au făcut să mă înfior.

Ciudat cum destinul mă adusese pe țărmul primelor mele succese, tocmai în ziua în care eram într-o asemenea derivă...

Promenada era îngustă, mărginită de denivelări ametitoare. Am sărit de pe o stâncă pe alta pentru a rămâne cât mai aproape de coasta abruptă bătută de valuri, care oferea o panoramă unică asupra orașului fortificat, asupra culmilor înzăpezite ale Alpilor și asupra insulelor Lérins.

M-am uitat la soarele portocaliu care triumfa la orizont. Aerul era pur și spectacolul la fel de orbitor precum singurătatea și angoasa cu care mă hrăneam.

O zi frumoasă pentru a muri.

Am scos revolverul din buzunar. Cuvintele lui Christophe Salveyre mi-au revenit în minte: „un Smith & Wesson Model 60, de calibru 38 Special."

Toți avem o părere despre sinucidere. Act de curaj sau de lașitate? Nici una, nici alta, fără îndoială. Doar o decizie disperată, când te afli într-un impas. Ultima soluție pentru a ieși din viața ta și a scăpa de ceea ce a devenit insuportabil.

Mereu făcusem față, mereu rezistasem. Mereu mă luptasem cu tot, forțând mâna destinului și impunându-mi voința, dar astăzi era diferit. Aveam un ultim dușman redutabil de înfruntat: pe mine însumi. Ultimul dușman. Cel mai periculos.

Gestul meu nu avea nimic rațional. Nu-l planificasem cu luni de zile înainte, mi se impusese ca unic răspuns la această singurătate brutală, care, de câteva zile, mă devora și mă făcea să alunec în neant.

M-am gândit la prietenie, dar eu nu avusesem prieteni. M-am gândit la familie, dar o pierdusem. M-am gândit la iubire, dar ea dispăruse.

Chipul fiului meu mi-a răsărit în minte și am încercat să mă agăț de el, dar, uneori, chiar dacă te gândești la copiii tăi, nu e suficient ca să lupți cu moartea.

Mi-am lipit țeava rece de tâmplă. Am tras piedica, am privit pentru ultima dată soarele, am luat o ultimă gură de aer și am apăsat pe trăgaci ca o eliberare.

19 ****

Am apăsat pe trăgaci.

O dată.

De două ori.

Dar nu eram mort.

Am examinat încărcătorul: era gol.

Imposibil!

Verificasem cele cinci cartușe când plecasem din Aulnay-sous-Bois.

M-am întors la mașină și am deschis torpedoul: nici urmă de muniție. Nu erau decât două șervețele de hârtie de la stația service, pe care Alice își șterse mâinile. Între petele de pricomigdale cu cremă de ciocolată, îmi lăsase un bilețel mâzgălit în grabă cu un creion albastru.

Dragă Domnule Lempereur, mă rog, vreau să spun Jonathan,

Mi-am luat libertatea de a scoate gloanțele din revolverul tău și de a le arunca în coșul de gunoi din parcare în timp ce tu-ți beai cafeaua. Nu știu de ce ai vrut să faci rost de o armă, dar sunt aproape sigură că e o idee proastă.
Mai știu că, în noaptea asta, chiar dacă nu te simțeai bine, ai făcut efortul de a mă face să râd și de a avea grijă de mine.
Îmi pare rău pentru problemele tale financiare și pentru soția ta. Poate că într-o zi lucrurile se vor aranja între tine și ea. Sau poate că pur și simplu nu asta era dragostea vieții tale.
Mult timp, n-am fost fericită. Când eram foarte tristă, mă agățam de o frază, uneori atribuită lui Victor Hugo, pe

care o copiasem pe prima pagină a jurnalului meu. Zicea așa: „Cei mai frumoși ani ai unei vieți sunt cei pe care nu i-ai trăit încă."

Ai grijă de tine, Jonathan!
Alice

Citind aceste cuvinte, viața și-a recăpătat deodată sensul și am izbucnit în plâns, singur, ca un idiot, în mașina mea.

20
Pe viu

„Răul meu vine de mai departe."
Flannery O'Connor

San Francisco
Luni seara
Ora 02.00

Scoțându-și căștile, Jonathan își dădu seama că o lacrimă i se prelingea pe obraz. Această scufundare fără tub de oxigen în meandrele celei mai negre perioade din viața lui fusese dificilă.

Această Alice Kowalski pe care o întâlnise întâmplător era într-adevăr Alice Dixon, victima Măcelarului din Liverpool?

Trecu iar în revistă toate faptele, însă ceva nu se potrivea. În 15 iunie 2009, Madeline primise inima ciopârțită a lui Alice. Dispunând de un profil genetic indiscutabil, laboratorul identificase organul ca fiind cel al fetei dispărute. „Fără nicio îndoială", se menționase în raport.

Or, Jonathan o întâlnise pe Alice Kowalski în noaptea de 31 decembrie 2009.

După mai bine de șase luni!

Deșurubă dopul de la sticla de vodcă și își turnă un întăritor. Aflat încă sub șocul descoperirii lui, încercă să nu se ambaleze, să lucreze rațional.

Prima ipoteză: cele două Alice n-aveau nimic de-a face una cu alta. Toate astea țineau de hazard sau de coincidență: același hanorac căptușit cu molton, același ecuson al echipei de fotbal, aceeași pasiune pentru muzică, aceleași trăsături fizice. Era greu de imaginat, dar de ce nu...

A doua ipoteză: Alice avea o soră geamănă neștiută. Nu. Era stupid. De ce una ar trăi într-o familie americană bogată, iar cealaltă, într-un cartier defavorizat din Manchester?

A treia ipoteză: cele două Alice erau aceeași persoană. În acest caz, fie laboratorul se înșelase analizând ADN-ul inimii (puțin probabil), fie Alice suferise un transplant cardiac (deloc mai credibil, fără a mai pune la socoteală că inima trimisă poliției nu fusese prelevată după regulile chirurgicale, ci de-a dreptul măcelărită).

Ultima ipoteză: o explicație supranaturală, gen reîncarnare, dar cine credea în prostiile astea?

Jonathan se mai gândi câteva minute, apoi își dădu seama ce târziu se făcuse. Se duse în camera lui, dar nu putea să adoarmă. Încă din prima zi, avusese această impresie stranie că viața lui Madeline și a lui erau legate printr-un fir invizibil. În noaptea asta, reușise să identifice veriga lipsă: Alice.

Madeline, Alice...

Îi datora explicații celei dintâi.

Avea o datorie față de cea de-a doua.

21
The wild side

„Amețeala este altceva decât frica de a nu cădea. Este vocea hăului de sub noi care ne atrage și ne vrăjește, dorința de cădere de care ne apărăm după aceea cu spaimă."

Milan Kundera

Paris, Montparnasse
Marți, 20 decembrie
Ora 19.00

În fața oglinzii din apartamentul său, Madeline își aranja ținuta de „luptă": machiaj șic și discret, tocuri înalte pentru alungirea siluetei, rochiță neagră de mătase. Totul stătea în lungimea picioarelor: rochia nu trebuia să fie nici prea lungă, nici prea scurtă, ci să se oprească fix deasupra genunchiului. În seara asta, era „în misiune" și, judecând după pipițele care defilau prin patul lui George, trebuia să fie dezirabilă dacă voia să-l prindă în capcană.

Își luă mantoul de gabardină pe care i-l făcuse cadou Raphael și ieși din apartament, simțindu-se suficient de atrăgătoare pentru a-și păcăli dușmanul.

La ora asta, mașinile mergeau bară la bară, așa că, deși era frig, preferă să ia metroul în locul taxiului și coborî în stația Raspail.

Montparnasse, Pasteur, Sèvres-Lecourbe...

Trenul era înțesat de lume. Majoritatea călătorilor se întorceau de la slujbă, alții ieșeau să ia cina sau se duceau la spectacol, alții își făceau cumpărăturile de Crăciun. Madeline își deschise geanta: conținea un Glock 17 – fosta ei armă de serviciu pe care n-o restituise niciodată – și o carte de buzunar – *Călărețul suedez*, pe care librarul ei i-o recomandase cu mult timp în urmă.

Cambronne, La Motte-Picquet, Dupleix, Bir-Hakeim...

În picioare, rezemată de strapontină, se uită în jur. I se părea că lumea citea din ce în ce mai puțin în mijloacele de transport în comun. Ca și prin alte locuri, oamenii scrutau ecranul telefonului, scriind mesaje, jucându-se, ascultând muzică. Încercă să se cufunde în lectura romanului, dar nu reuși să se concentreze. Prea multă lume, prea multă înghesuială și, mai ales, greutatea culpabilității care îi apăsa pe umeri. De sâmbătă îl tot mințea pe Raphael. Și minciunile ei erau din ce în ce mai puțin inocente. În seara asta îi spusese că se duce la înmormântarea fetei unei prietene. Din fericire, el nu era nici neîncrezător, nici suspicios, altfel, nu i-ar fi luat mult s-o demaște.

Passy, Trocadéro, Boissière, Kléber...

Așa cum sperase, George LaTulip îi dăduse telefon la doar câteva ore după „accident", o sunase la florărie, invitând-o să ia masa de prânz cu el. Ca să-l excite, îl refuzase mai întâi, dar, din fericire, el insistase și Madeline acceptase invitația la cină. Cunoștea bine tipii ca George. În articolele de psihologie ale revistelor pentru femei, erau numiți „seducători compulsivi". În realitate, li se spunea fustangii. Chestiune de vocabular...

Coborî la capătul liniei 6. Încă de la ieșirea din metrou fu întâmpinată de explozia feerică a luminilor de Crăciun. Pe mai bine de doi kilometri, de la piața Concorde până în piața Étoile, sutele de copaci ai celui mai frumos bulevard din lume erau acoperite cu flamuri de cristale albăstrui. Nici măcar parizianul cel mai blazat nu putea rămâne indiferent în fața acestei feerii.

Își strânse și mai tare mantoul, o luă pe bulevardul Hoche și se opri în fața restaurantului Royal Monceau.

— Ești încântătoare, o întâmpină George.

Nu-și bătuse joc de ea. Restaurantul hotelului de lux impresiona prin colonadele sale, prin fotoliile din piele bej și prin combinațiile de material: scaune de bar din metal, tejghea translucidă...

— Îți place designul? întrebă el, în timp ce se așezau la o masă într-un separeu discret.

Madeline dădu din cap.

— A fost realizat de Starck. Știai că tot el mi-a „îmbrăcat" și mie restaurantul?

Nu, nu știa.

Începând din acest moment, ea aproape că nu mai vorbi, mulțumindu-se să fie frumoasă și să zâmbească, să se prefacă cucerită de farmecul lui George, cimpanzeul în călduri. Discursul lui era rodat. Foarte degajat, făcea conversație pentru amândoi, vorbea de călătoriile lui, de practicarea sporturilor extreme, de David Guetta și Armin van Buuren, pe care „îi cunoștea personal", de noaptea pariziană pe care o considera „tristă, îngrozitoare și aproape moartă".

— Este foarte grav: nu mai există o veritabilă cultură *underground* în capitală. Cei mai buni DJ și casele de discuri cele mai creative s-au mutat la Berlin sau la Londra. În ziua de azi, dacă vrei într-adevăr să petreci, trebuie să iei avionul!

Madeline asculta amuzată aceste cuvinte pe care probabil că le rostise deja de o sută de ori. Când i se aducea câte un fel de mâncare – ou moale cu raci și mânătărci, pulpă de vițel cu zeamă și morcovi –, se întreba ce părere ar fi avut Jonathan despre el.

După ce a savurat fiecare înghițitură din desertul ei – un *millefeuille* extraordinar cu ciocolată și lămâie –, Madeline a acceptat să meargă la George acasă pentru un „ultim pahar".

Se instală pe scaunul pasagerului într-un Porche pe care portarul tocmai îl trăsese la intrare. Înainte de a demara, LaTulip se aplecă spre Madeline și o sărută pe gură.

Hotărât lucru, tipul ăsta e foarte sigur pe el.

Îi zâmbi, prefăcându-se că îi place și îi răspunse la sărut.

*

Între timp, la San Francisco...

Ceasul aeroportului arăta ora douăsprezece ziua. Jonathan își luă fiul în brațe, apoi îl lăsă jos. Cu biletul de avion în mână, își pironi privirea în ochii lui Marcus.

— Bun, ți-l încredințez pe Charly timp de două zile. Alessandra rămâne în oraș în timpul vacanței, va putea veni să te ajute. Cât despre restaurant, am anulat toate rezervările până la sfârșitul săptămânii.

— Ești sigur că vrei să iei avionul ăsta?

— Sunt sigur.

— N-am prea înțeles ce naiba cauți la Londra.

— De fapt, mă duc la Manchester. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva, să verific niște chestii...

— Și chestiile astea nu pot aștepta?

— Nu.

— Nu vrei să-mi explici?

Jonathan răspunse evaziv:

— Am o datorie de plătit, niște fantome de alungat și niște zone de umbră de luminat...

— Are legătură cu femeia aia, Madeline Greene?

— O să-ți povestesc totul când o să mă lămuresc. Între timp, ai grijă de Charly!

— Stai liniștit!

— Pentru tine, asta-nseamnă nu alcool, nici măcar un strop, nu parașute acasă, nu hașiș, *joint*-uri, marijuana, canabis, iarbă...

— Cred c-am prins ideea!

— Iar pentru el înseamnă spălat pe dinți dimineața, la prânz și seara, nu filme sau desene animate violente, nu reality-show-uri, nu dulciuri la fiecare cinci minute, cel puțin cinci porții de fructe sau de legume pe zi, pijama și în pat la ora opt.

— Am priceput!

— Totul este clar?

— Ca lumina nopții, răspunse Marcus, ceea ce-l făcu pe Charly să pufnească în râs.

Jonathan îi mai îmbrățișă o dată și se îndreptă spre zona de îmbarcare.

Avionul British Airways cu destinația Londra decolă din San Francisco puțin după ora unu. Aruncând o privire pe hublou, Jonathan avu o strângere de inimă.

Era oare o idee bună să-și lase fiul, pe care și-așa îl vedea atât de puțin, în plină vacanță de Crăciun? Cu siguranță, nu. Totuși, se străduia să-și alunge îndoielile. Acum, nu se mai putea întoarce din drum. Trebuia să înțeleagă, să meargă până la capătul acestui mister, dincolo de amintiri și de minciuni. După

Madeline, îi venise lui rândul să se confrunte cu fantoma lui Alice Dixon.

*

Paris

George o invită pe Madeline să intre prima în ascensorul minuscul. Închise ușa, apăsă pe butonul corespunzător etajului cinci și își băgă limba în gura tinerei femei. Îi puse o mână pe sâni, în timp ce cu cealaltă încerca să-i ridice rochia.

Madeline simți cum i se pune un nod în gât, dar reuși să-și ascundă dezgustul. Era în misiune.

În MISIUNE.

Duplexul lui George ocupa ultimele două etaje ale imobilului. Era un apartament modern, cu spații deschise și decorat minimalist, cu o ușoară tentă industrială. O scară futuristă din oțel lega cele două etaje.

George își dezbrăcă invitata de mantou, apoi atinse ușor un întrerupător de sticlă: imediat începu să se audă muzică.

— Îți place? E *Progressive Trance* mixată de un danez: Carl Karl, regele scenei berlineze. Pentru mine, e noul Mozart.

Iar tu ești prost ca noaptea, se gândi Madeline, afișând cel mai adorabil zâmbet al ei.

Acum, că erau singuri, se simțea stânjenită. Inima îi bătea nebunește în piept. Îi era frică de ceea ce avea să se întâmple. O parte din ea ar fi vrut să fie în altă parte, cu Raphael, în confortul apartamentului ei. Dar o alta era încântată, febrilă, gusta din plin pericolul.

— Îți prepar un Pink Pussy Cat? întrebă ea, trecând în spatele barului.

Auzind cuvântul *pussy*, George scoase un geamăt de plăcere. Se postă în spatele cuceririi lui, îi puse mâinile pe șolduri, apoi le urcă în sus pe piept.

— Așteaptă, dragule, o să răstorni totul! zise ea, eliberându-se încetișor.

Luă două pahare înalte, pe care le umplu cu cuburi de gheață.

— Am un cadou pentru tine! zise el, scoțând din buzunar două comprimate mici, roz, ornate cu câte o stea.

Ecstasy...

Ea luă o pastilă și-i aruncă o privire complice.

— Ar trebui să stingi lumina, propuse ea prefăcându-se că înghite amfetamina.

Imbecilul ăsta o să-mi strice planul!

Se grăbi să toarne vodcă în paharele de cocktail, peste care puse suc de grepfrut și un strop de sirop de rodie. Profită de un moment de neatenție al lui George pentru a-i pune în băutură o doză zdravănă de Rohypnol, un somnifer puternic, folosit adesea de violatori.

— Până la fund! zise ea, întinzându-i paharul cu Pink Pussy Cat.

Slavă Domnului că George nu se lăsă rugat să dea pe gât tot cocktailul, dar abia își puse paharul jos, că o și trânti pe Madeline pe o canapea îmbrăcată în pânză neagră și plină de pernuțe cu dungi.

Prinse capul tinerei femei cu amândouă mâinile, îndreptându-și gura spre a ei pentru un sărut pe care și-l imagina fără îndoială senzual. Își bagă limba îi gura ei, îi ridică rochia până la chiloți, apoi îi descheie nasturii din partea de sus, mângâindu-i și sărutându-i sânii.

Madeline simți cum i se pune un nod în gât. Nu mai avea aer. Trupul lui George lipit de al ei era greu, copleșitor, degajând o căldură și un miros supărătoare. Saliva lui caldă și sărată o îngrețoșa și o sufoca. Excitat, George o domina, mușcând-o de gât, visându-se în pielea leului înainte de a-și devora gazela. Ea se sufoca și în același timp era supusă. Nimeni n-o obligase să vină. Nimeni n-o obliga să rămână. Putea să oprească jocul cu un singur cuvânt sau strigăt, dar nu o făcu.

Pentru a rezista, se concentră pe ceea ce o înconjura, pe zgomotul făcut de unul dintre pantofii ei căzut pe podea, pe tavanul luminat de farurile mașinilor care treceau pe stradă.

Fața patronului de restaurant era lipită de a ei. Bărbatul îi lăsă sânii și începu să-i mozolească urechile.

— Îți place? îi șopti el.

Ea se mulțumi cu un geamăt, simțindu-i penisul erect. Cu un gest autoritar, George îi apucă mâna pentru a i-o pune pe sexul lui. Madeline închise ochii și simți ceva ca un gust de sânge în gură.

Să caute. Să afle. Să înțeleagă.

Să ancheteze.

Ăsta era drogul ei de când intrase în poliție. Polițistă era, polițistă avea să rămână. Asta îi era adevărata natură. O chestie incrustată în ea și care o contaminase ca o boală.

Degetele lui George coborau acum spre pântecul ei, mângâindu-i coapsele, explorându-i pubisul.

Madeline întoarse capul spre oglinda mare din salon și-și văzu ochii strălucind în noapte. Gustul vertijului, al violenței, nevoia de a depăși limitele: această latură sălbatică pe care o înăbușise de doi ani revenea, lovind-o în plină figură, ca un bumerang. Amintirile și fostele senzații se ridicau la suprafață. Obișnuința pericolului; dependența pe care o putea crea această profesie. Când avea de-a face cu o crimă sângeroasă, puține lucruri puteau să rivalizeze cu adrenalina slujbei ei. Nici vacanțele, nici ieșirile cu prietenele, nici sexul. Ancheta o făcea monomaniacă, misterul o devora. Înainte, când avea un caz important, „trăia" la comisariat, dormea în mașina din parcare sau chiar în celule. În seara asta, era diferit. În fine, doar în aparență. Desigur, nu era vorba de vreo crimă, dar flerul ei îi spunea să persevereze. Francesca devenise obsesia ei: ce anume putuse s-o împingă pe această femeie să-și saboteze de bunăvoie căsnicia și să-și distrugă căminul? Un asemenea comportament ascundea sigur ceva foarte grav...

Degetele lui George se mai plimbară un moment în jurul țesăturii umezite a chiloților, apoi își pierdură progresiv agilitatea. Când simți corpul „amantului" prăbușindu-se brutal peste ea, Madeline se eliberă și se ridică de pe canapea ca o scufundătoare grăbită să urce înapoi la suprafață. LaTulip zăcea pe sofa, doborât de *roofie*[1]. Madeline se asigură că bărbatul mai respiră. Spera doar ca interacțiunea dintre somnifer și ecstasy să nu producă efecte iremediabile.

*

Ora 23.00

Să nu piardă timpul. Să-și facă treaba. Imediat.

Madeline se apucă de lucru metodic. Apartamentul ascundea un secret, era sigură. Închise mai întâi muzica aia asurzitoare care o oripila, aprinse toate luminile și începu să scotocească.

---

[1] Denumire dată de toxicomani Rohypnolului. (N.-tr.)

Duplexul era mare, dar relativ gol. Sau mai degrabă, toate lucrurile erau la locul lor. George era un tip ordonat și avea mai mult ca sigur o menajeră. Avea un dulap imens, la care ar fi visat orice fată. În bibliotecă și în dulapuri, totul era aranjat cu grijă: material de sport, aparate hi-fi ultimul răcnet, DVD-uri cu sutele, câteva cărți frumoase... Madeline căută prin toate hainele, deschise tot ce se putea deschide, inspectă toate ungherele. Acest fel de „îndemânare" nu se pierdea niciodată. Nu știa cu adevărat ce căuta, dar intuia că era ceva de găsit. Poate vreo hârtie în numeroasele dosare ale lui LaTulip.

Verifică dacă George era tot inconștient, își scoase Glock-ul, în caz că ar fi avut o trezire mai brutală, și se instală la biroul lui, pentru a se uita prin hârtii: extrase de cont, avize de impozitare, facturi de energie electrică, titluri mobiliare și imobiliare. Această „percheziție" îi luă mai mult de o oră, dar nu descoperi nimic din ceea ce nu știa deja. Patronul de restaurant avea venituri substanțiale din încasările localului său, dar mai ales ca administrator al Fundației DeLillo.

Madeline turba de furie că o dăduse în bară.

Timpul trecea repede.

Mai rămânea laptopul de pe măsuța joasă din salon. Madeline deschise aparatul cu circumspecție. Când era polițistă, trimetea conținutul hardurilor la analizat, la un serviciu specializat, dar cunoștințele ei în domeniul informaticii erau limitate. Din fericire, aparatul era deja pornit, ceea ce o scuti de introducerea unei parole pentru a avea acces la el. Se mulțumi cu două-trei operațiuni simple, deschizând niște dosare de pe desktop, un folder cu fotografii – ticsit de imagini subacvatice –, examinând istoricul site-urilor accesate. Parcurse rapid e-mailurile păstrate în inbox, dar nu găsi nimic interesant.

A ancheta înseamnă a insista.

Fără a se descuraja, scotoci prin soft-ul de mesagerie. Contul lui George avea o configurație IMAP. Madeline făcuse același lucru pentru propria ei adresă, ceea ce îi permitea să-și consulte e-mailurile în același timp pe telefon și pe computerul personal. Dar nu era nevoie să fii un expert în informatică pentru a ști că,

în acest caz, toate mesajele rămâneau arhivate pe server, chiar și cele pe care utilizatorul credea că le șterse.

Așadar, Madeline dădu o raită prin arhivele contului. Erau mii de mesaje, primite ori trimise de ani de zile. Introduse diferite cuvinte-cheie, până reuși să izoleze e-mailul pe care-l căuta. Dovada că era pe drumul cel bun:

De la: Francesca DeLillo
Către: George LaTulip
Subiect: Re:
Data: 4 iunie 2010 19:47

George,
Te implor, renunță la planul de a merge să te întâlnești cu Jonathan la San Francisco. Decizia pe care am luat-o noi a fost cea bună. E prea târziu să ai remușcări, credeam c-ai înțeles asta citind presa...
Uită de Jonathan și de ceea ce ni s-a-ntâmplat! Lasă-l să-și revină!
Dacă o să-i mărturisești adevărul, o să ne pui pe toți trei într-o situație dramatică și o să pierzi tot: slujba, apartamentul, micul tău confort.

F.

Mesajul era incoerent, dar interesant. Fără îndoială, erau ceva lucruri de descoperit citind printre rânduri. Printă e-mailul și, pentru mai multă siguranță, își trimise o copie pe propria-i adresă.

*

Ora 01.00

Apă rece ca gheața aruncată peste față. Apoi palme. George deschise ochii chiar în momentul în care încasa, în plină figură, o nouă scatoalcă.

— Ce naiba...

Era legat cu propriile cravate pe un scaun din living. Încercă să se elibereze, dar avea mâinile prinse la spate și gleznele legate de câte un picior al scaunului. La zece centimetri de fața lui, țeava unei arme îl amenința. Era cu totul la cheremul acestei femei pe care avusese imprudența să o aducă acasă la el și care tocmai îl legase fedeleș.

— Pot... pot să-ți dau bani. Am o cutie mică în dulap care conține cel puțin douăzeci de mii de euro.

— Da, ți-am găsit deja bișțarii, răspunse Madeline, fluturându-i teancul de bancnote prin fața ochilor.

— Atunci ce mai vrei?

— Adevărul.

— Adevărul despre ce?

— Despre asta.

El lăsă capul în jos și văzu e-mailul de la Francesca.

— Cine... cine ești tu, de fapt? Credeam că ești florăreasă și că...

— Sunt femeia care ține revolverul, atât!

— Nu știu ce te interesează în povestea asta, dar te sfătuiesc să...

— În poziția ta, cred că n-ai ce să mă sfătuiești! Să revenim la e-mailul ăsta: de ce voiai să te duci să-l vezi pe Jonathan Lempereur la San Francisco?

George transpira abundent, speriat. Pentru a-l face să vorbească, Madeline lipi țeava armei de fruntea patronului de restaurant.

— Jonathan e omul căruia-i datorez totul, îngăimă el. El m-a scos din rahat și mi-a croit un drum în viață. Era tânăr și plin de energie. Pe vremea aia, era un tip deosebit: generos, capabil să te îndepărteze de demonii tăi și să te facă să dai tot ce ai mai bun în tine...

— Și pentru a-i mulțumi, i-ai furat nevasta?

— Deloc! se apără el, respirând cu greutate. Doar nu-ți închipui că Francesca ar fi putut să se îndrăgostească de un tip ca mine! Era nebună după soțul ei!

Cu o mișcare a capului, George își șterse sudoarea care îi curgea pe față.

— Erau un cuplu ciudat și exaltat, continuă el. Fiecare îl admira pe celălalt. Fiecare voia să-l impresioneze pe celălalt. Își repartizaseră sarcinile, el în bucătărie și pe platourile de televiziune, ea în culise, ocupată cu dezvoltarea afacerii. Francesca își venera soțul, voia să-i facă rețetele cunoscute în lumea întreagă, dar...

— ...dar ce?

— Vrând să se extindă prea repede, a luat decizii proaste, care au dus compania în pragul falimentului.

Lui George îi clănțăneau dinții. Cearcăne mari i se formaseră sub ochi, ca niște dâre de funingine. Hotărât lucru, amestecul de ecstasy și somnifer nu era recomandabil.

— Fotografiile astea din tabloide, cu tine și Francesca, sunt deci praf în ochi?

— Evident! Într-o zi, acum doi ani, mi-a telefonat din Bahamas. Era chiar în timpul vacanței de Crăciun. Eram în Maldive cu un prieten, pentru a face scufundări. Complet înnebunită, mi-a cerut să vin să mă întâlnesc cu ea la Nassau, până a doua zi la ora trei. Mi-a zis că era urgent. Am încercat să aflu mai multe, dar m-a asigurat că, cu cât știam mai puțin, cu atât era mai bine pentru mine.

— Ce te-a făcut să accepți?

— Francesca era șefa mea și n-aș zice că mi-a dat de ales. Îmi amintesc că a fost nebunie curată: avioanele erau pline; a trebuit să fac escală la Londra pentru a ajunge la timp. Îmi închipuiam că voi afla mai multe informații odată ajuns la fața locului, dar n-a fost cazul. N-a făcut decât să pună în scenă fotografiile alea stupide cu un paparazzo local și ne-am întors cu același avion.

— Și?

— La sosire, Jonathan ne aștepta la aeroport. Nu știu cine-l prevenise, dar a ieșit urât de tot. Pe mine m-a pocnit și s-a certat violent cu soția lui, de față cu toată lumea. A doua zi, anunțau divorțul și vânzarea companiei.

— Nu i-ai spus niciodată adevărul prietenului tău?

— Nu. M-am gândit la asta de mai multe ori. Aveam remușcări, știam că o duce rău și că vegetează la San Francisco. Am vorbit cu Francesca și de fiecare dată m-a convins să n-o fac, mai ales că...

— ...mai ales că fundația ei te plătea regește ca să păstrezi tăcerea.

— Ascultă, n-am pretins niciodată că sunt un tip cinstit. Numai Jonathan o credea.

— Și Francesca?

— Trăiește tot la New York, cu fiul ei. De la moartea lui taică-său, se ocupă în principal de fundație.

— Are pe cineva?

— Nu știu. Uneori, la seratele de binefacere sau la premiere vine însoțită, dar asta nu-nseamnă că tipii respectivi sunt iubiții ei. Bun, acum dezleagă-mă, fi-r-ar să fie!

— Ciocu' mic, te rog! La ce face aluzie în mesajul ei, când scrie „Credeam c-ai înțeles citind presa..."?

— Habar n-am!

Madeline putea să pună pariu că George mințea. Venindu-și în fire, devenea chiar amenințător:

— Ești conștientă că, de cum m-ai eliberat, o să dau năvală în primul comisariat care-mi iese-n cale și...

— Nu cred, nu.

— Și de ce mă rog?

— Pentru că poliția sunt eu, tâmpitule!

Trebuia să se calmeze. Se afla într-o situație periculoasă. Care era următorul pas? Să-i pună țeava pistolului în gură? Să-i verse apă pe căile respiratorii, ca să-l sufoce? Să-i taie vârful unui deget?

Un tip ca Danny l-ar fi făcut pe George să vorbească în cinci minute. Dar nu era sigură că Danny și-ar fi dorit ca ea să treacă de partea cealaltă.

Luă un cuțit de bucătărie și tăie prima legătură care îl ținea pe George prizonier, eliberându-i astfel mâna dreaptă.

— Cu restul, te descurci singur! zise ea, părăsind apartamentul.

22
Fantoma din Manchester

„Un secret pe care-l păstrăm este ca un păcat pe care nu-l mărturisim nimănui: germinează, se alterează în noi și nu se poate hrăni decât cu alte secrete."

Juan Manuel de Prada

Miercuri, 21 decembrie
Londra

Avionul companiei British Airways ateriză pe aeroportul Heathrow la ora șapte dimineața, pe întuneric, ploaie și ceață. Această vreme „englezească" nu-l contrarie pe Jonathan peste măsură: nu venise aici în vacanță. Abia coborât din avion, schimbă câțiva dolari și îndreptă spre sediul firmei Hertz, pentru a intra în posesia mașinii pe care o rezervase cu o zi înainte pe internet.

De la Londra, făceai patru ore pe autostradă până la Manchester. Primii kilometri au fost un coșmar: Jonathan se gândi că nu se va obișnui niciodată să conducă pe stânga. Unele gânduri antibritanice îi trecură prin minte (se critica adesea ignoranța francezilor, dar ce să mai zici de un popor care nu acceptă moneda euro, continua să conducă pe stânga și își folosea indexul și degetul mijlociu pentru a face cunoscutul gest obscen?), dar respinse aceste clișee etnocentrice. Trase aer în piept și își zise că era mai bine să rămână calm, să conducă cu viteză mai mică și să se concentreze.

Apoi ajunse la un rond, unde fu cât pe ce să greșească sensul, vru să semnalizeze, dar, din cauza comenzilor inversate, activă ștergătoarele și puțin lipsi să nu provoace un accident.

La periferia Manchester-ului, puse în funcțiune GPS-ul și introduse coordonatele comisariatului din Cheatam Bridge. Într-un final, ajunse la o clădire cenușie, în fața căreia resimți o oarecare emoție. Locurile erau exact așa cum și le imaginase.

Aici lucrase Madeline, aici venise Erin Dixon într-o dimineață cețoasă, ca să anunțe dispariția fiicei ei...

În holul de la intrare, se informă dacă *detective* Jim Flaherty mai lucra acolo. Când i se răspunse că da, întrebă dacă polițistul putea să-l primească.

— Am să-i comunic niște elemente noi în legătură cu una dintre anchetele lui.

Recepționista vorbi la telefon, apoi îl invită s-o urmeze. Traversară o sală mare, pe care își amintea c-o văzuse în vechea fotografie de la aniversarea lui Madeline. Comisariatul era la fel. După toți acești ani, nimic nu se schimbase cu adevărat, în afară de posterul cu Cantona, care fusese înlocuit cu cel al lui Wayne Rooney.

N-ați făcut cel mai bun lucru, băieți...

Recepționista îl pofti într-un birou pe care Flaherty îl împărțea cu un tânăr *lieutenant*.

— Domnul *chief detective* vă poate primi.

Jonathan îl salută pe celălalt polițist și se îndreptă spre biroul lui Flaherty. Acesta recuperase vechiul poster al lui „Canto" pe care îl lipise cu scotch lângă afișul unui concert The Clash.

O bilă albă pentru el...

Pe panoul din plută, prinsese în pioneze mai multe fotografii – de la zilele de naștere, petreceri de ieșire la pensie, diverse sărbătoriri – care datau toate din vremea când Madeline mai era „încă acolo". În fine, în dreapta sus, era lipit cu scotch micul afiș îngălbenit și jerpelit, care anunța dispariția lui Alice Dixon. Nu numai că Flaherty nu-l scosese, dar îl pusese alături de un portret al fostei lui colege. Mai multe lucruri săreau în ochi: cele două femei aveau aceeași privire tristă și stinsă, aceeași frumusețe și dădeau aceeași impresie de a fi în altă parte, într-o lume numai a lor, foarte departe de cel care ținea aparatul de fotografiat.

— Pot să vă ajut? întrebă Flaherty închizând ușa în urma lui.

Jonathan îl salută. Polițistul avea o figură plăcută, părul blond-roșcat și o statură impozantă. În fotografii, era „bărbat bine", chiar dacă acum se vedea o oarecare delăsare. Făcuse

ditamai burta, așa că Jonathan se gândi că niște săptămâni de dietă Dukan l-ar fi ajutat să-și recapete silueta.

— Avem o cunoștință comună, domnule locotenent, începu Jonathan, așezându-se pe scaun.

— Despre cine este vorba?

— Despre Madeline Greene.

O mică scânteie se aprinse în ochii lui Flaherty.

— Madeline... Nu mai am veşti de la ea de când a demisionat. Ce mai face?

— Bine, cred. Are o florărie la Paris.

— Așa auzisem și eu.

— De fapt, reluă Jonathan, n-am venit să vă vorbesc de Madeline, ci de Alice Dixon.

Flahery se schimbă la față și se încruntă cu un aer amenințător. Tensiunea era palpabilă și Jonathan nu mai avea nici cea mai mică dorință de a-l sfătui să țină regim.

— Sunteți un afurisit de ziarist din ăla băgăcios, nu-i așa?

— Deloc, sunt *chef*.

— Șef de ce?

— *Chef* bucătar.

Polițistul îl măsură din cap până-n picioare și se mai îmblânzi un pic:

— Într-o vreme apăreați la televizor, nu-i așa?

— Da, eu eram.

— Atunci, ce naiba căutați în biroul meu?

— Am o informație care ar putea să vă intereseze.

Polițistul se uită pe furiș la colegul lui, apoi aruncă o privire la ceasul de perete care tocmai anunțase ora una.

— Ați mâncat de prânz? întrebă el.

— Nu încă. Am luat avionul de la San Francisco și am aterizat la Londra în dimineața asta.

— Doar ca să vă-ntâlniți cu mine?

— Exact.

— La două străzi de-aici e un bar frecventat de polițiști. Vă tentează o porție de *fish&chips*?

— Cu plăcere, răspunse Jonathan, ridicându-se pentru a-l urma.

— Dar vă previn, nu e Fat Duck[1]...

*

În privința asta, polițistul avusese dreptate. Locul era zgomotos și mirosea a prăjeală, a bere și a transpirație.

Abia ce se așezară, că Flaherty intră direct în subiect:

— Îmi păreți simpatic, dar vă pun în gardă de la bun început: cazul Alice Dixon este închis de doi ani, ați priceput? Așa că, dacă ați venit să mă frecați la melodie cu teorii îmbârligate sau cu pseudorevelații idioate, vă sparg farfuria-n cap, e clar?

— Ca lumina zilei, răspunse Jonathan.

Poate nu e expresia cea mai potrivită, se gândi el, uitându-se pe geam privind prin geam la ploaia torențială pe care norii mari și negri o deversau peste oraș.

— În cazul ăsta, v-ascult! zise Jim, înfulecând ditamai bucata de pește prăjit.

— Ce s-a întâmplat cu Erin Dixon? începu Jonathan.

— Mama puștoaicei? A murit anul trecut de o supradoză. Și-a aruncat pe droguri toți banii pe care i-au dat vulturii ăia de la televiziune. Nu contați pe mine ca să-i plâng soarta...

— De ce cazul a fost clasat atât de repede?

— Atât de repede? Am primit inima fetei acum doi ani și jumătate, la sfârșitul primăverii lui 2009, cu zece zile înaintea arestării lui Harald Bishop, Măcelarul din Liverpool. Avem dovada morții lui Alice și un ucigaș după gratii, nu v-ajunge?

— Am citit că Bishop s-a acuzat singur de anumite crime pe care nu le-a comis...

— Da, e ceva frecvent la criminalii în serie. Încă nu se știe cu certitudine tot ce a făcut Bishop. El vorbește mult, dar nu neapărat despre ce ne-ar interesa pe noi. Ca alți monștri din speța lui, este un tip complet sărit de pe fix și totodată foarte calculat. În timpul interogatoriilor se distrează cu anchetatorii: mărturisește ceva, apoi retractează, vorbește despre o altă crimă. Am continuat să analizăm toate osemintele găsite în grădina lui. N-am identificat profilul genetic al lui Alice, dar asta nu-nseamnă că n-a ucis-o.

---

[1] Restaurantul al *chef*-ului Heston Blumenthal, considerat unul dintre cele mai prestigioase localuri din Marea Britanie. (N. a.)

Jonathan luă o gură de pește prăjit și avu o senzație de greață. Se simțea rău în acest loc înghesuit și cald ca o etuvă. Își descheie un nasture de la gulerul cămășii și comandă o apă minerală Perrier.

— Mai sunteți îndrăgostit de Madeline Greene? întrebă el, trăgând de inelul de deschidere al cutiei.

Flaherty îl privi uluit, apoi păru cuprins de o furie surdă.

— Haide, Jim recunoaște! continuă Jonathan. E o fată frumoasă, inteligentă și hotărâtă, cu o anume vulnerabilitate care o face și mai atrăgătoare. E greu să n-o iubești, nu?

Flaherty bătu cu pumnul în masă.

— De unde ai scos...

— E suficient să te uiți la fotografiile din biroul tău. De când a plecat Madeline, câte kilograme ai luat? Cinșpe? Douăzeci? Te-ai lăsat pe tânjală. Cred că plecarea ei te-a devastat și că...

— Termină cu prostiile astea! zise polițistul, apucându-l de guler.

Dar asta nu-l împiedică pe Jonathan să continue:

— Cred de asemenea că nu ești deloc convins că Bishop a omorât-o pe Alice. Ai păstrat anunțul cu dispariția ei în biroul tău fiindcă, pentru tine, cazul nu va fi niciodată închis. Sunt sigur că te gândești în fiecare zi la Alice. Cred chiar că ai continuat să anchetezi pe cont propriu și că ai găsit indicii noi. Nu dovezi care să-ți permită să redeschizi ancheta, dar elemente care te împiedică să dormi nopțile...

Privirea lui Flaherty se tulbură. Descumpănit, îi dădu drumul. Jonathan își luă haina, se ridică și lăsă o bancnotă de zece lire pe masă. Făcu câțiva pași prin ploaie și traversă strada, adăpostindu-se de furtună sub copertina unei școli.

— Stai! îi strigă Flaherty repezindu-se după el. Ziceai că ai să-mi comunici niște informații.

Cei doi bărbați se așezară pe o bancă de lemn, la adăpost de averse. Era vacanța de Crăciun. Curtea școlii era pustie. Furtuna se abătea cu o forță incredibilă, deversând asupra cartierului o ploaie cumplită, care amenința să înece totul.

— Nu sunt Moș Crăciun, îl preveni Jonathan. Înainte de a-ți spune ce am găsit, vreau să știu exact unde ai ajuns cu investigațiile.

Jim oftă, dar acceptă să facă un bilanț al progreselor anchetei lui:

— Ai dreptate: chiar dacă acest caz a fost clasat, am continuat în timpul meu liber să cercetez anumite piste deschise de Madeline. Una în special, referitoare la jurnalul intim al lui Alice, care ne-a intrigat întotdeauna.

— De ce?

— Pentru că nu conținea decât banalități, nimic cu adevărat „intim"...

— L-ați trimis la analiză?

— Da, mai întâi la un grafolog care a confirmat autenticitatea documentului, apoi la un chimist. Deși e destul de dificil să datezi documentele recente, poți să afli multe lucruri din câteva pagini mâzgălite. Știai, de exemplu, că unii fabricanți includeau în stilourile lor niște „marcatori chimici", indicând anul de fabricație a cernelii?

Jonathan dădu din cap că nu știa. Jim continuă:

— Cerneala se învechește chiar din momentul în care intră în contact cu hârtia. Compușii ei se degradează, rezultând alte produse care pot fi analizate prin cromatografie și grație razelor infraroșii. În fine, nu vreau să te plictisesc. Raportul grafologic a fost categoric: paginile au fost scrise de Alice, dar acest jurnal cuprinzând evenimente care se întind pe mai mult de un an a fost scris, de fapt, *dintr-odată*.

Jonathan nu era sigur că înțelege tot. Jim își explică descoperirea:

— Sunt convins că e vorba de o copie „cenzurată" realizată de Alice pentru a ne pune pe niște piste greșite.

— Sunt de acord cu tine că e deconcertant, dar e cam subțire, nu?

— Mai există și altceva, adăugă Flaherty. Instrumentul muzical care a fost găsit în camera ei.

— Vioara?

— Da. Alice lua lecții de șase ani cu Sarah Harris, o violonistă destul de cunoscută, care o remarcase făcând voluntariat în școli. Pentru că avea talent, Harris îi făcuse cadou o vioară

de bună calitate. Un instrument care valorează între cinci mii și șapte mii de euro...

— Dar nu e cea care a fost găsită în camera lui Alice, nu-i așa?

— Nu, am cerut o expertiză a instrumentului: este o vioară de studiu proastă, fabricată în China și care nu valorează un sfanț...

De data asta, Jonathan se văzu obligat să admită că faptul era tulburător. Alice își vânduse vioara înainte să dispară? În orice caz, n-o avea la ea în imaginile surprinse de camera de supraveghere.

— Zadarnic am întors lucrurile pe toate părțile, nu-nțeleg ce logică au toate astea, mărturisi Jim.

— Ai făcut săpături și în privința inimii?

— Chiar că mă iei drept un începător! La ce te gândești? La un transplant?

— Să zicem...

— Bineînțeles c-am verificat! Nici nu era prea complicat, de altfel; nu faci genul ăsta de operații în garaj și numărul mic de grefe disponibile obligă la o transparență totală. Am făcut inventarul adolescentelor care au primit o inimă nouă în lunile de după răpirea lui Alice. Nu sunt decât câteva zeci de cazuri. Toate aceste persoane au fost identificate și toate au respectat procedura.

Jonathan trase fermoarul de la rucsacul său și scoase din el o pungă din plastic în care erau două șervețele de hârtie mâzgălite, pătate de ciocolată.

— Ce-i asta? întrebă Jim, încercând să citească prin ambalaj.

Recunoscu o scriitură care îi era de acum familiară. Primele rânduri începeau cu:

Dragă Domnule Lempereur, mă rog, vreau să spun Jonathan,

Mi-am luat libertatea de a scoate gloanțele din revolverul tău și de a le arunca în coșul de gunoi din parcare în timp ce tu-ți beai cafeaua...

— Trimite șervețelele astea la laboratorul vostru! Încearcă să prelevezi amprentele!

— Spune-mi mai mult!

— Uită-te la inscripția de pe spate și vei înțelege!

Jim se încruntă, întorcând punga de plastic. În mijlocul fiecărui șervețel se găsea o inscripție cu litere aurii: „Stațiile Total vă urează la mulți ani pe 2010."

— Este imposibil: la data asta, Alice era moartă de șase luni!

— Sună-mă când ai rezultatele! îi răspunse Jonathan, întinzându-i cartea lui de vizită.

— Așteaptă! Te întorci la San Francisco?

— Da, minți Jonathan. Am un avion în seara asta și un restaurant de deschis.

Se ridică și se îndreptă spre mașină, prin ploaie.

Băgă cheia în contact, puse în funcțiune ștergătoarele și demară. Se gândea la ceea ce-i dezvăluise Flaherty. Povestea cu jurnalul, cu vioara... Cufundat în gândurile lui, nu-și dădu seama că rula în mod automat pe dreapta. Un autobuz îi apăru în față, cu viteză mare. Jonathan scoase un țipăt, trase de volan cu toată puterea și redresă imediat mașina. Pierdu un capac de roată în trecere, zgârie ușor vehiculul și se alese cu o spaimă zdravănă.

Dar era în viață.

*

Paris, ora 16.30

— Te duci la Londra s-o vezi pe Juliane! exclamă Raphael. Așa, tam-nesam?

— O să-mi facă bine, răspunse Madeline.

Își dăduseră întâlnire într-o cafenea micuță de pe strada Pergolèse, în apropierea clădirii în care Raphael își avea cabinetul de arhitectură.

— Când pleci?

— În seara asta, cu Eurostarul de 18.13.

— Dar mai sunt trei zile până la Crăciun!

Ea încercă să-l liniștească:

— Nu face mutra asta, voi fi acasă în seara de Ajun.

— Și florăria ta? Parcă ziceai că ai foarte multe comenzi?

— Ascultă, se enervă ea, am chef să mă duc să-mi văd prietena în Anglia și cu asta basta! Nu mai suntem în anii '50, așa că n-am nevoie de permisiunea ta.

Pierzându-și brusc răbdarea, se ridică și ieși din cafenea. Uluit, Raphael achită nota de plată și alergă după ea în stația de taxiuri de pe bulevardul Grande-Armée.

— Nu te-am văzut niciodată în starea asta, zise el, îngrijorat. Ai probleme?

— Nu, dragul meu, nu-ți face griji! Am doar nevoie de o pauză, bine?

— Bine, încuviință el, ajutând-o să-și pună rucsacul pe bancheta din spate a taxiului. Mă suni când te-ntorci?

— Normal! spuse ea, îmbrățișându-l.

El se aplecă spre șofer și îi zise:

— Gara de Nord, vă rog.

Mașina demară. Madeline îi făcu cu mâna lui Raphael. Arhitectul îi răspunse, trimițându-i o bezea.

Tânăra femeie așteptă ca taxiul să ajungă în Piața Étoile, apoi îi spuse șoferului:

— Uitați de Gara de Nord, merg la Roissy, terminalul 1!

*

Madeline îi prezentă pașaportul și biletul stewardesei de la Air China. În această perioadă de vacanță, toate zborurile spre San Francisco erau pline sau peste măsură de scumpe. Sub o mie de euro, nu găsise pe internet decât acest bilet doar dus cu compania chineză. O escapadă în California care o obliga totuși să facă o scurtă escală la Beijing!

O luă pe pasarela de sticlă ce ducea la avion. Blugii spălăciți, pulover pe gât, geacă din piele: jocul de oglinzi al geamurilor platformei îi arăta o siluetă care nu mai era prea feminină. Nu coafată, nu machiată, aproape neglijentă. Latura „șifonată" a aspectului ei fizic reflecta haosul din minte.

Îi părea rău că-și mințise iubitul. Raphael era un bărbat minunat, responsabil și curtenitor. Îi cunoștea trecutul și nu o judeca. Aduse calmul și încrederea în viața ei. N-avea dreptul să-l înșele astfel.

Totuși, nu ezitase nicio clipă să-și cumpere un bilet de avion pentru celălalt capăt al lumii, la doar câteva secunde după ce primise acel apel telefonic de la Jim Flaherty.

Fostul ei coleg găsise numărul florăriei și luase legătura cu ea la începutul după-amiezii pentru a o preveni că un oarecare Jonathan Lempereur, un bărbat care pretindea că o cunoaște, venise să-i pună întrebări despre cazul Dixon.

Cazul Dixon...

Alice.

Vestea aceasta jucase rolul unui electroșoc care îi justifica întreg comportamentul din ultimele zile. Era un semn al destinului! Soarta își bătuse joc de ea de la bun început, schimbând telefonul ei cu cel al lui Lempereur. Făcând cercetări despre George, Francesca și Jonathan, se întorsese la Alice!

În mintea ei, nimic nu era departe, nimic nu era nebulos. Amintirea adolescentei continua să fie la fel de puternică. O imagine clară, pe care încercase zadarnic s-o facă să dispară, pentru a-și proteja sănătatea mintală. O rană sufletească încă vie, pe care niciun foc n-ar putea vreodată s-o cauterizeze.

Nu te eliberezi așa ușor de trecutul tău. Nu scapi așa ușor de nisipuri mișcătoare și de obsesii.

Alice se întorcea s-o caute.

Alice se întorcea s-o bântuie.

Ultima dată, oroarea episodului cu „inima" o făcuse să renunțe și să nu-și mai continue ancheta.

De data asta, era gata să meargă până la capăt.

Nu conta prețul pe care va trebui să-l plătească.

23
Oglinda cu două fețe

„Nu știu unde duce drumul meu, dar merg mai bine când te țin de mână."
Alfred de Musset

Joi, 22 decembrie
Aeroportul din Nisa – Coasta de Azur
Ora 11.55

Un soare puternic transformase zăpada de pe asfalt în noroi.

Jonathan părăsise chiar în acea dimineață peisajul cenușiu englezesc pentru blândețea climei mediteraneene. Abia coborât din avion, luă un taxi spre Antibes. Șoferul ieși de pe autostradă și intră pe șoseaua care mergea de-a lungul țărmului mării. Pe Promenade des Anglais, ai fi zis că ești în plină primăvară sau în California: unii făceau jogging, bătrânii își plimbau câinii și, la ora prânzului, numeroși angajați așezați sub pergole își mâncau sandvișurile, contemplând Golful Îngerilor.

În douăzeci de minute, mașina ajunse la Antibes. Traversă centrul orașului și intră pe bulevardul Garoupe. Cu cât Jonathan se apropia mai mult de destinație, cu atât se simțea mai nerăbdător. Cine locuia în „casa lui Alice" astăzi? Era perioada vacanței. Poate că tânăra pe care o condusese acasă în urmă cu doi ani își petrecea tot acolo Crăciunul împreună cu părinții?

— Așteaptă-mă câteva minute! îi ceru el șoferului, când ajunseră la capătul fundăturii Sans-Souci.

De data asta, poarta mare era închisă. Trebui să sune de mai multe ori și să-și arate cartea de identitate în fața camerei de supraveghere, înainte de a i se deschide poarta mai mică.

Străbătu pe jos aleea de pietriș printre pini. Miresme de cimbrișor, rozmarin și lavandă pluteau în aer. În fața casei, îl aștepta o femeie de vreo cincizeci de ani. Avea părul strâns cu o eșarfă,

o paletă în mână și câteva pete de vopsea pe față: o deranjasem în plină ședință de pictat.

— Cu ce pot să v-ajut? îl întrebă ea cu un puternic accent austriac, care îi întărea asemănarea cu Romy Schneider.

O chema Anna Askin și cumpărase casa în primăvara anului 2001. O proprietate pe care o închiria o bună parte a anului, cel mai adesea cu săptămâna, unor clienți bogați – ruși, englezi și olandezi.

Jonathan nu fu prea surprins. Așadar, Alice îl mințise: „părinții" ei nu erau proprietarii locuinței. Fără îndoială, o închiriaseră pe perioada unei scurte vacanțe.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, dar încerc să găsesc o familie care a închiriat casa dumneavoastră acum exact doi ani. Domnul și doamna Kowalski, vă spune ceva numele acesta?

Anna Askin dădu din cap. De obicei, nu se întâlnea cu locatarii: pasionat de electronică, soțul ei automatizase întreaga casă. Totul funcționa pe bază de coduri cu infraroșu, integrate într-o rețea controlată printr-un sistem informatic.

— Nu mai știu, dar pot să verific.

Îi făcu semn lui Jonathan să o urmeze pe terasă. O însoți până la o belvedere circulară, de unde se vedeau marea și stâncile. Alături de un șevalet pus pe o masă din lemn de tec, un laptop de ultimă generație difuza muzică relaxantă. Austriaca deschise un tabel în Excel care conținea evidența închirierilor.

— Domnul și doamna Kowalski, așa este. Un cuplu de americani. Au închiriat casa pentru cincisprezece zile, între 21 decembrie 2009 și 4 ianuarie 2010. E ciudat, pentru că au plecat mai devreme: casa era goală pe 1 ianuarie seara.

Au plecat doar la câteva ore după întoarcerea lui Alice, se gândi Jonathan.

— Aveți adresa lor?

— Nu, au achitat totul cu bani cash: nouă mii de dolari, pe care i-au trimis cu mai multe săptămâni înainte la biroul soțului meu din New York. Nu e o practică obișnuită, dar s-a mai întâmplat cu americanii. Ei au această „religie a cash-ului", zise ea pe un ton ușor disprețuitor.

— Și garanția?

— N-au solicitat niciodată rambursarea ei.

La dracu'...

— Totuși, trebuie să fi păstrat ceva!

— O simplă adresă de e-mail. În acest mod comunicam.

Fără prea mari speranțe, Jonathan notă adresa: un cont de hotmail, creat probabil doar pentru această utilizare și care se va dovedi imposibil de urmărit.

Îi mulțumi totuși Annei Askin pentru amabilitatea ei și îi ceru șoferului să-l ducă înapoi la aeroport.

*

Ora 14.00

Jonathan se îndreptă spre ghișeul Air France ca să cumpere un bilet la zborul de ora 15.00 spre Paris. Trecu de zona de check-in și așteptă răbdător, mâncând fără poftă un sandviș, într-una dintre cafenelele de pe aeroport.

De obicei, se simțea rău în aeroporturi, dar cel din Nisa era diferit. Terminalul avea forma unui imens con de sticlă, aducând cu o farfurie zburătoare. Oferea o priveliște spectaculoasă asupra mării, a Golfului Îngerilor și asupra culmilor înzăpezite ale masivului Esterel. Avangardist și liniștitor, locul te îmbia la visare. Lumina era peste tot, ca într-un apartament de dimensiuni infinite, plutind între cer și mare...

Scoase carnețelul cu coperte din moleschin în care își notase concluziile discuției cu Jim Flaherty. Notă și informațiile obținute de la Anna Askin, conștient că nu avansase prea mult. Povestea cu Alice Dixon îl impresionase puternic și pe el, dar nu făcuse mai mult decât cei care se ocupaseră de caz înaintea lui: cu cât ancheta mai mult, cu atât misterul se adâncea și pistele se înmulțeau, unele mai derutante ca altele.

Mai făcu niște însemnări, încercând să lege anumite elemente și așternând pe hârtie toate ipotezele care îi treceau prin cap. Cufundat în gândurile sale, aștepta să-i fie strigat numele pentru a se ridica și a merge la poarta de îmbarcare.

Conștient că deducțiile lui se loveau de un zid și că nu va găsi singur cheia enigmei, ajunse la concluzia că trebuia să ia legătura cu Madeline Greene.

*

Aeroportul din San Francisco
Ora 8.45

Cu o mândrie nedisimulată, pilotul aeronavei Air China le aduse la cunoștință pasagerilor că aparatul aterizase pe pistă cu cinci minute înainte de ora prevăzută.

Cu rucsacul pe umeri, Madeline urmă valul de călători care se așezaseră la cozile din fața biroului de imigrare. Buimacă, avu nevoie de ceva timp să înțeleagă că nu e decât ora nouă dimineața. Când i se ceru pașaportul, își dădu seama că, în graba plecării, uitase să completeze formularul online ESTA, care îi autoriza intrarea în Statele Unite!

— Ați fost la New York acum câteva zile. Formularul este valabil doi ani, o liniști ofițerul.

Scoase un oftat adânc și încercă să se calmeze. Neavând bagaje, se duse direct în zona cu taxiuri și îi dădu șoferului singura adresă a lui Jonathan pe care o avea: cea a restaurantului.

Era o vreme caldă și însorită. Nici nu-i venea să creadă că, cu doar câteva ore mai devreme, se afla în mohorâtul peisaj parisian. Deschise chiar geamul pentru a-și da mai bine seama de blândețea climei.

California...

Mereu visase să ajungă aici, dar își imaginase că va veni în vacanță, împreună cu vreun iubit. Nu așa, valvârtej, mințindu-l pe bărbatul care tocmai o ceruse în căsătorie.

Fi-r-ar să fie! De ce naiba stric totul?

Îi luase doi ani să-și construiască o viață stabilă și liniștită, dar acest echilibru se făcuse țăndări odată cu întoarcerea perfidă a fantomelor trecutului. În câteva zile, își pierduse toate reperele. Se simțea rătăcită într-un pustiu îngrijorător, sfâșiată între două vieți dintre care niciuna nu mai era a ei.

În douăzeci de minute mașina traversă orașul de la cartierele din sud până la North Beach.

Era ora zece când taxiul o lăsă pe Madeline în fața restaurantului lui Jonathan...

*

Între timp, la Paris

Ora optsprezece. Avionul decolase din Nisa cu întârziere; o grevă spontană a controlorilor de trafic aerian imobilizase

aparatul la sol timp de o oră. Apoi, odată ajuns la Orly, trebuise să aştepte mai bine de cincisprezece minute instalarea pasarelei. Era noapte, era frig, ploua cu găleata, şoseaua era aglomerată; şoferul taxiului, ursuz, asculta radioul cu sonorul dat la maximum, fără a se sinchisi de clientul său.

Welcome to Paris!

Jonathan n-avea suflet de parizian. Spre deosebire de New York, de San Francisco sau de oraşele din sud-est, capitala nu era oraşul *lui*. Nu se simţea acasă aici, n-avea amintiri frumoase, nu dorise niciodată să-şi crească fiul aici.

După ce au trecut de poarta Orléans, traficul a devenit ceva mai fluid. Se apropiau de Montparnasse. Verificase pe telefonul „lui" programul florăriei lui Madeline şi aflase că se închidea la ora opt seara. Peste câteva minute, avea s-o revadă, să-i vorbească. Simţea un amestec de nerăbdare şi teamă. Nu avusese niciodată această impresie de a cunoaşte atât de bine pe cineva... necunoscut. Fusese suficient acest schimb de telefoane ca să se simtă legat de ea foarte puternic.

Taxiul trecu de statuia leului din Belfort din piaţa Denfert-Rochereau, intră pe bulevardul Raspail, apoi coti pe strada Delambre. Iată, nu mai erau decât câţiva metri. Zărea deja faţada verzuie a magazinului, pe care o văzuse pe internet. Un camion bloca strada, staţionat în faţa unui restaurant de sushi. Grăbindu-se să ajungă, Jonathan îşi plăti cursa şi parcurse pe jos cei câţiva metri care îl despărţeau de magazin...

*

San Francisco

O tăbliţă agăţată pe uşa restaurantului French Touch anunţa:

Dragi clienţi,
Restaurantul va fi închis
până în data de 26 decembrie, inclusiv.
Vă mulţumim pentru înţelegere!

Madeline nu-şi credea ochilor: Jonathan Lempereur îşi luase o mică vacanţă! Totuşi, doar nu străbătuse douăsprezece mii de kilometri... degeaba?

La dracu'! Ar fi trebuit să se informeze înainte de a întreprinde o asemenea călătorie, dar Jim Flaherty îl asigurase că patronul de restaurant luase avionul spre casă seara trecută.

Reciti ultimul rând scris cu cretă:

Vă mulțumim pentru înțelegere!

— Înțelegere! Știi unde poți să ți-o bagi, înțelegerea asta? strigă ea, sub privirea uluită a unei bătrânici care-și plimba câinele.

*

Paris

Dragi prieteni,
Cu ocazia sărbătorilor de sfârșit de an,
Grădina Minunată va fi închisă de miercuri,
21 decembrie, până luni, 26 decembrie, inclusiv.
Sărbători fericite tuturor!
Madeline Greene + Jakumi

Nevenindu-i să creadă, Jonathan se frecă la ochi: o florărie care își închidea porțile în săptămâna dinaintea Crăciunului! După toate aparențele, tânăra englezoaică prinsese gustul nemăsurat al francezilor pentru vacanțe! Consternarea lui se transformă în iritare. În timp ce fierbea de mânie, își auzi telefonul sunând în buzunar. Era Madeline...

*

Ea: Unde ești?

El: Hei! Nu te-a învățat nimeni să spui bună ziua?

Ea: Bună ziua. Unde ești?

El: Dar tu?

Ea: În fața restaurantului tău, imaginează-ți!

El: Ce?

Ea: Sunt la San Francisco. Spune-mi unde locuiești și vin la tine!

El: Dar nu sunt acasă, drept să-ți spun!

Ea: Adică...

El: Sunt la Paris, în fața magazinului tău.

Ea: ...

El: ...

Ea: Și nu puteai să mă previi, fi-r-ar să fie?

El: Vrei să zici că-i greșeala mea? Aș putea să-ți întorc complimentul, să știi!

Ea: TU ești ăla care a început să scotocească în telefonul meu! TU te amesteci în lucruri care nu te privesc! TU ai dezgropat un dosar care mi-a distrus viața. TU...

El: AJUNGE! Ascultă, trebuie să vorbim cu calm! Între patru ochi.

Ea: La zece mii de kilometri distanță, mi se pare cam greu!

El: Tocmai de-aia o să facem fiecare un pas către celălalt.

Ea: ...?

El: Îți propun să ne-ntâlnim în Manhattan. Ar fi cel mai simplu și, cu decalajul de fus orar, o să fim acolo chiar în seara asta.

Ea: Ești nebun! În primul rând, avioanele sunt pline, cardul meu de credit este gol și te anunț că...

El: Este o cursă United Airlines la 14.30. Am luat-o adesea ca să mă duc să-l văd pe Charly la New York. Am un pachet de *miles* și pot să-ți ofer biletul.

Ea: Știi unde poți să-ți bagi biletul ăla?

El: E inutil să fii grosolană și să dai din clonț. Mai bine trimite-mi numărul pașaportului tău, data și locul de eliberare. Am nevoie de datele astea ca să-ți fac rezervare.

Ea: Încetează să-mi dai ordine și să-mi vorbești ca unei adolescente cretine! Nu ești taică-meu!

El: Nu. Slavă Domnului...

Ea: Și nu-ți mai băga nasul în viața mea personală și în anchetele mele!

El: Anchetele tale? Țin să te informeze că nu mai ești de mult polițistă.

Ea: Nu-nțeleg de ce mă hărțuiești și nici ce vrei să obții. Vrei să mă șantajezi, nu-i așa?

El: Nu fi ridicolă, vreau doar să te ajut!

Ea: Începe prin a te ajuta pe tine mai întâi!

El: Ce vrei să spui?

Ea: Vreau să spun că viața ta este o babilonie de toată frumusețea și că fosta ta nevastă îți ascunde unele lucruri.

El: Ce te face să spui asta?

Ea: Am făcut și eu cercetările mele...

El: Un motiv în plus ca să vorbim, nu?

Ea: N-am nimic să-ți spun.

El: Ascultă, am informații noi despre Alice Dixon.

Ea: Ești tâmpit...

El: Lasă-mă doar să-ți ex...

Ea: Du-te naibii!

*

Întrerupsese convorbirea. Încercă să o sune, dar își închisese telefonul. Dumnezeule! Nu-i ușura deloc sarcina...

Mai multe fulgere spintecară norii negri, apoi se auzi un tunet. Continua să plouă torențial. Jonathan n-avea nici umbrelă, nici glugă și paltonul îi era îmbibat de apă. Încercă să oprească un taxi, dar aici nu era ca la New York. Înciudat, merse până la stația de la gara Montparnasse și se așeză la coadă. Silueta neagră și solitară a hidosului turn urâțea cerul parizian. Ca de fiecare dată când venea în acest cartier, se întreba cum de fusese aprobată construirea acestei carcase pe cât de monstruoase, pe atât de inestetice.

Tocmai se urcase în taxi când sunetul zglobiu al unui clopoțel care anunța primirea unui SMS îi răsună în buzunarul umed al impermeabilului.

Era un mesaj de la Madeline. Conținea o suită de cifre și de litere și mențiunea: „Eliberat la Manchester, în 19 iunie 2008."

*

De pe aeroportul Charles-de-Gaule, Jonathan luă cursa Air France de la ora 21.10. Călătoria dură șapte ore și cincizeci și cinci de minute și avionul ateriză la New York, pe JFK, la ora 23.05.

*

Madeline părăsi orașul San Francisco la 14.30. Primise pe mail biletul electronic promis de Jonathan. Drumul până la New York dură cinci ore și douăzeci de minute. Era ora 22.55 când ateriză pe JFK.

*

New York

Abia debarcat, Jonathan se îndreptă spre ecranele care afișau sosirile. Avionul lui Madeline aterizase cu zece minute înaintea cursei lui. Neștiind unde îl aștepta, ezită s-o sune, apoi zări restaurantul Poarta Cerului, locul în care se ciocniseră unul de altul.

Poate că...

Se apropie de local și se uită prin geam. Madeline era așezată la o masă în fața unei cafele și a unui *bagel*. Nu o recunoscu din prima. Nu mai era tipa elegantă și rafinată pe care și-o amintea. Machiajul dispăruse. O pereche de bascheți Converse înlocuise pantofii cu toc, o geacă de piele luase locul mantoului Prada și un rucsac inform, pus pe banchetă, detronase luxoasele genți Louis Vuitton.

Avea părul prins într-un coc din care ieșeau câteva șuvițe blonde care îi ascundeau parțial o cicatrice și dădeau totuși o tușă de feminitate noii ei înfățișări. Jonathan bătu discret de două ori cu degetele în geam, ca și cum ar fi ciocănit la o ușă. Ea ridică ochii spre el și înțelese imediat că persoana pe care o avea în fața lui nu mai avea nimic de-a face cu tânăra drăguță și cochetă pe care o întâlnise sâmbăta trecută. Apriga *chief detective* din Manchester o învinsese pe florăreasa pariziană.

— Bună seara, zise el, apropiindu-se de masă.

Ochii lui Madeline erau roșii din cauza lipsei de somn și sticleau de oboseală.

— Bună ziua, bună seara... nu mai știu nici ce oră e, nici în ce zi suntem...

— Ți-am adus ceva, zise el, întinzându-i telefonul.

La rândul său, ea băgă mâna în buzunar și scoase telefonul lui Jonathan, pe care îl aruncă în direcția lui și pe care el îl prinse din zbor.

De acum înainte, nu mai erau singuri.

Partea a treia

Unul pentru altul

24
Ceea ce morții le lasă celor vii

„Ceea ce morții le lasă celor vii (...) este desigur o tristețe de neconsolat, dar și datoria de a trăi mai intens, de a împlini partea de viață de care morții au fost nevoiți aparent să se despartă, dar care rămâne intactă."

Françoise Cheng

Manchester
Comisariatul din Cheatam Bridge
Ora 04.00

În semiîntunericul biroului său, Jim Flaherty dădu căldura mai tare, dar aparatul, oferit cu amabilitate de administrație, se dereglase și scuipa acum aer rece. Trebuia să-și țină fularul și geaca pe el. În acest ajun de Crăciun, comisariatul era aproape pustiu. Noaptea fusese liniștită: frigul care paraliza nord-estul Angliei avea măcar meritul de a stopa delicvența.

Un piuit anunță sosirea unui e-mail. Jim înălță capul spre ecranul computerului său și ochii i se luminară. Era e-mailul pe care-l aștepta: raportul expertului grafolog căruia îi trimisese fotografia șervețelului de hârtie încredințat de Jonathan Lempereur. În ajun, după ce completase formularul oficial, își văzuse cererea respinsă sub pretextul că acest caz era închis și că administrația nu mai avea cum să-i aloce nici timp, nici bani. Alesese atunci un subterfugiu și făcuse apel la una dintre profesoarele lui de la școala de poliție: Mary Lodge, fostă responsabilă a unității de expertiză „Comparația scriiturilor manuscrise" de la Scotland Yard. În prezent era consultant, practicând niște tarife prohibitive, dar acceptase să-i facă o favoare.

Jim citi și răsciti mesajul cu febrilitate. Concluziile raportului erau ambigue. Era posibil ca frazele de pe șervețelul de hârtie să fi fost scrise de mâna lui Alice, dar scrisul se schimbă și

evoluează odată cu vârsta: noua caligrafie era mai „matură" decât cea din jurnalul intim, făcând dificilă o identificare sigură.

Jim oftă.

Afurisiții ăștia de experți nu-și asumă niciodată riscuri...

Un zgomot. Cineva deschise ușa biroului fără a se obosi să bată.

Flaherty înălță capul, mijindu-și ochii și-l recunoscu pe colegul său, Trevor Conrad.

— E frig aici! remarcă tânărul polițist, trăgându-și fermoarul bluzonului.

— Ai terminat? întrebă Jim.

— Te previn, este ultima oară când mă faci să mă spetesc toată noaptea pentru un dosar clasat de luni de zile! N-a fost chiar așa de simplu să prelevez amprentele astea, crede-mă! zise el, dându-i înapoi punga care conținea proba, faimosul șervețel de hârtie pătat de ciocolată.

— Ai găsit ceva care ne poate folosi?

— În orice caz, am muncit ca un apucat. Am trecut șervețelul prin DFO[1]. Am multe urme, fragmente, dar totul rămâne foarte parțial.

Îi întinse un stick USB, atenționându-l:

— Ți-am copiat toate amprentele, dar e o adevărată harababură, nu te-aștepta la vreun miracol!

— Mulțumesc, Trevor.

— Bun, eu am tăiat-o! Din cauza prostiilor tale, Connie o să creadă iar că am o amantă, bombăni tânărul inspector, părăsind încăperea.

Rămas singur, Jim băgă stick-ul USB în portul computerului. Trevor reușise să izoleze vreo zece fragmente, dintre care două-trei păreau utilizabile. Jim le descărcă în calculatorul lui. Mări pozele și privi fascinat acele împletituri de curbe, bucle, creste și brazde care ne ornează pielea degetelor, dând fiecăruia dintre noi unicitate.

---

[1] Deferoxamină, soluție chimică folosită la prelevarea amprentelor de pe hârtie, carton etc. (N. tr.)

Intră cu teamă în fișierul cu amprentele digitale. Știa că își juca ultima carte, dar, în singurătatea și frigul nopții, încă mai voia să creadă în steaua lui norocoasă. Lansă compararea celor trei forme cu sutele de mii de amprente din baza de date. Algoritmul își începu explorarea cu o viteză halucinantă. În acest domeniu, legea engleză era una dintre cele mai exigente din lume: ea impunea prezența a șaisprezece puncte de convergență pentru a putea autentifica două amprente ca identice.

Deodată, pe ecran răsări chipul trist al lui Alice Dixon.

Jim fu străbătut de un fior: amprentele de pe șervețel erau într-adevăr ale adolescentei.

Jonathan Lempereur nu-i turnase gogoși. În decembrie 2009, la mai bine de șase luni după ce i se smulsese inima din piept, Alice Dixon era încă în viață!

Își simțea mâinile tremurând și prioritățile i se îmbulzeau în minte. O să redeschidă ancheta. O să-i dea vestea șefului și lui Madeline, o să anunțe mass-media. De data asta, aveau s-o găsească. Nu mai era nicio clipă de pierdut, o să...

Zgomotul surd sparse tăcerea nopții.

Tras de aproape, glonțul îl ucise imediat pe Jim.

*

Umbra se strecurase pe fereastră.

Îmbrăcat din cap până-n picioare în negru, ucigașul își continuă misiunea pentru care fusese plătit. Puse pistolul în mâna lui Jim, pentru a da impresia unei sinucideri, apoi, așa cum i se ceruse, recuperă punga de plastic cu șervețelul de hârtie, precum și stick-ul USB. Băgă apoi un CD în computerul polițistului defunct și se folosi de el pentru a introduce virusul „Cernobâl 2012" care, într-un timp record, avea să infecteze programele calculatorului și să șteargă conținutul hardului.

Operațiunea dură mai puțin de treizeci de secunde. Acum, trebuia să-și ia tălpășița. Deși comisariatul era pe trei sferturi gol, cineva tot avea să intre în curând în cameră. Amortizorul cu care era echipat Beretta avea o eficacitate relativă. Înăbușea intensitatea detunăturii fără a o reduce totuși la șuieratul scurt pe care-l auzeai în filme.

Umbra strânse rapid materialul. În momentul în care se pregătea să iasă pe fereastră, auzi telefonul lui Jim vibrând pe birou. Nu se putu stăpâni să nu arunce o privire la smartphone: pe ecran, se afișă un nume:

MADELINE

25
Orașul care nu doarme niciodată

„Bărbații le vorbesc femeilor pentru a putea să se culce cu ele; femeile se culcă cu bărbații pentru a le putea vorbi."

Jay McInerney

Între timp, la New York...

— Nu-i nimic de făcut: Jim nu răspunde, constată Madeline, închizându-și telefonul în timp ce taxiul lor oprea în fața unui mic restaurant din Greenwich Village.

Jonathan îi deschise portiera mașinii.

— Nici nu-i de mirare, e cinci dimineața la Manchester! Jim al tău este încă în pat, asta-i tot...

Anchetatoarea îl urmă pe francez în braserie. De cum intrară, proprietarul localului îl recunoscu pe fostul *chef*:

— Jonathan! Ce onoare!

— Sunt bucuros să te revăd, Alberto.

Patronul îi instală la o măsuță de la fereastră.

— Vă aduc două porții *special one*, zise el, dispărând.

Madeline formă din nou numărul lui Flaherty. Ceva nu era în regulă...

— Jim e pasionat de munca lui. Din câte-l cunosc, după ce i-ai povestit, trebuie să-și fi folosit toată influența pentru a grăbi intervenția celor de la laboratorul de criminalistică. La ora asta, ar trebui să aibă primele rezultate.

— Suntem cu două zile înainte de Crăciun: serviciile merg cu încetinitorul. O să-l suni mâine-dimineață!

— Mda... cedă Madeline. De fapt, unde ai de gând să mă cazezi? Fiindcă, te previn, sunt frântă și...

— Nu-ți face griji: mergem la Claire.

— Claire Lisieux? Fosta ta adjunctă de la Imperator?

— Da, are un apartament, nu departe de-aici. Am sunat-o ca să-i cer găzduire. Pică tocmai bine: nu e la New York de Crăciun.

— Unde lucrează acum?

— La Hong Kong, într-unul dintre restaurantele lui Joel Robuchon.

Madeline strănută. Jonathan îi întinse un șervețel. *Poate că Alice este în viață...* se gândi ea și ochii îi scânteiară. Tulburată de dezvăluirile lui Jonathan, încerca să-și înăbușe vocea interioară, străduindu-se să-și înfrâneze încântarea, refuzând deocamdată să se ambaleze înainte de a fi primit dovezi tangibile.

— Atenție, frige! strigă Alberto, aducând specialitatea casei, doi hamburgeri în sânge într-o chiflă crocantă, cu feliuțe de ceapă, castraveciori și cartofi sotați.

Situat în partea de nord a Greenwich Village, pe colțul format de University Place și Strada14, Alberto's era unul dintre ultimele localuri autentice din Manhattan. Deschis douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, vagonul-restaurant din metal atrăgea, într-o atmosferă retro, un val continuu de noctambuli veniți să se ospăteze cu omlete, *french toast*, hotdogi, gofre și *pancakes*.

Italo-americanul puse câte un milk-shake în fața fiecărei farfurii.

— În seara asta, sunteți invitații mei. Nu, Jonathan, nu mă contrazice, te rog! De altfel, va fi cu siguranță ultima oară...

— Păi, de ce?

— Și pe mine m-au mâncat fript! zise Alberto, arătând spre un afiș lipit pe zid.

Anunțul le aducea la cunoștință clienților că, din cauza creșterii excesive a chiriei, localul își trăia ultimele zile și avea să se închidă în primăvară.

— Îmi pare rău, spuse Jonathan.

— Aș! Voi deschide ceva în altă parte, îl asigură bărbatul recăpătându-și jovialitatea și dispărând în bucătărie.

Imediat, Madeline se repezi la sandvișul său.

— Mor de foame! mărturisi ea luând o gură din *special one*.

Și lui Jonathan îi era foame. Își savurară gustarea, lăsându-se furați de farmecul restaurantului. Era un loc în afara timpului, cu un design care amesteca elemente art déco, accesorii metalice strălucitoare și un mobilier din plastic laminat. Pe perete, în spatele tejghelei, o serie de fotografii cu autografe făceau inventarul celebrităților – de la Woody Allen la primarul New Yorkului – venite să deguste aici o porție de paste sau de *arancini*. În fundul sălii, un vechi tonomat difuza „Famous Blue Raincoat", unul dintre cele mai frumoase cântece ale lui Leonard Cohen, în ciuda tristeții lui și a versurilor criptice.

Cu coada ochiului, Jonathan o privea pe tânăra englezoaică devorându-și hamburgerul.

— E ciudat, prima dată când te-am văzut, aș fi jurat că ești genul de tipă vegetariană, care se mulțumește cu două frunze de salată pe zi.

— Ce ți-e și cu aparențele astea... zâmbi ea.

Era acum trecut de ora unu noaptea. Așezați unul în fața altuia, pe o banchetă capitonată cu moleschin, profitau de acest moment de răgaz. În ciuda oboselii, amândoi aveau impresia că au ieșit dintr-o lungă hibernare. De câteva ore, adrenalina le făcea sângele să curgă mai repede prin vene. Jonathan ieșise din amorțeala și depresia în care alunecase în urmă cu doi ani. Cât despre Madeline, ea nu se mai amăgea singură că viața ei obișnuită, fără zguduituri, ar proteja-o de propriii demoni.

Această clipă împărtășită, un pic ireală, era „ochiul lor de ciclon": calmul dinaintea întoarcerii unei furtuni care nu putea fi decât mai brutală și mai devastatoare. Nu-și regretau alegerea, dar știau totodată că necunoscutul se va deschide în fața lor: vidul, întrebările, frica... Ce se va întâmpla mâine? Spre ce o să-i ducă ancheta? Vor putea să facă față sau vor ieși din această aventură și mai distruși?

Un mobil începu să sune pe masă. Își coborâră privirile în același timp. Fără să-și dea seama, își puseseră telefoanele unul lângă altul. Era al lui Jonathan, dar pe ecran era afișat numele RAPHAEL.

— Cred că e pentru tine, zise el, întinzându-i telefonul. Văd că nu te-ai abținut să nu-l bagi în agenda mea telefonică!

— Îmi pare rău. Îmi ceruse numărul tău de telefon. Nu știe că mi l-am recuperat pe-al meu.

— Nu răspunzi?

— Nu, n-am curaj.

— Ascultă, nu e treaba mea și nu știu exact ce i-ai spus când ai plecat, dar nu cred că e înțelept să-ți ignori iubitul...

— Ai dreptate: nu e treaba ta!

Mobilul amuți. Jonathan o privi pe tânăra femeie cu reproș.

— Știe că ești aici?

Ea ridică din umeri.

— Crede că sunt la Londra.

— La prietena ta Juliane, nu-i așa?

Ea încuviință din cap.

— Probabil c-a reușit să vorbească cu ea, zise Jonathan. Știe că nu ești la Londra.

— O să-l sun mâine!

— Mâine? Dar probabil că e mort de îngrijorare! O să telefoneze la aeroporturi, la poliție, la spitale...

— Scutește-mă! Mai rămâne să aduci vorba de răpire!

— Așadar, n-ai pic de inimă, de compasiune pentru bietul băiat care probabil că-și face sânge rău?

— Mă enervezi! Și Raphael nu e un biet băiat!

— Chiar că sunteți toate la fel!

— Fiindcă tu ai o problemă cu femeile, n-o să trag eu ponoasele!

— Nu ești cinstită cu el! Spune-i adevărul!

— Și care-i adevărul?

— Că nu-l mai iubești. Că n-a fost decât o roată de rezervă în viața ta, o cârjă care...

Ea ridică mâna pentru a-l lovi, dar el îi apucă brațul, evitând palma la limită.

— Te sfătuiesc să te calmezi!

Se ridică, își puse paltonul, își luă telefonul și ieși să fumeze o țigară pe trotuar.

*

Firma luminoasă strălucea în noapte. Era un frig de crăpau pietrele, accentuat de rafalele glaciale. Jonathan își făcu palmele

căuș pentru a proteja flacăra brichetei, dar vântul era atât de puternic, încât fu nevoit să încerce de două ori până să reușească să-și aprindă țigară.

*

Furioasă, Madeline se ridică de la masă și își croi drum până la bar, unde comandă un whisky dublu cu suc de ananas. La tonomat, vocea gravă și aspră a lui Leonard Cohen cedase locul chitarei ritmice și bateriei celor de la Beatles. „I Need You", cânta George Harrison. Era o melodie „șaizecistă", ușoară și naivă, pe care „cel de-al treilea Beatles" o scrisese pentru Pattie Boyd, pe vremea când se iubeau, cu mult înainte ca ea să-l părăsească pentru Eric Clapton.

Cu paharul de cocktail în mână, Madeline se întoarse la masa ei. Se uită pe geam la acel bărbat ciudat pe care nu-l cunoștea decât de o săptămână, dar care, în aceste ultime zile, îi acaparase gândurile până la obsesie. Înfofolit în paltonul său, se uita la cer. Lumina albă a felinarului îi dădea un aer visător, vag copilăresc și melancolic. Avea ceva emoționant și atrăgător. Un farmec simplu, un chip care inspira încredere. Degaja un „nu știu ce" sincer, sănătos și benefic. O privi și el la rândul lui și, în acel moment, ceva se schimbă. Cuprinsă de fiori, simți brusc un nod în stomac.

Pe măsură ce era copleșită de această emoție neașteptată, inima îi bubuia, picioarele îi tremurau și prin stomac îi zburau fluturi.

Era surprinsă, tulburată și se întreba de unde vine această emoție care o lăsa subit fără repere. Nu mai controla nimic. Bulversată, incapabilă să lupte, nu-și mai putea dezlipi privirea de a lui. Acum, figura aceea îi părea familiară, ca și cum ar fi cunoscut-o dintotdeauna.

*

Jonathan trase din țigară și scoase un rotocol de fum albăstrui care, în frigul nopții, se risipi îngrozitor de încet. Simțind privirea lui Madeline ațintită asupra lui din cealaltă parte a geamului, întoarse capul și, pentru prima oară, privirile li se încrucișară cu adevărat.

Femeia asta... Știa că, dincolo de carapacea ei dură și rece, se ascundea o ființă sensibilă și complexă. Grație ei, ieșise din toropeala lui. Simți din nou acea legătură neobișnuită care îi unea. În ultimele zile, aflaseră în ritm accelerat multe lucruri unul despre celălalt. Ajunseseră să fie obsedați unul de altul, violându-și cele mai intime secrete, dându-și la iveală lipsurile, fragilitatea, tenacitatea, descoperind forțe și slăbiciuni care păreau să-și corespundă.

*

Timp de câteva secunde, se simțiră uniți într-un acord perfect. O orbire, o străfulgerare, o sete de viață. Măsurând drumul și riscurile asumate pentru a ajunge unul la celălalt, erau obligați să admită că erau suflete-pereche care se recunoscuseră și care merseseră împreună spre aceeași destinație. Acum, ceea ce se întâmpla între ei era ceva evident, o flacără, o alchimie. Un sentiment primitiv, care îi ducea cu gândul la spaimele și speranțele copilăriei. Certitudinea amețitoare de a fi întâlnit în sfârșit persoana capabilă să le umple golul, să le reducă la tăcere spaimele și să le vindece rănile.

*

Madeline capitulă în fața acestui sentiment nou. Era amețitor precum un salt în gol, fără parașută ori coardă elastică. Se gândi din nou la întâlnirea lor. Nimic nu s-ar fi întâmplat fără acea ciocnire din în aeroport. Nimic nu s-ar fi întâmplat dacă nu și-ar fi schimbat telefoanele din neatenție. Dacă ea ar fi intrat în acea cafenea cu treizeci de secunde mai devreme sau cu treizeci de secunde mai târziu, nu s-ar fi întâlnit niciodată. Așa le era scris. O stranie lovitură a destinului, care alesese să-i apropie într-un moment decisiv. Chemarea îngerului, cum zicea bunica ei...

*

Jonathan își lăsă gândurile să plutească la voia întâmplării, devorat de o flacără care ardea legăturile cu trecutul pentru a schița viitorul.

Magia dură mai puțin de un minut. Deodată, tot farmecul se rupse. Telefonul îi sună în buzunar. Era Raphael, care își încerca din nou norocul. De data asta, Jonathan se hotărî să răspundă. Intră în restaurant, se duse la masa lui și îi întinse aparatul lui Madeline.

— E pentru tine.

Dură întoarcere la realitate.

*

Douăzeci de minute mai târziu

— Nu te purta ca un copil! O să răcești în gecuța aia a ta!

Frigul era din ce în ce mai tăios. Îmbrăcată doar cu un pulover și geaca de piele, Madeline îl urma pe Jonathan de-a lungul Străzii 14, dar refuza cu încăpățânare să îmbrace paltonul pe care i-l oferea.

— N-o să mai fii așa bătoasă mâine, când o să faci febră patruzeci de grade...

La colțul cu Sixth Avenue, el se opri într-un *deli* ca să cumpere apă, cafea și un sac mare de pânză, plin cu surcele și lemne.

— De unde știi că are șemineu?

— Imaginează-ți că știu casa asta! Am ajutat-o pe Claire s-o cumpere, ca girant.

— Erați foarte apropiați, nu-i așa?

— E o prietenă foarte bună, da. Deci, îți pui paltonul ăsta, da sau nu?

— Nu, mersi. E într-adevăr minunat aici! se extazie ea, descoperind cartierul.

Într-un oraș în perpetuă schimbare, Greenwich Village reprezenta un soi de punct fix, ferit oarecum de modernizare. Când Madeline venise în Manhattan cu Raphael, rămăseseră în Midtown, vizitând Times Square, muzeele și magazinele de pe Fifth Avenue. Aici, ea descoperea un New York fără zgârie-nori. Un New York mai prietenos, cu elegantele *brownstones* cu fațade de cărămidă și scări de piatră, care aminteau de cartierele burgheze din vechea Londră. Și mai ales, spre deosebire de străzile drepte care tăiau restul orașului, The Village era plin de

străduțe întortocheate, care urmau traseul fostelor ulițe, vestigii ale epocii în care Greenwich nu era decât un mic târg rural.

În ciuda frigului și a orei târzii, barurile și micile restaurante erau încă animate. Pe aleile mărginite de copaci, întâlniră oameni care făceau jogging însoțiți de câinii lor, în timp ce niște studenți de la NYU sărbătoreau începutul vacanței de Crăciun cântând colinde sub felinare.

— Este într-adevăr orașul care nu doarme niciodată! constată ea.

— Da, în privința asta, legenda nu minte...

Când ajunseră în Washington Square, Jonathan o coti pe o străduță pavată, prevăzută cu o poartă.

— MacDougal Alley adăpostea altădată grajdurile vilelor de la marginea parcului, explică el, formând codul pentru a deschide bariera. Se pare că asta era ultima stradă din Manhattan luminată cu felinare cu gaz.

Intrară în micuța fundătură lungă de vreo sută de metri. Îți venea greu să crezi că te afli la New York, la începutul secolului XXI, într-atât de fermecător și atemporal părea locul.

Se opriră în fața unei case pitorești cu un etaj. Jonathan urmă instrucțiunile lui Claire, ridicând ghiveciul de la intrare, sub care paznicul lăsase o legătură de chei.

Dădu drumul la lumină și la centrală, apoi aranjă o grămăjoară de lemne în șemineu. Madeline se plimbă prin toate camerele. Casa fusese amenajată cu gust. Mobilierul era modern, dar se păstraseră unele dintre elementele arhitecturale originale, precum zidurile din cărămidă roșie, grinzile la vedere și o uimitoare fereastră în plafon care dădea locului latura sa feerică.

Curioasă, tânăra englezoaică privi fotografiile agățate pe perete. Claire Lisieux era o fată drăguță, înaltă și sportivă. Deveni imediat geloasă pe ea.

— Nu ți se pare ciudat să fii prezent în mai mult de jumătate dintre fotografiile expuse în casa asta?

— Cum așa? întrebă Jonathan, scăpărând un chibrit pentru a aprinde grămăjoara de lemne.

— Ești peste tot: Claire și Jonathan în bucătărie, Claire și Jonathan la Fish Market, Claire și Jonathan la Dean and Deluca,

Claire și Jonathan la piața cu produse proaspăte, Claire și Jonathan pozând alături de cutare sau cutare celebritate...

— E prietena mea. Normal că a păstrat amintiri.

— În afară de tatăl ei, tu ești singurul bărbat din toate aceste fotografii.

— Ce-i asta, îmi faci o scenă sau ce?

— Cine era fata asta? Amanta ta?

— Nu! De câte ori o să-mi pui întrebarea asta?

— Totuși, era îndrăgostită de tine, e evident.

— Habar n-am!

— Dacă-ți spun!

— Și ce-i cu asta?

— După ce ai divorțat, ai fi putut să te apropii de ea. Este tânără, frumoasă foc, vizibil inteligentă...

— Gata, ajunge!

— Nu, explică-mi!

— Nu e nimic de explicat!

— Vrei să o fac eu? îl sfidă ea, aplecându-se spre el.

— Nu, nu chiar.

Jonathan încercă să se dea înapoi, dar era cu spatele la șemineu și focul începea să ardă.

— O voi face totuși! Claire Lisieux este perfectă: este o fată docilă, drăguță și serioasă. Ar fi mama ideală dacă ar fi să ai alți copii. O apreciezi și o respecți mult, dar... cum să spun... Ar fi ceva prea ușor, prea armonios...

Madeline se apropiase și mai mult. Acum, buzele ei erau doar la câțiva centimetri de cele ale lui Jonathan. Ea continuă:

— Or, nu asta cauți tu în iubire, nu-i așa? Ție îți trebuie pasiune, luptă, cucerire. Pe scurt, Claire nu este o femeie pentru tine...

Jonathan ezită să răspundă. Simțea răsuflarea lui Madeline amestecându-se cu a lui.

— Dar eu? Eu sunt o femeie pentru tine? insistă ea.

El își lipi corpul de al ei și o sărută.

*

Jonathan nu mai făcuse dragoste de la despărțirea de Francesca, așa că dădu dovadă de stângăcie când îi scoase geaca și puloverul tinerei femei. Ea îi descheie cămașa, mușcându-l ușor de gât. El se eliberă pentru a putea să-i mângâie fața și să o sărute mai bine. Avea un miros proaspăt și vibrant de citrice, mentă și lavandă.

Corpul ei delicat și suplu se înfășură în jurul lui și căzură amândoi pe canapea. Șoldurile li se unduiau. Trupurile li se uniră, formând o sculptură în mișcare, toată numai curbe și adâncituri, care se mlădia în clarobscurul lunii.

Părul, mirosul, pielea, buzele li se contopiră. Sorbindu-se din ochi, se lăsară copleșiți de plăcere.

Afară, viața continua în orașul care nu doarme niciodată.

26
Fata cu ochi de Modigliani

„Nu mai sunt ceea ce eram."
Horaţiu

Între timp, la Juilliard School,
cea mai prestigioasă şcoală artistică din New York

— Tocmai am primit un mesaj de la Luke! exclamă Lorely, deschizând uşa de la baie şi fluturând telefonul mobil sub ochii colocatarei ei.

Cu capul aplecat peste chiuvetă, cu periuţa de dinţi în mână, Alice întrebă:

— Şevradelatine?

— Poftim?

Fata îşi clăti gura şi repetă:

— Ce vrea de la tine?

— M-a invitat la cină mâine-seară, la Café Luxembourg!

— Norocoaso! Nu ţi se pare că seamănă puţin cu Ryan Reynolds?

— În orice caz, are un poponeţ drăguţ! chicoti Lorely, închizând uşa.

Rămasă singură, Alice se privi în oglindă, demachindu-se cu un şervеţel umed. Oglinda îi oferea imaginea unei fete drăguţe de şaptesprezece ani, cu faţa delicată încadrată de şuviţe blonde. Avea fruntea lată, buze senzuale şi pometi înalţi. Ochii ei albaştri-verzui contrastau cu tenul de porţelan. Aici, la şcoală, din cauza înfăţişării şi a numelui, toată lumea credea că avea origini poloneze. Se numea Alice Kowalski. Cel puţin, aşa era scris pe cartea ei de identitate...

Îşi termină toaleta, apoi se mai schimonosi câteva secunde. Ca în timpul exerciţiilor pe care le făcea la cursurile de artă dramatică, făcu o mutră bosumflată, aruncând întâi o privire timidă, apoi una provocatoare.

O găsi pe Lorely în camera mare pe care o împărțeau. Foarte încântată de apropiata întâlnire, tânăra cântăreață afro-americană asculta o melodie cântată de Lady Gaga, cu sonorul la maximum și proba diferite ținute în fața oglinzii: rochie neagră și geacă din tweed à la *Gossip Girl*, rochie *vintage* cu tente gypsy, blugi Chloé și top colorat à la Cameron Diaz...

— Sunt terminată! mărturisi Alice, ghemuindu-se sub pătură.

— E normal. În seara asta, ai fost regina balului!

Frumoasa soprană făcea referire la spectacolul de sfârșit de an, pe care-l dăduseră elevele secției lor: o reprezentație cu *West Side Story*, în care Alice jucase rolul Mariei.

— Chiar crezi că m-am descurcat bine?

— Ai fost strălucitoare! Ești la fel de talentată la muzicale, ca și la vioară.

Alice îi mulțumi, îmbujorată. Timp de mai bine de un sfert de oră, cele două fete sporovăiră, refăcând filmul serii.

— La dracu', mi-am uitat geanta în vestiarul sălii de spectacol! își dădu Alice seama brusc.

— Nu e grav, o să ți-o recuperezi mâine, nu?

— Problema e că medicamentele mele sunt în ea.

— Chestiile alea pe care le iei pentru ca organismul să nu respingă grefa?

— Mai ales pastilele pentru hipertensiune, preciză ea, așezându-se turcește în pat.

Dezorientată, se gândi câteva secunde, apoi zise:

— Mă duc acolo! hotărî ea, sărind din pat.

Își trase niște pantaloni de trening direct peste cămașa de noapte și deschise dulapul ca să ia un pulover.

Din instinct, îl alese pe ultimul pus peste maldărul de haine: era un hanorac cu glugă, din bumbac căptușit cu molton, roz cu gri, decorat cu ecusonul echipei Manchester United. Singurul vestigiu al vieții ei de dinainte.

Se încălță cu o pereche de bascheți, fără a se mai obosi să-și lege șireturile.

— O să mă opresc și la automat, zise ea. Am chef de niște biscuiți Oreo și de o sticlă de lapte cu căpșune.

— Îmi iei și mie un pachet de biscuiți? îi ceru colega ei de cameră.

— Da. Pa!

*

Alice ieși din cameră. Pe culoar, ambianța era destinsă. Cu o zi înainte de vacanța școlară, veselia domnea în internat. Căminul adăpostea peste trei sute de studenți la ultimele doisprezece etaje din Lincoln Center: viitori dansatori, actori și muzicieni de cincizeci de naționalități! Deși era aproape ora două dimineața, elevele se perindau din cameră în cameră. Multe își făceau bagajele ca să părăsească școala a doua zi, pentru a-și petrece Crăciunul în familie.

Odată ajunsă pe hol, Alice chemă ascensorul. În timp ce aștepta, privi pe fereastră luminile clădirilor care se reflectau în fluviu. Simțea încă euforia spectacolului și execută un mic pas de dans. Mai mult ca niciodată, la sfârșitul acestui an, o cuprinse un fel de recunoștință față de viață. Ce s-ar fi ales de ea dacă ar fi rămas în Manchester? Ar mai fi în viață la ora asta? Probabil că nu. Aici, în Manhattan, înflorise și, în ciuda secheleelor transplantului cardiac, se simțea în al nouălea cer. Ea, fetița din Cheatam Bridge, jucase în seara asta rolul principal într-un spectacol al celei mai prestigioase școli de artă din New York!

Deodată, se simți cuprinsă de un frison și își băgă mâinile în buzunarele hanoracului. Vechiul pulover roz îi trezea amintiri și, brusc, imagini din fosta ei viață îi trecură fulgerător prin minte: maică-sa, cartierul, școala, mizeria, clădirile părăginite, ploaia, singurătatea îngrozitoare și spaima care n-o părăsea niciodată. Astăzi, avea adesea somnul agitat, dar nu-și regreta decizia. Și n-o va regreta niciodată.

Aici, la Juilliard School, toată lumea era pasionată de artă și de cultură. Oamenii erau deschiși la ideile noi, toleranți, originali și captivanți. Viața era ușoară și toate dotările erau propice studiului: dacă voia, putea să repete la vioară în toiul nopții în sălile izolate fonic prezente la fiecare etaj. Școala beneficia de mai multe săli de audiții și de spectacol, de o clinică de fizioterapie, de un centru de fitness...

Când ascensorul veni în sfârșit, Alice apăsă pe butonul de la etajul doisprezece, unde se afla uriașul spațiu de zi comun. Livingul era încă animat: câteva eleve se uitau la un concert pe un ecran imens, unele jucau biliard, altele, așezate la barul de la bucătăria comunitară, își împărțeau *cupcake*-uri de la Magnolia Bakery.

— N-am noroc! zise ea dezamăgită, constatând că automatele cu mâncare fuseseră devalizate.

— Care-i problema, domnișoară? întrebă unul dintre gardienii de noapte.

— Biscuiții mei preferați s-au terminat!

Locul era supravegheat douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru de un dispozitiv important. La Juilliard, nu se glumea cu securitatea: la școală erau înscriși copii de diplomați, de capete încoronate și chiar fiica președintelui în funcție.

Înainte de a se întoarce la ascensoare, Alice cumpără lapte cu căpșune pentru ea și un pachet de biscuiți pentru Lorely. De data asta, se duse la etajele inferioare unde se aflau sălile de concert. La etajul al doilea, când ușile se deschiseră, Alice văzu o siluetă întunecată care o aștepta. Un bărbat cu cagulă pe față îndreptă un pistol înspre ea. Se dădu înapoi, scoase un țipăt înăbușit, dar el înaintă și deschise focul.

27
Captivă

„Nimeni nu poate purta mult timp mască."
Seneca

Cele două săgeți ale Taser-ului[1] o loviră pe Alice abdomen, străfulgerând-o. Paralizată, adolescenta se prăbuși, cu răsuflarea și picioarele tăiate, cu sistemul nervos blocat.

Chiar în aceeași secundă, agresorul se repezi la ea. O apucă de gât și îi înfundă cu brutalitate o batistă în gură, înainte de a-i pune căluș folosindu-se de o eșarfă. Ușile ascensorului se închiseră. El apăsă pe butonul pentru subsol și, în timp ce liftul cobora, o trânti pe Alice la pământ. Înainte ca ea să-și vină în simțiri, o întoarse pe burtă, legându-i încheieturile mâinilor și gleznele cu ajutorul a două legături de nailon pe care le strânse la maximum.

În câteva secunde, ajunseră în parcare. Bărbatul, cu fața acoperită în continuare de cagulă, o apucă pe Alice ca pe un sac și o ridică pe umăr. Încă ametită, ea încercă să se zbată, dar, cu cât se mișca mai mult, cu atât tipul o ținea mai strâns. Brațele lui erau puternice ca niște fălci capabile să-i strivească oasele. Cum reușise să păcălească un sistem de securitate atât de sofisticat? De unde știuse că Alice lua ascensorul *exact în acel moment*?

Traversară parcarea întunecoasă până la o camionetă Dodge de culoare roșie. Cu un bot monstruos, geamuri vopsite, accesorii cromate strălucitoare și roțile din spate cu jante dublate, mașina arăta înspăimântător. Bărbatul o aruncă pe Alice pe bancheta din spate, separată de șofer printr-o foaie de plexiglas ca în unele taxiuri. Se instală la volan și părăsi parcarea fără a fi împiedicat de nimeni, grație unui dispozitiv electromagnetic.

---

[1] Marcă de pistol cu șocuri electrice. (N. tr.)

De cum ajunseră afară, necunoscutul își scoase cagula, permițându-i lui Alice să-i vadă fața în oglinda retrovizoare. Era un bărbat ras în cap, cu ochi sticloși și cu niște obraji mari, fleșcăiți și atinși de cuperoză. Nu-l mai văzuse niciodată. Camioneta se pierdu în trafic și ajunse pe Broadway, după care o coti pe Columbus Avenue.

*

Cu genunchii tremurând, cu inima bubuindu-i în piept, Alice începea să-și revină cu greu din starea catatonică în care o aruncaseră impulsurile electrice ale Taser-ului. Cuprinsă de panică, încercă totuși să vadă pe geam drumul pe care apucase răpitorul ei. Atâta vreme cât rămâneau în cartierele „turistice", mai avea o speranță. Încercă să bată cu picioarele în geam, dar legătura strânsă de la glezne nu-i permitea nici cea mai mică libertate de mișcare. Îngrozită, simțea că se sufocă din cauza călușului care îi tăia respirația. Încercă să-și elibereze mâinile, dar corzile din nailon îi pătrunseră adânc în încheieturi.

Mașina coborâse pe 9th Avenue până la Strada 42. Erau acum în apropiere de Hell's Kitchen – bucătăria diavolului. Alice încercă să asculte de vocea rațiunii:

Calmează-te! Respiră! Păstrează-ți sângele rece!

N-avea să moară. Cel puțin, nu imediat. Dacă ar fi vrut s-o omoare, bărbatul ar fi făcut-o deja. Nici n-o s-o violeze, fără îndoială. Un dement care ar fi vrut să-și satisfacă un simplu impuls nu și-ar fi asumat atâtea riscuri, pătrunzând într-o clădire așa de bine păzită ca Juilliard.

Atunci, cine era bărbatul ăsta? Ceva îi atrăsese atenția: individul avusese grijă să nu tragă în torace cu arma, preferând să țintească abdomenul.

Știe c-am suferit un transplant și că o descărcare electrică prea aproape de inimă ar fi putut să mă ucidă.

Fără a cunoaște încă motivațiile răpitorului său, Alice înțelesese deja că, în seara asta, trecutul o ajungea din urmă.

Bărbatul conducea prudent, rămânând pe banda a doua, atent să nu depășească viteza legală, pentru a evita orice control al poliției. Ajunsese la extremitatea vestică a orașului și cobora spre

sud, de-a lungul fluviului. Mergeau de mai puțin de un sfert de oră, când camioneta intră în tunelul Brooklyn Battery.

Semn rău, ieșim din Manhattan...

Tocmai trecuseră de punctul de taxare, când sună telefonul necunoscutului. Avea un dispozitiv *handsfree*, permițându-i lui Alice să audă cea mai mare parte a conversației:

— Deci, cum stă treaba, Iuri? întrebă vocea.

— Sunt pe drum. Totul s-a desfășurat conform planului, anunță bărbatul cu un accent rusesc cât se poate de evident.

— N-ai șifonat-o prea mult, nu?

— Am urmat instrucțiunile.

— Bun. Știi ce-ți rămâne de făcut?

— Da, răspunse rusul.

— Nu uita s-o percheziționezi și scapă de camionetă.

— Am înțeles.

Vocea de la telefon... Era a... Nu, nu era cu putință...

Totul devenea clar acum. Inima lui Alice începu să bată și mai repede, căci tocmai își dăduse seama că pericolul era mai mare decât crezuse.

Din cauza panicii, călușul o făcu din nou să se sufoce. Se străduí să respire normal. Trebuia neapărat să încerce ceva.

Mobilul meu!

Încercând să nu atragă atenția, Alice se contorsionă pentru a-și scoate telefonul mobil din buzunarul de la spate al pantalonilor de trening. Din păcate, încheieturile legate făceau orice mișcare dificilă, mai ales sub supravegherea atentă a lui „Iuri", care arunca frecvent priviri în oglinda retrovizoare. Totuși, cu răbdare și obstinație, reuși să ia aparatul și să-l deschidă. Pe nevăzute, formase deja primele două cifre de la 911, când camioneta frână brusc. Telefonul zbură din mâinile lui Alice și ateriză sub banchetă.

— *Гандон!* îl înjură rusul pe motociclistul care trecuse pe roșu.

Legată fedeleș, Alice nu mai putea face nimic: telefonul era pierdut.

Mai merseră vreo cincisprezece minute bune spre sud, afundându-se în noapte. Unde se duceau? Era convinsă că ieșiseră

deja din Brooklyn, când zări plăcuța pe care scria Mermaid Avenue, una dintre principalele artere din Coney Island.

Avu o speranță nebunească atunci când se încrucișară cu o mașină de poliție care patrula pe Surf Avenue, dar cei doi poliști parcară în fața fast-food-ului Nathan's Famous ca să se îndoape cu hotdogi. Nu de la ei trebuia să aștepte salvarea.

Rusul intră într-o fundătură întunecată și stinse farurile. Nu se mai vedea nicio altă mașină. Înaintă până la o clădire dărăpănată și opri motorul.

După ce verifică că locul era pustiu, Iuri deschise una dintre ușile din spate ale camionetei și o scoase pe fată.

Îi tăie legăturile de la glezne, cu un gest rapid.

— Mergi!

Alice auzi zgomot de valuri și simți aerul sărat mângâindu-i fața. Se găseau în mijlocul unei zone sinistre și pustii, aproape de Atlantic. În peninsulă domnea o atmosferă funebră, departe de zgârie-norii din Manhattan și de aglomerația din Brooklyn-ul modern. La începutul secolului XX, Coney Island găzduia totuși un imens parc de distracții. Atracțiile lui, celebre pentru originalitatea lor, adunau milioane de turiști veniți din toate colțurile Statelor Unite. Călușeii lui vibrau în ritmul melodiilor populare și al efervescenței mulțimilor. Roata mare era cea mai înaltă din țară, montaigne russe-ul în formă de opt, cel mai rapid, fantomele, cele mai înspăimântătoare, iar Freak Show-ul lui se fălea cu monștrii cei mai înfricoșători. Legat cu un cablu puteai chiar sări cu parașuta din vârful unui turn uriaș.

Dar acea epocă glorioasă era departe. În această noapte friguroasă de decembrie, locul nu mai avea nimic din splendoarea și magia de altădată. Își începuse declinul încă din anii '60, neputând concura cu Disneyland-ul și a alte parcuri de distracții moderne. Astăzi, zona nu mai era decât o adunătură de terenuri virane, de parcări împrejmuite cu grilaj, de blocuri înalte de locuit părăginite. Doar câteva carusele continuau să se mai învârtă în timpul verii. În restul anului, atracțiile lăsau impresia că au putrezit pe loc, mâncate de rugină și murdărie.

— Dacă-ncerci să fugi, o să te înjunghii ca pe un miel! o preveni Iuri, punând lama pumnalului său la gâtul lui Alice.

*

O conduse pe un teren viran înconjurat de garduri înalte de șipci mâzgălite cu graffiti, pe unde alerga o haită de câini dezlănțuiți. Dogi germani cu blană galbenă, ai căror ochi străluceau în noapte. Păreau înfometați și foarte agresivi și lătrau înspăimântător. Chiar și lui Iuri îi era greu să-și facă dulăii să tacă. O împinse pe Alice până la ușa unui depozit dezafectat, forțându-și victima să coboare pe o scară metalică ce ducea la un tunel îngust. Un curent de aer glacial năvăli odată cu ei în spațiul strâmt. Pasajul era atât de întunecat, încât rusul se văzu obligat să aprindă o lanternă. Conducte și țevi de canalizare de toate mărimile străbăteau subsolul. Vechi motoare și contoare electrice erau stivuite de-a lungul traiectului. Rezemat de un zid, fusese depozitat un panou de lemn pictat reprezentând zeci de monștri și care promitea THE SCARIEST SHOW IN TOWN – o reclamă la unul dintre acele trenuri-fantomă de care era plin parcul în urmă cu cincizeci de ani.

Lumina era slabă. Umbrele lor dansau pe perete. Lumina lanternei se reflecta în bălțoace de apă stătută. La capătul tunelului, deranjară un grup de șobolani care, cuprinși de panică, începură să chițăie și să alerge în toate părțile. Pe obrajii lui Alice curgeau lacrimi. Se trase înapoi, dar Iuri o amenință din nou cu pumnalul său pentru a o sili să o ia pe o rampă în spirală care ducea în adâncurile depozitului. Acolo, trecură de vreo zece uși din fier care se succedau de-a lungul unui coridor care se înfunda. Străbătând tenebrele, Alice era tot mai înspăimântată, simțind cum i se cască un hău în stomac.

La capătul culoarului, ajunseră în fața ultimului dreptunghi metalic. Iuri scoase o legătură de chei din buzunar și deschise poarta infernului.

*

Înăuntru era un frig cumplit. Beznă. Iuri își folosi lanterna pentru a găsi întrerupătorul. Un neon prăfuit răspândea cu chiu cu vai o lumină palidă, care dădea la iveală o mică încăpere cu pereții scorojiți. Se simțea miros de mucegai și umezeală.

Susținută de niște stâlpi metalici ruginiți, pivnița avea un plafon jos, care ar fi provocat oricui senzația de claustrofobie. Locul era pe cât de insalubru, pe atât de spartan: la dreapta, un scaun de toaletă dezgustător și un mic lavoar jegos; la stânga, un pat de campanie din fier.

Fără menajamente, rusul o împinse pe Alice în camera îngustă. Ea căzu pe podeaua umedă și mizerabilă.

În ciuda faptului că avea mâinile legate, Alice reuși să se ridice și dădu cu toată puterea o lovitură de picior furioasă în boașele răpitorului ei.

— *Сволочь!*[1] strigă bruta, strâmbându-se de durere.

Se dădu înapoi, dar era nevoie de mai mult pentru a-l doborî. Înainte ca Alice să poată pregăti o altă lovitură, el se năpusti asupra ei, înfigându-i un genunchi în spate pentru a o pune la pământ și fiind cât pe ce să-i disloce umărul.

Alice se sufoca. Timp de câteva secunde, se simți confuză, apoi auzi un zăngănit și se trezi încătușată de o țeavă groasă de canalizare.

Dându-și seama că batista era pe cale s-o sufoce, Iuri îi scoase din gură bucata de pânză. Cu lacrimile șiroindu-i, fata avu un acces de tuse, după care își recăpătă suflul, respirând cu lăcomie aerul rarefiat.

Iuri își regăsise îngâmfarea, contemplând cu plăcere suferința victimei lui.

— Mai încearcă să mă lovești, dacă mai poți! zise el.

Alice urlă. Țipătul ca ultimă armă. Știa că, la această adâncime și având în vedere cât de izolat era locul, nimeni n-o putea auzi, dar se dezlănțui cu toată energia disperării ei ca să spargă liniștea nopții.

Rusul înțepeni de plăcere preț de un minut lung. Totul îl excita: frica fetei, îngustimea și întunecimea locului, senzația de putere de care se simțea cuprins. Dar se stăpâni. I se spusese clar să n-o violeze pe puștoaică *în primele trei zile*. După aceea, va putea să facă ce vrea cu ea...

---

[1] „Ticăloaso" (rusă în original). (N. tr.)

*

Acum, Alice își spărgea pieptul strigând, dar, în curând, țipetele ei se transformară într-o criză de plâns. Iuri se gândi că deja se întrecea cu gluma. Băgă mâna în buzunar și scoase o rolă mare de bandă izolantă de care se folosi pentru a o reduce la tăcere pe adolescentă. Pentru mai multă siguranță, îi legă din nou gleznele, apoi o abandonă în voia sorții, închizând ușa metalică în urma lui.

Făcu drumul în sens invers, prin șirul de încăperi subterane, pe rampa în spirală, prin tunelul înghețat, pe scara metalică. Ajunse în sfârșit la suprafață și la haita de câini pe care îi înfometa intenționat pentru a-i speria pe curioși. Acum, pentru a șterge urmele, trebuia să se debaraseze de camioneta marca Dodge. Putea să-i dea foc pe un teren viran, dar era riscant, fiindcă putea fi observat de o patrulă de poliție. Cel mai simplu era s-o abandoneze undeva în Queens. Cu jante de douăzeci de inchi și bară de protecție de tanc, n-avea cum să nu atragă atenția. Era genul de mașină de lux care-i interesa pe hoți. Mai ales dacă lăsai cheile pe bord...

Satisfăcut de decizia luată, ajunse în străduța unde o parcase pentru a constata că...

...mașina nu mai era acolo!

Se uită în jur. Totul era pustiu. Ciuli urechea. Nu se auzea decât zgomotul valurilor și al vântului care făcea să scârțâie caruselele.

Iuri rămase nemișcat îndelung, uluit de rapiditatea cu care i se furase autovehiculul. Trebuia să se îngrijoreze sau să se bucure? Și mai ales trebuia să-și prevină șeful? Se hotărî să nu spună nimic. I se ceruse să facă mașina dispărută și mașina dispăruse. Asta-i tot.

Important era că o avea pe fată...

28
Francesca

„Când iubeşti pe cineva, îl iei în întregime, cu toate legăturile, cu toate obligaţiile lui. Îi iei povestea, trecutul şi prezentul. Iei totul sau nimic."

R.J. Ellory

Greenwich Village
Ora 05.00

Jonathan se trezi brusc, cu capul în scobitura umărului lui Madeline. Se simţea uimitor de bine. Casa se încălzise. De afară se auzea şuieratul vântului şi agitaţia oraşului. Se uită la ceas, dar mai rămase un pic întins, cuibărit lângă trupul catifelat şi fierbinte. Apoi îşi impuse să se scoale şi părăsi în tăcere cuibuşorul cald al proaspetei lui iubiri.

Luă pe el puloverul şi blugii, apoi închise uşa de la cameră şi coborî în salon. Din buzunarul paltonului, scoase fotocopia pe care Madeline i-o dăduse cu o zi în urmă: e-mailul sustras din computerul lui George.

De la: Francesca DeLillo
Către: George LaTulip
Subiect: Re:
Data: 4 iunie 2010 19:47

George,
Te implor, renunţă la planul de a merge să te întâlneşti cu Jonathan la San Francisco. Decizia pe care am luat-o noi a fost cea bună. E prea târziu să ai remuşcări, credeam c-ai înţeles asta citind presa...
Uită de Jonathan şi de ceea ce ni s-a-ntâmplat! Lasă-l să-şi revină!

Dacă o să-i mărturisești adevărul, o să ne pui pe toți trei într-o situație dramatică și o să pierzi tot: slujba, apartamentul, micul tău confort.

F.

Jonathan se instală la biroul din lemn de stejar pe care se găsea computerul. Claire probabil că avea obiceiul să-și împrumute apartamentul prietenilor: un bilețel lipit pe marginea ecranului indica parola cu care puteai să intri ca „invitat". Jonathan se conectă la internet și reciti pe îndelete mesajul. Așadar, Francesca nu-l înșelase cu George... Parcă tot nu-i venea să creadă. De ce să fi pus în scenă tot acest plan sordid? Ce alt secret voia să protejeze?

Citind e-mailul pentru a treia oară, sublinie fraza „credeam că ai înțeles asta citind presa...". La ce anume făcea aluzie Francesca? Mesajul fusese scris în luna iunie. Madeline îi mărturisise că citise articole de ziar apărute în lunile precedente și în care dăduse peste numele Francescăi și al lui George, fără a găsi însă vreo pistă concretă.

Își înăbuși un căscat, se ridică, își făcu o cafea și intră iar pe internet. Explicația acestui mister nu putea fi decât acolo. După o oră, dădu peste un articol ciudat din *Daily News*:

BAHAMAS: CADAVRUL UNUI OM DE AFACERI GĂSIT ÎN BURTA UNUI RECHIN!

Plecat la pescuit de *mérou* în largul insulei Columbus, un navigator de ocazie a făcut joia aceasta o descoperire macabră, capturând un rechin într-unul dintre năvoadele sale. În timp ce îl trăgea pe ambarcațiunea lui, rechinul a regurgitat o bucată mare de os, care semăna foarte bine cu un humerus. Intrigat, bărbatul a anunțat garda de coastă, iar ofițerii au despicat peștele și au găsit și alte fragmente de

schelet uman, mai precis o bucată din cutia toracică și un maxilar.
După analiza ADN, poliția din Bahamas a putut să identifice cadavrul. Se pare că e vorba de omul de afaceri american Lloyd Warner, vicepreședinte al grupului hotelier Win Entertainment. În vârstă de patruzeci și cinci de ani, domnul Warner nu mai dăduse niciun semn de viață din 28 decembrie anul trecut, când fusese văzut la aeroportul din New York într-un magazin de lenjerie, chiar la întoarcerea din Bahamas.

Lui Jonathan nu-i venea să creadă. Lloyd Warner era mort de doi ani și el nu știuse până astăzi! Lloyd Warner, directorul financiar al Win Entertainment... Omul care îi grăbise căderea, refuzând să reeșaloneze datoria grupului Imperator. Amintirea acelor împrejurări sumbre îl copleși: cercul vicios al îndatorării, falimentul companiei lui, dificultățile financiare cu care se confruntase Francesca în lupta împotriva preluării controlului de către Warner și vulturii săi, foștii lor asociați care se transformaseră în prădători.

Oare la acest articol făcea aluzie fosta lui soție în e-mailul trimis lui George? Jucase ea vreun rol în moartea lui Lloyd Warner? Dar cu ce scop, din moment ce acest act nu avea cum să împiedice falimentul întreprinderii lor?

Tulburat de descoperirea lui, Jonathan printă în grabă articolul și îi lăsă un mesaj lui Madeline. Apoi își puse paltonul și luă cheile mașinii, agățate lângă ușă.

*

Încă de când venise, Jonathan reperase Smartul verde-migdală al lui Claire parcat pe străduța privată. Frigul era din ce în ce mai aprig. Porni mașinuța și încălzi motorul, ascultând pe un post de știri începutul unui anunț scurt:

„...continuă astăzi, în California, procesul mexicancei Jezebel Cortes, moștenitoarea șefului unui cartel

de droguri. Supranumită «La Muñeca», ea este fiica nașului..."

Dar n-avea chef să suporte litania tuturor nenorocirilor din lume. Opri radioul și o luă pe Grove Street. La ora asta foarte matinală, circulația era fluidă. 7th Avenue, Varick, apoi Canal Street... Recunoștea geografia newyorkeză, parcurgând un drum pe care îl făcuse de sute de ori pe vremea când locuia aici.

În mijlocul valului de taxiuri galbene, remarcă un Ferrari negru în oglinda retrovizoare. Nici măcar pe vremea când avea bani nu fusese pasionat de automobile vechi, dar ăsta era diferit. Tatăl lui îi făcuse cadou modelul mai mic când era copil: un 250 GT California Spyder cu șasiu scurt. Una dintre mașinile cele mai rare și cele mai frumoase din istorie, produse în numai câteva zeci de exemplare la începutul anilor '60. Abia avu timp să întoarcă privirea, că decapotabila îl depăși prin dreapta și acceleră fulgerător înainte de a dispărea spre SoHo.

Ce bolnav...

Deși TriBeCa era unul dintre cartierele cele mai scumpe din Manhattan, Jonathan nu se simțise niciodată bine aici, fiindcă locul i se părea lipsit de farmec și de armonie.

Parcă pe primul loc liber pe care îl găsi în apropierea clădirii în care locuia fosta lui soție. Excelsior, o impozantă reședință cu cincisprezece etaje, data din anii '20. Recent, dezvoltatorii puseseră mâna pe acest vechi hotel în stil art déco cu scopul de a-l renova și a-l transforma în apartamente cu dotări high-tech destinate unei clientele cu foarte mulți bani.

— Hello Eddy! zise el intrând în imobil.

Încorsetat într-o uniformă maro cu galoane aurii, portarul avu nevoie de câteva secunde ca să-l recunoască.

— Domnule Lempereur! Asta da, surpriză... zise el, aranjându-și șapca.

— Aș vrea s-o văd pe Francesca. Poți s-o anunțați că sunt în hol?

— Dar e încă devreme...

— Insist, Eddy, chiar e ceva important!

— O s-o sun pe doamna direct pe telefonul ei.

Cu un fizic impozant, care te ducea cu gândul la B.B. King, Eddy Brock era, în toate înțelesurile termenului, „omul-cheie" al imobilului, cel care cunoștea secretele tuturor locatarilor: certuri, înșelătorii, maltratări, probleme cu drogurile... În funcție de relațiile pe care le întrețineai cu el, bune sau proaste, viața ta putea să fie foarte ușoară sau să devină un infern.

— E-n regulă, domnule, v-așteaptă.

Jonathan îi mulțumi portarului printr-un semn din cap și chemă unul dintre ascensoare. Tastă codul care permitea cabinei să ajungă direct în apartamentul fostei lui soții, deschizându-și ușile în anticamera duplexului de sticlă care ocupa ultimele două etaje ale imobilului.

Jonathan intră în salon, o încăpere imensă pavată cu dale din rocă vulcanică și cu mobilier contemporan din lemn galben de nuc. Aici, totul era epurat și minimalist. Existau șeminee moderne, în care ardea focul, iar ferestrele imense și pereții de sticlă care dădeau spre Husdson aboleau frontiera dintre interior și terasă. Când se iveau zorii, atmosfera era feerică, amestec de roz, purpură și gri-alburiu.

Deși locuise aici timp de doi ani, Jonathan se simțea acum ca un străin. Grădina interioară, terasa de patru sute de metri pătrați, priveliștea arogantă, serviciile portarului la orice oră, personalul casei, piscina încălzită, de douăzeci de metri lungime, sala de sport, sauna... Pe vremea când era „l'Empereur", tot acest lux i se părea normal. Astăzi, avea impresia că avusese cândva mania grandorii și că nu mai era decât un simplu muritor venit să-i viziteze pe zei în Olimp.

Ieșind din camera de la etaj, Francesca părea speriată.

— I s-a întâmplat ceva lui Charly?

— Charly e foarte bine. A rămas la San Francisco cu fratele tău.

Liniștită, coborî scara de sticlă care îți dădea senzația că plutea în aer.

Având în vedere că era așa de devreme, părea să se fi îmbrăcat la repezeală cu niște blugi negri și un pulover cu anchior din cașmir bej. Totuși, părea impecabilă. Avea acea atitudine trufașă și acele gesturi proprii oamenilor din familii care trăiesc

în bogăție de mai multe generații. Banii ei erau însemnați cu pecetea „given, not earned"[1]. Poate și asta îi despărțise. El își câștigase propriii bani... apoi pierduse tot.

— Tu l-ai ucis, nu-i așa? întrebă el, întinzându-i foaia de hârtie cu articolul care relata moartea lui Lloyd Warner.

Ea nici măcar nu coborî ochii pentru a-l citi. Nu-l întrebă despre cine vorbea. Rămase pur și simplu nemișcată preț de câteva clipe, apoi se așeză pe canapea și se înveli cu un pled.

— Cine ți-a spus? Imbecilul ăla de George? Nu... cu siguranță nu...

— Cum s-a-ntâmplat?

Ea închise ochii, cufundându-se în amintiri.

— Era sfârșitul lui decembrie, exact acum doi ani... începu ea. Mă conduseseși dimineața la aeroport și îți spusesem că mă duc la Londra pentru a vizita unul dintre restaurantele noastre. Era o minciună. Cu o săptămână mai înainte, aflasem că Lloyd Warner o să meargă în Bahamas, la Nassau, pentru a negocia un contract privind unul dintre cazinourile de-acolo. Hotărâsem să mă duc și eu acolo, pentru a-l convinge să accepte o reeșalonare a împrumutului nostru. Când am ajuns, i-am lăsat un mesaj la hotel, prin care îi ceream să vină la Columbus pentru o întâlnire. În perioada aia, tu habar n-aveai de gaura neagră din bugetul nostru. Restaurantele noastre începeau să se dezvolte, dar criza economică și financiară ne-a spulberat speranțele. Voiam să-l conving ca Win Entertainment să ne lase mai mult timp pentru rambursare și nu exista nicio modalitate de a-i vorbi între patru ochi la New York.

— Și a venit să te vadă?

— Da. Am luat cina împreună. Am încercat să-l conving să ne mai păsuiască, dar nu m-a ascultat. În schimb, toată seara s-a dat la mine cu nerușinare, astfel că am plecat de la masă înainte de desert.

O menajeră intră în salon, aducând o tavă cu un ceainic și două cești. Francesca așteptă ca ea să iasă și continuă:

---

[1] „Dați, nu câștigați" (en. în original). (N. tr.)

— Pe urmă, Lloyd Warner a venit la mine în cameră ca să-mi propună un târg. Era de acord să facă un efort în privința datoriei noastre, dar cu o condiție...

— ...să te culci cu el.

Ea încuviință.

— Când l-am trimis la plimbare, a încuiat ușa și s-a aruncat pe mine. Era mort de beat și cred că trăsese și niște cocaină. Am țipat, dar în hotel era în toi o petrecere de nuntă. Zbătându-mă, am apucat o statuetă de pe noptieră: o imitație a unui bronz de Giacometti. L-am lovit în cap, cu putere. S-a prăbușit. La început, am crezut că era amețit, dar murise.

Uluit, Jonathan se așeză pe un fotoliu, lângă Francesca. Palidă și ghemuită în pledul ei, aceasta părea totuși foarte calmă. Cât despre Jonathan, el nu reușea să-și dea seama dacă era ușurat sau turbat de furie. Doi ani de mister se elucidaseră în câteva fraze. Doi ani în care nu mai putuse să aibă încredere în nimeni pentru că nu înțelesese trădarea soției lui... pentru simplul motiv că ea nu-l trădase.

— De ce n-ai chemat poliția?

— Îți închipui c-ar fi crezut povestea mea de legitimă apărare? Cu datoriile pe care le aveam? Cu mesajul pe care i-l trimisesem, să vină să ne-ntâlnim?

— Ce-ai făcut cu cadavrul?

— Eram cazată în apartamentul pe piloni unde stătuserăm altădată noi doi. Mi-a venit ideea să împrumut barca cu motor pe care hotelul o punea la dispoziția clienților. E o mică Hacker Craft roșie, îți amintești? Am dus-o până la pontonul apartamentului și am târât cadavrul în cabină. Era întuneric beznă. M-am rugat să nu mă întâlnesc cu paza de coastă și m-am dus să arunc corpul acelui... nemernic la vreo douăzeci de mile de țărm. Înainte de asta, am avut prezența de spirit să-i iau portofelul și telefonul mobil.

— La hotel, nimeni nu și-a dat seama c-ai luat barca?

— Nu, nunta acaparase toată atenția personalului. Mă crezi îngrozitoare?

Descumpănit, Jonathan întoarse capul pentru a evita privirea Francescăi. Femeia părea hotărâtă să meargă până la capăt.

— Am intrat în panică, continuă ea. Dacă se semnala dispariția lui Warner în Bahamas, poliția avea să ajungă rapid până la mine. Zeci de persoane ne văzuseră cinând împreună la restaurant. Singura mea șansă era să nu-i fie găsit cadavrul imediat – pentru asta, i-am legat de corp lingoul de fontă pe care l-am găsit în ambarcațiune – și, mai ales, să fac pe toată lumea să creadă că Warner se întorsese în Statele Unite. Consultându-i e-mailurile de pe telefon, am dat peste un mesaj prin care era invitat să se înregistreze pentru zborul de întoarcere. Am intrat pe site-ul companiei aeriene și am completat formularele. Era fezabil, dar trebuia ca cineva să-i ia *fizic* locul lui Lloyd. Atunci m-am gândit la George, din cauza ușoarei lui asemănări cu Warner.

— George ți-a servit de alibi?

— Da. Acreditând ideea că era amantul meu, am putut să-mi justific prezența în Bahamas și să pretind că el se afla cu mine la hotel. De unde fotografiile pentru paparazzii din zonă. Și, cel mai important, a călătorit cu actele de identitate ale lui Lloyd la zborul de întoarcere. Odată ajunși la New York, i-am cerut să facă mai multe cumpărături cu cardul de credit pe care-l luasem din haina lui Warner. Câteva zile mai târziu, când s-a semnalat dispariția lui Warner, polițiștii erau convinși că se întorsese în Manhattan. Nimeni n-a căutat deci să investigheze în Bahamas până când nu i s-a găsit corpul, șase luni mai târziu.

— Unde s-a ajuns cu ancheta astăzi?

Fără să se atingă de ceai, Francesca luă pachetul de Dunhill de pe măsuța joasă și își aprinse o țigară.

— Nu știu. După părerea mea, au lăsat-o moartă. În orice caz, nu m-a interogat nimeni niciodată, fiindcă, oficial, nu cu el am cinat, ci cu George.

După atâta vreme, furia lui Jonathan explodă:

— De ce nu m-ai chemat *pe mine*, soțul tău? Aveai atât de puțină încredere în mine? Să nu-mi spui de călătorie, mai treacă-meargă, dar să-mi ascunzi o crimă!

— Ca să vă protejez pe tine și pe Charly! Ca să nu te fac complice la o crimă, tocmai de-aia! Ca să nu mergem la închisoare amândoi! Planul meu avea nouă șanse din zece să dea greș. Gândește-te: cine ne-ar fi crescut copilul dacă eram prinși?

Jonathan analiză argumentul. Stătea în picioare, iar o parte din el admira sângele rege, logica implacabilă și inteligența superioară grație cărora Francesca reușise să iasă din belea și să-și protejeze familia. El ar fi fost capabil să pună la punct un asemenea scenariu? Probabil că nu. Fără îndoială, ar fi reacționat ca un vinovat. Fără îndoială, s-ar fi lăsat copleșit de emoții...

Subit, senzația de absurd și de haos în care-l aruncase despărțirea lor dispăruse. Ceea ce li se întâmplase avea un sens. Dar, în același timp, Jonathan își dădu seama că în prezent o privea pe Francesca întocmai ca pe o străină. Nu mai avea pentru ea niciun sentiment de iubire, ca și cum o barieră invizibilă îi despărțea de acum înainte definitiv.

29
Un înger în infern

„Luctor et emergo"[1]

Depozitul din Coney Island
Ora 05.00

Cămăruța înghețată, jilavă și cufundată în beznă duhnea a putreziciune.

Cu mâinile încătușate de conductă, cu picioarele legate strâns cu firul din nailon, Alice trase cu toate puterile de lanțurile ei, în speranța că țevile ruginite vor ceda. Dar nu se întâmplă și fata se prăbuși pe podeaua umedă.

Un hohot de disperare îi sfâșie pieptul, dar rămase înăbușit de banda adezivă.

Nu plânge!

Trupul îi era zguduit de frisoane. Frigul îi mușca pielea, pătrunzând până la os. Brățările de oțel îi răneau încheieturile, provocându-i o durere atroce, care iradia până în ceafă.

Gândește-te...

Dar frigul și stresul făceau orice concentrare dificilă. Frica și neputința o sufocau. Un chițăit se auzi din spatele lavoarului prăfuit. Alice înălță capul și zări botul unui șobolan de mărimea unui pisoi. Din nou, un țipăt scurt i se înăbuși în gât. La fel de speriat ca și ea, animalul se fofilă de-a lungul peretelui și se ascunse sub patul de campanie.

Rămâi calmă...

Își stăpâni lacrimile, încercă să-și descleștеze fălcile, dar banda izolatoare o asfixia. Reuși totuși să-și miște limba pe una dintre marginile călușului și roase cu incisivii un capăt de fâșie adezivă până reuși să-și elibereze buza de jos. Inspiră cu nesaț

[1] „Lupt ca să nu mă înec", deviza provinciei olandeze Zeeland. (N. a.)

mai multe guri de aer viciat. Respira mai bine, dar, în ciuda temperaturii scăzute, simțea cum i se întețesc bătăile inimii.

Medicamentele mele!

Conștientiză brusc că nu va mai putea să-și urmeze tratamentul! De când primise grefa cardiacă, geanta ei era un adevărat dulap cu medicamente. Trăia aproape normal, cu condiția să înghită cu strictețe un cocktail de medicamente foarte complicat: pastile care să prevină respingerea organului transplantat, dar și medicamente contra hipertensiunii arteriale.

Medicul ei o pusese adesea în gardă: dacă nu-și lua pastilele, era posibil să facă blocaj renal în câteva zile, ba chiar în câteva ore! Procesul putea să se declanșeze oricând, mai ales în caz de deshidratare.

Ca un făcut, gâtul îi era uscat și iritat. Trebuia să bea, pentru ca nu cumva capacitatea de filtrare a rinichilor săi să scadă. În patru labe, cu mâinile în continuare legate, reuși să se miște de-a lungul conductei până la chiuvetă, dar robinetul era prea sus. Se încordă din nou cu o forță nebănuită, încercând să facă țevile să cedeze. Trebui totuși să renunțe foarte repede: de fiecare dată când trăgea, fălcile de oțel ale cătușelor îi tăiau carnea până la sânge. Abandonând lupta, se lăsă să alunece lângă perete. Culcată pe jos, avea senzația că nu mai e decât un animal înlănțuit, supus bunului plac al stăpânului său. Dezamăgită, se hotărî să lipăie apa stătută care se prelingea pe podea.

Din colțul opus al încăperii, șobolanul o privea.

*

TriBeCa
Ora 08.00

Soarele se ridicase pe un cer de cristal.

Sub șocul dezvăluirilor Francescăi, Jonathan ieși din Excelsior un pic ametit. Merse până la Smartul lui Claire. Urcă la volan și porni spre East Village, unde își dăduse întâlnire cu Madeline. Vru să o sune ca să se asigure că-i găsise mesajul, dar se gândi că poate mai dormea.

Oprindu-se la un semafor la intrarea în Little Italy, se uită automat în oglinda retrovizoare și mare îi fu mirarea să vadă din

nou liniile fluide și elegante ale acelui Ferrari negru în șirul de mașini din dreapta, în spatele lui.

Ciudat...

Miji ochii ca să fie sigur. Era imposibil să se înșele: era aceeași mașină cu capotă rotunjită, cu faruri, carene și botul feroce care o făcea să semene cu o reptilă. Întoarse capul. De data asta, decapotabila rămase nemișcată, dar soarele care se reflecta în parbriz îl orbea pe Jonathan, împiedicându-l să distingă fața șoferului. Vru să memoreze numărul de înmatriculare al Spyder-ului, dar – surpriză! – mașina nu avea plăcuță!

Semaforul se făcu verde. Un claxon îl obligă să demareze și să treacă de intersecție. Când în sfârșit aruncă o nouă privire spre automobilul retro, misteriosul bolid dispăruse...

*

Depozitul din Coney Island

Zgomot de pași.

Alice deschise ochii, trezindu-se brusc dintr-un somn chinuit, care în cele din urmă o doborâse.

Ce oră era? Cât timp rămăsese inconștientă? Cinci minute sau cinci ore?

Tremura de frig. Simțea furnicături în picioare și brățările cătușelor îi tăiau încheieturile. Încercă să se ridice, dar renunță. Se simțea prea slăbită pentru a mai încerca să se lupte.

Ușa se deschise cu un scârțâit și silueta mătăhăloasă a lui Iuri își făcu apariția.

— *Сучка*[1]*!* se enervă el, constatând că Alice își rosese călușul.

O apucă de păr, dar ea îl imploră:

— Am nevoie de apă! N-am medicamentele! Risc să...

— Gura!

O trase violent înapoi, smulgându-i o mână de păr. Ea înțelese că trebuia să tacă. Rusul păru să se calmeze. Își apropie fața de a ei, adulmecând, mângâindu-i obrazul cu degetele lui unsuroase. Alice îi simți răsuflarea lângă gura ei și nu se putu abține

[1] „Cățea" (rusă în original). (N. tr.)

să nu-și arate dezgustul. Întoarse capul. Atunci văzu camera de filmat pe care o ținea în mână.

Umbra neagră și masivă a lui Iuri se detașă sub neonul alburiu.

— O să-ți dau apă, promise el, dar înainte o să facem un filmuleț amândoi...

30
Fața ascunsă a lunii

„Fiecare dintre noi este o lună, cu o față ascunsă pe care nimeni n-o vede."
Mark Twain

Lower East Side
Ora 08.00

Jonathan parcă Smartul între două mașini, și coborî pe Bowery până la Strada 2. După ce mult timp fusese un cartier rău famat, Lower East Side trecea astăzi drept unul dintre locurile cele mai la modă, cu micile lui cafenele și cu restaurantele moderne. Jonathan împinse ușa de la Peels, locul său preferat, pentru a lua masa. Localul era autentic și degaja căldură umană. Plin de clienți între orele 11.00 și 13.00, era mai liniștit dimineața.

Jonathan o căută din priviri pe Madeline în mijlocul sălii scăldate în lumină. În jurul barului lung din lemn deschis la culoare, o clientelă boemă servea clătite cu banane și bea cappuccino.

Madeline nu era acolo. Începu să-și facă griji. Poate regreta că-și petrecuse noaptea cu el? Poate plecase pe neașteptate? Poate...

Îi sună telefonul. „Sunt la etaj", îl informa un SMS. Ridică privirea și o văzu, aplecată peste balustradă, făcându-i cu mâna.

Liniștit, se îndreptă spre ea. Pereți albi și parchet galben, panouri mari de sticlă, lampadare elegante: încăperea era agreabilă.

— Ești aici de mult?

Nu îndrăzni s-o sărute, deși tare ar mai fi avut chef. Purta niște blugi și o geacă de piele cambrată, pe care nu i-o știa și care îi scotea în evidență silueta subțire.

— Tocmai am sosit. E drăguț aici! Unde-ai fost?

— S-o văd pe fosta mea soție. O să-ți povestesc, o asigură, așezându-se în fața ei.

Madeline încercă să pară senină, dar se uita la el cu tristețe, ca și cum s-ar fi îndepărtat deja... Jonathan încercă s-o ia de-o mână, dar ea și-o retrase. Privirile li se întâlniră, tăcerea se prelungi. În cele din urmă, Madeline își strecură cu delicatețe degetele printre degetele lui. Acum era clar că ceea ce simțeau unul pentru altul era mai mult decât o simplă dorință, chiar dacă nu erau încă pregătiți să vorbească de o poveste de „dragoste".

Un chelner cu ochelari de tocilar, cămașă în carouri și mustață galeză, veni să le ia comanda. Jonathan se uită pe meniu și alese un espresso și un *monkey bread*. Madeline comandă un *blueberry cream cookie* și un pahar cu lapte.

— Am împrumutat câteva haine de la iubita ta. Sunt cam mulate, dar...

— Îți vin bine. Și nu e „iubita mea"... Vești de la Jim?

— Niciuna, răspunse ea, posomorându-se. Mobilul lui e tot pe robot. O să sun direct la comisariat.

În timp ce forma numărul, Jonathan aruncă o privire pe exemplarul din *New York Post* pe care un client îl abandonase pe banchetă. Ziarul prezenta pe prima pagină cazul despre care auzise la radio:

A ÎNCEPUT PROCESUL MOȘTENITOAREI UNUI CARTEL AL DROGURILOR

Procesul lui Jezebel Cortes a început astăzi la tribunalul din California. Supranumită La Muñeca, Jezebel este fiica răposatului Alfonso Cortes, unul dintre șefii renumiți ai unui puternic cartel mexican, ucis de o bandă rivală în martie 2001.
Stabilită la Los Angeles sub o identitate falsă, Jezebel Cortes a fost arestată în urmă cu trei ani, în timp ce făcea cumpărături pe Rodeo Drive. Actul de acuzare leagă numele ei de controlul mai multor filiere de transport al cocainei către Statele Unite, precum și de punerea la punct a unui vast sistem de spălare de bani. Procesul a fost de mai multe ori

amânat, avocații inculpatei speculând și cel mai mic viciu de procedură.

Se opri din citit în momentul în care Madeline reuși să ia legătura cu comisariatul din Manchester. Îl sunase pe fostul ei partener, dar îi răspunse *detective* Trevor Conrad.

— Madeline? Îmi face plăcere să te-aud...

— Încerc să vorbesc cu Jim de ieri-seară. E pe-acolo?

La capătul firului, polițistul făcu o pauză lungă înainte de a mărturisi:

— Jim e mort, Madeline.

— Cum așa? M-a sunat acum două zile!

— Îmi pare rău: a fost găsit în dimineața asta în biroul lui. S-a sinucis.

Madeline, răvășită, reuși să îngaime: „Mort!" Siderat, Jonathan se apropie de ea pentru a urmări conversația. Tânăra femeie încercă să afle mai multe:

— Stai puțin, Jim cel pe care-l cunosc eu nu era genul de om care să-și facă felul. Avea probleme personale?

— Nu cred.

— Când s-a-ntâmplat asta, Conrad?

Polițistul din Manchester șovăia.

— Ancheta este în curs. Nu-ți pot dezvălui mai multe.

— Ce naiba, Jim a fost colegul meu timp de șase ani!

Un nou moment de tăcere.

— Te sun eu în cinci minute, zise el, apoi închise.

*

Madeline era în stare de șoc. Moartea fulgerătoare a lui Jim redeștepta în ea o mulțime de emoții și de dureri. Încercă să se stăpânească, ca să nu-și piardă cumpătul. Jonathan era tulburat. Încercă s-o consoleze, dar Madeline se închisese din nou în ea.

— Conrad o să mă sune cu siguranță de pe mobilul lui sau de la un telefon public. Toate apelurile comisariatului pot fi înregistrate. Îmi închipui că nu vrea să riște.

— Nu crezi în varianta sinuciderii?

— Nu știu, mărturisi ea. La urma urmei, tu l-ai văzut mai recent decât mine.

Jonathan rememoră întâlnirea cu polițistul.

— Era obosit și nervos, dar nu uitase de cazul Alice Dixon și părea nerăbdător să facă noi investigații. Dar sinuciderea este un gest misterios.

Și vorbesc în cunoștință de cauză...

Sună telefonul. Era Conrad.

— Bun, ce vrei să știi? întrebă polițistul.

— Cum s-a-ntâmplat?

— Jim și-a tras un glonț în cap în biroul său, pe la patru și jumătate dimineața.

— Cu arma din dotare?

— Nu, cu un pistol neînregistrat.

— Și chestia asta nu ți se pare ciudată?

— Mă enervezi, Madeline!

— Toți polițiștii care se sinucid o fac cu arma din dotare!

— Nu toți, îi răspunse Conrad. Cunosc eu una care s-a spânzurat în sufragerie.

Era o lovitură sub centură, dar Madeline nu se pierdu cu firea.

— Spune-mi mai multe despre arma asta!

— Un Beretta 92, echipat cu un amortizor.

— E absurd! Când te hotărăști să-ți tragi un glonț în cap, nu prea-ți mai pasă dacă trezești vecinii!

Și vorbesc în cunoștință de cauză...

— Dac-o luăm așa, mai e un detaliu ciudat, mărturisi polițistul.

— Spune-mi!

— Jim avea arma în mâna dreaptă.

— La dracu'!

Flaherty era stângaci.

— E ciudat, dar nu dovedește nimic, zise polițistul.

— Îți bați joc de mine?

— Când duci pistolul la tâmplă, nu-ți trebuie precizie ca la tir. E cam greu să ratezi ținta indiferent ce mână folosești...

Madeline își recăpătă sângele rece.

— La ce lucra Jim în acest moment?

Dar Conrad nu era dispus să-i mărturisească tot.

— Ți-am spus destul! Trebuie să-nchid!

— Stai puțin! Ai putea să-mi trimiți ultimele e-mailuri primite de Jim în orele dinaintea morții?

— Glumești? Nu mai ești de-a casei, Madeline!

— Jim era prietenul meu!

— Degeaba insiști! Și, oricum, chiar dac-aș vrea, tot n-aș putea.

— De ce?

— De azi-dimineață, un virus ne-a blocat serverul și ne-a infectat toate calculatoarele. Nimeni n-are acces la computerul lui.

— Găsește altă scuză!

— Ăsta-i adevărul! Ai grijă de tine, Madeline!

*

Ea dădu la o parte paharul cu lapte care tocmai îi fusese pus în față și comandă o cană de cafea neagră. Apoi scoase din rucsac notebook-ul lui Jonathan.

— Am adus laptopul tău. Voiam să revăd dosarul Dixon. Mi-ai zis că l-ai descărcat? Va fi mai ușor să-l consult, decât pe telefon, aici.

Jonathan își deschise computerul.

— Crezi că Jim a fost ucis?

— Habar n-am!

— Eu, unul, cred c-a fost asasinat și că uciderea lui este legată de ceea ce a descoperit despre Alice.

— Nu te ambala! Acum o săptămână, nici măcar n-auziseși de cazul ăsta.

— Ceea ce-mi permite să arunc asupra lui o privire proaspătă.

— Și ce concluzie ai tras?

— Cred că poliția sau serviciile secrete au făcut totul ca să mușamalizeze această răpire.

— Fabulezi!

— Vrei fapte solide? Camerele de supraveghere! Am citit dosarul: pe vremea aia, douăsprezece aparate filmau străzile din

jurul liceului lui Alice. Douăsprezece! Și, întâmplător, toate erau stricate în ziua aia. Nu ți s-a părut bizar?

— Asta-i teoria ta, o conspirație guvernamentală?

— Am *văzut-o* pe Alice la șase luni după ce ai primit inima ei într-o cutie frigorifică!

— Nu vom ști niciodată dacă era într-adevăr ea!

— Ea era! Și Jim a fost ucis fiindcă avea dovada!

— Nu e suficient să afirmi anumite lucruri. Trebuie să le și dovedești.

— Alice nu e moartă, ai încredere în mine!

— Încrederea n-are nimic de-a face cu chestia asta!

— Alice nu e moartă! repetă el. Și este încă în viață, fiindcă a beneficiat de un transplant cardiac. O operație care nu apare totuși în registrul niciunui spital. Îți imaginezi ce rețea de complici și ce organizare au fost necesare pentru a pune pe roate așa ceva? Cine ar fi în stare să orchestreze o asemenea operațiune, în afară de o agenție guvernamentală?

— Te uiți prea mult la televizor. Ascultă, nimănui nu-i pasă de Alice Dixon, nici măcar maică-sii, o drogată care trăia într-un cartier de rahat. Alice e fiica unei nulități și nu văd ce treabă are guvernul cu așa ceva!

Madeline dădu pe gât o ceașcă de cafea, apoi, așa cum făcuse de vreo sută de ori în trecut, se cufundă în dosarul lui Alice, pentru a-și reîmprospăta memoria. Revăzu declarațiile criminalului în serie Bishop și diferite fotografii: cele cu casa mizerabilă a lui Erin care contrastau cu cele din camera perfect aranjată a lui Alice, în care se vedeau cărțile ei, afișele de concert, cutiile de biscuiți Oreo și cutiile de lapte cu căpșune.

Dar imaginea lui Jim rămăsese întipărită în mintea lui Madeline. Ce făcuse el oare după întâlnirea cu Jonathan? Ce-ar fi făcut *ea*? Fără îndoială, ar fi cerut o analiză grafologică și o prelevare de amprente. Poate și un test ADN... Căutând prin agenda telefonului mobil, găsi numărul Tashei Medeiros, una dintre tehnicienii laboratorului criminalistic din Birmingham. Era un biolog strălucit, dar nu prea ținea cont de proceduri. În trecut, ea și Jim apelaseră des la ea, pentru că accepta să facă analize în regim de urgență, fără a respecta la literă cadrul legal.

Tasha obișnuia să consume cocaină „cu moderație" și Jim, pentru a menține bunele lor relații, îi pasa regulat mici doze confiscate în timpul arestărilor micilor dealeri.

— Halal morală! comentă Jonathan.

— Poliția nu e lumea ursuleților grijulii din *Care Bears*! obiectă Madeline, formând numărul.

Tasha nu lucra astăzi. Era acasă cu fiica ei, dar confirmă că Jim îi ceruse într-adevăr să facă o analiză. Fusese de gardă noaptea trecută și îi trimisese rezultatele în zori, pe mail.

— Nu-ți mai amintești despre ce era vorba?

— O comparație între două mostre de ADN.

— Ai putea să-mi trimiți și mie e-mailul, te rog?

— Astăzi, va fi dificil.

— E foarte important, Tasha! Jim a murit și eu încerc să înțeleg de ce.

— La dracu'...

— Îți trimit adresa mea de e-mail.

— Bine, o să trec pe la birou cu Paola! O să ai rezultatele în mai puțin de-o oră!

*

Jonathan se uita la fotografiile cu victimele lui Bishop. Acesta revendicase asasinatul lui Alice fără să aducă vreodată nici cea mai mică probă. În mijlocul acestui potop de sânge și violență, Jonathan conștientiză deodată că în urma acestor atrocități, el și Madeline erau împreună în acea dimineață. Dacă n-ar fi fost dispariția lui Alice, nu s-ar fi revăzut niciodată...

În timp ce scotocea prin telefon pentru a-și verifica accesul la rețea, Madeline goli și dosarul cu mesaje filtrate. Acesta conținea vreo treizeci de mesaje spam care o îndemnau să comande ceasuri de lux, pastile pentru îmbunătățirea performanțelor sexuale sau produse miraculoase capabile s-o facă să piardă zece kilograme în zece zile.

— Ia te uită!

În mijlocul acestor mesaje nedorite, un mail îi atrase atenția. Îi fusese trimis cu douăzeci și patru de ore în urmă de... Jim Flaherty!

Înima începu să-i bată cu putere. De ce mailul lui Jim fusese filtrat de programul antispam? Poate din cauza ataşamentelor lui numeroase şi mari? Îl citi cu febrilitate:

De la: Jim Flaherty
Către: Madeline Greene
Subiect: Autopsie
Data: 22 decembrie 2011 18:36

Dragă Madeline,
Nu ţi se pare nimic ciudat la unele dintre fotografiile astea?
Sună-mă, dacă e cazul!
Prietenul tău, Jim

E-mailul conţinea un document PDF şi mai multe fotografii. Madeline le transferă pe laptop, pentru a vedea documentele pe tot ecranul. Toate se refereau la autopsia lui Danny Doyle, mafiotul din Cheatam Bridge.

— Ce legătură are tipul cu toată povestea asta? întrebă Jonathan cu voce tare.

Se aplecă pentru a citi raportul autopsiei în acelaşi timp cu Madeline. După cum ştia, trupul lui Danny fusese găsit în mijlocul unei zone industriale părăsite, cu un glonţ în cap, cu mâinile şi picioarele tăiate şi cu dinţii smulşi. O execuţie atribuită unei bande ucrainene al cărei şef beneficiase de acelaşi tratament cu câteva luni înainte. Raportul medicului legist era cât se poate de obişnuit: precizarea orei morţii în funcţie de rigiditatea cadaverică, punerea în evidenţă a urmelor de praf de puşcă din jurul rănii, analiza organelor şi a unor prelevări – sânge, conţinut gastric, ADN. Tot atâtea elemente care confirmaseră fără urmă de tăgadă identitatea lui Danny Doyle.

Cum se întâmplă adesea în cazul autopsiilor de crime violente, fotografiile îţi întorceau stomacul pe dos: faţă violacee şi schimonosită de tortură, torace verzui incizat până la abdomen, zeci de hematoame pe tot corpul. Danny fusese torturat şi nu plecase prea liniştit din lumea asta. Dar ce putuse să găsească Jim „ciudat" la aceste fotografii?

Madeline dădu zoom pe unele zone.

— I-au smuls chiar și o bucată de ureche! remarcă Jonathan.

Madeline se încruntă și examină zona pe care el i-o arăta cu degetul. Era adevărat: cadavrul avea o bună parte din lobul urechii drepte rupt. Dar această rană părea veche. Or Danny nu avusese niciodată urechea tăiată, spre deosebire de... Jonny, fratele lui geamăn.

— Ăsta nu-i Danny, e fratele lui! strigă ea.

Și îi spuse lui Jonathan povestea: cei doi bebeluși ieșiți din pântecul mamei lor la interval de cinci minute, rivalitatea dintre cei doi frați, violența și cruzimea lui Jonny, un alcoolic care suferea de schizofrenie și care fusese de mai multe ori internat.

Ea se întoarse la raportul autopsiei și reciti paragraful despre analiza organelor. Ficatul cadavrului era atins de o „degenerescență a țesuturilor, cauzată se pare de absorbția de alcool".

O ciroză.

— Danny bea un pahar din când în când, dar n-a fost niciodată alcoolic.

— Cum au putut polițiștii să facă o asemenea confuzie?

— „Gemenii adevărați" au același patrimoniu genetic, ceea ce face imposibilă diferențierea cu certitudine a ADN-ului lor.

— Ești sigură de asta?

— Au fost mai multe cazuri de acest gen, îmi amintesc de o tâlhărie în Germania și un trafic de droguri în Malaysia. În ambele cazuri, suspectul avea un frate geamăn și justiția a fost obligată să-i dea drumul, fiindcă n-a putut să-l identifice cu certitudine.

— Dar, dacă acest cadavru este al lui Jonny...

— ...asta înseamnă că Danny este în viață, confirmă Madeline, gânditoare.

*

Comandară alte cafele. Timp de mai multe minute, se pierdură în presupuneri, până când Madeline primi mesajul de la Tasha Medeiros, care lucra la laboratorul din Birmingham.

De la: Tasha Medeiros
Către: Madeline Greene

Subiect:

Madeline,
Iată rezultatul analizei pe care Jim mi-a cerut s-o fac fără s-o trec prin canalul oficial.
Îmi pare foarte rău pentru el.
Cu speranța că asta te va ajuta,
Tasha

Foarte intrigată, dădu clic pe documentul atașat, în timp ce Jonathan se apleca peste umărul ei ca să-l vadă odată cu ea: era un tabel complex de vreo cincisprezece rânduri pe șase coloane. Fiecare căsuță conținea mai multe cifre. Le trebuiră câteva secunde ca să înțeleagă că era vorba de un test de paternitate. Săriră atunci la ultimul paragraf, care menționa rezultatul și ceea ce descoperiră îi lăsă fără grai:

Test de paternitate realizat în absența materialului genetic al mamei

Bazat pe analiza ADN-ului.
Tată presupus: **Daniel Doyle**.
Copil: **Alice DIXON**.
Genele similare au fost puse în evidență în toate cele 15 loci analizate.
Probabilitatea de paternitate este evaluată la **99,999%**.

Înainte de a muri, Jim avusese o intuiție genială. La capătul a trei ani de anchetă, reușise să dovedească nu numai că Danny Doyle nu era mort, dar și că el era tatăl lui Alice Dixon.

O descoperire pe care o plătise cu viața.

31
Pe teritoriul inamicului

„În infern, fiecare cu destinul lui."
Gao Xingjian

Cafeneaua Peels
Lower East Side
Ora 10.00

Uluită, Madeline se trase înapoi pe banchetă, cuprinsă brusc de greață. O lună cu amețeală. Nici Alice, nici Danny nu erau morți. Și mai surprinzător, adolescenta era fiica mafiotului. Jim, însă, era mort; ea însăși fusese cât pe ce să se sinucidă. Zeci de persoane lucraseră zi și noapte la această anchetă. De ce? Pentru cine? Brusc, se îndoi de tot. În povestea asta, cine erau victimele? Cine erau vinovații? Încă de când preluase cazul, cum reușea să facă lumină într-o zonă de umbră, un alt mister își făcea imediat apariția, ducând-o pe un teritoriu de fiecare dată mai periculos.

Ridică ochii și căută sprijinul lui Jonathan, dar acesta, cu fruntea lipită de geam, era îngrijorat de ceea ce vedea afară.

— Cred că suntem filați.

— Glumești? zise ea, apropiindu-se de fereastră.

— Vezi Ferrari-ul ăla negru parcat puțin mai jos?

— În fața galeriei de la Morisson Hotel?

— Da, am trecut pe lângă el de două ori în dimineața asta: mai întâi în TriBeCa, apoi în Little Italy. N-are plăcuță de înmatriculare și nu reușesc să identific șoferul.

Madeline mijii ochii. De la distanța aia, era imposibil să distingă vreo siluetă în interior.

— Urmează-mă! zise ea pe un ton ferm.

Doar cu o oră în urmă, nu și-ar fi imaginat nici măcar o clipă că cineva ar putea să-i spioneze, dar, după moartea lui Jim și după ceea ce descoperiseră, nu mai avea încredere în nimeni.

Plătiră consumația, coborâră și ieșiră din cafenea, îndreptându-se spre mașină.

— Lasă-mă pe mine la volan! ceru Madeline.

Urcară în mașină și porniră la drum.

— Crezi c-o să ne urmărească? Poate-i de vină ancheta asta, care ne face paranoici...

— Judecă și singur! Pariez că o s-o ia din loc!

Într-adevăr, Ferrari-ul îi urmări „discret", ținându-se la douăzeci de metri în spatele lor.

— Nu te întoarce! ordonă ea. Și pune-ți centura!

Mașinuța de oraș prinse viteză, urcând pe Bowery către Cooper Square. Deodată, Madeline frână și trase de volan la maximum spre stânga, făcând mașina să zboare peste zona cu verdeață dintre cele două părți carosabile.

— Ești nebună! răcni Jonathan, agățându-se de mâner.

Automobilul lor aterizâ pe partea cealaltă a drumului, luând-o înspre Ferrari.

— Închide gura și cască ochii!

Acum cele două mașini rulau în sens invers. Când se încrucișară, Jonathan avu o jumătate de secundă la dispoziție ca să vadă cine e la volan.

Era o femeie blondă, foarte frumoasă, cu o cicatrice în formă de stea, care pleca de sub arcadă, tăindu-i obrazul până la comisura buzelor...

*

— Deci?

— O cunosc! exclamă el. Sunt sigur că este femeia la care am condus-o pe Alice, acum doi ani la Cap-d'Antibes!

— Cea care se dădea drept mama ei?

— Da!

Madeline se uită în oglinda retrovizoare. Ferrari-ul o tăia spre vest, prin Astor Place. Intuitiv, Smartul vira pe Houston Street.

— Dacă o ia din nou pe Broadway, putem să-o urmărim, nu-i așa?

— Așa ar trebui!

Își încrucișară degetele, pândind cu aviditate mașinile. Câteva secunde mai târziu, botul agresiv al unui GTO apăru pe axa rutieră care traversa orașul în diagonală.

Decapotabila viră pe Spring Street. Madeline țâșni în urma ei și dispăru în trafic. Femeia de la volan probabil că-i observase, căci Ferrari-ul acceleră puternic și lăsă mașinuța pe loc.

— Fi-r-ar să fie, îl pierdem!

Părea inevitabil: ce putea să facă un Smart împotriva unui motor V12 de 280 cai-putere? Dar Madeline nu se descuraja așa ușor. Refuzând să se dea bătută, trecu pe roșu la intersecția Lafayette.

— Atenție! strigă Jonathan.

Un vânzător ambulant de hotdogi tocmai se angajase în traversare. Madeline claxonă și trase de volan spre stânga. Negustorul tresări și făcu un salt înapoi în timp ce Smartul lovea marginea căruciorului de metal care se răsturnă, aruncând pe asfalt cârnați, ketchup, muștar, ceapă prăjită și varză acră.

Mașina mușcă trotuarul, dar Madeline reuși s-o stăpânească și apăsă pe pedală, pornind în plină viteză spre Delancey Street.

* * *

Între timp, în Coney Island...

Întinsă fără putere pe jos ca un animal speriat, Alice întoarse capul în căutarea șobolanului, dar rozătoarea o părăsise, plecând cu Iuri.

Febra îi înfierbânta sângele. Transpirația îi inunda corpul, lipindu-i părul de față și provocându-i frisoane. Stomacul îi era cuprins de contracții dureroase. I se părea de asemenea că picioarele și gleznele îi erau umflate.

După „film", rusul plecase iar, lăsând-o legată de blestemata asta de țeavă. În ciuda rugăminților ei, nu-i dăduse suficientă apă, mulțumindu-se să-i stropească fața cu o sticlă. Sfârșită de oboseală, Alice făcu un efort și-și ridică fermoarul de la pulover cu dinții.

La cea mai mică mișcare, o apucau greața și amețeala. Vomită un lichid gălbui. Se ridică rezemându-se de perete, incapabilă

să-și revină. Pieptul îi era zguduit de palpitații, bătăile inimii aveau un ritm îngrijorător. Cât timp avea să mai reziste? Acum, nu mai putea să și-o păcălească: durerile de cap care îi sfredeleau ceafa și gheara din abdomen erau semnul că hipertensiunea ei declanșase o insuficiență renală.

Privi scaunul de toaletă aflat la doi metri de ea. De ore întregi voia să meargă la toaletă, dar nu reușea să se cocoațe acolo. Lăsând la o parte orice demnitate, își dădu drumul în pantalonii de trening. Aproape că nici nu se mai simțea umilită. Sigur, se scălda în vomă și în urină, dar măcar scăpase de o povară.

După o vreme, un șuierat surd îi vâjâi în urechi. Vederea i se încețoșă și avu impresia că niște puncte luminoase sclipeau în toată încăperea. Se sufoca. Se luptă să nu leșine, dar în curând se prăbuși, inconștientă.

*

Lower East Side

— E acolo! strigă Jonathan, arătând cu degetul Ferrari-ul care o lua pe Williamsburg Bridge.

Podul suspendat care trecea peste East River și lega Lower East Side de Brooklyn se întindea pe doi kilometri și aduna sute de mașini pe cele patru benzi ale sale.

— E aglomerat. Va fi nevoită să încetinească, zise Madeline.

Într-adevăr, automobilul GTO stătea pe loc, prins în trafic. Madeline își recăpătase încrederea. Riscă și începu să facă slalom printre mașini, trecând de pe o parte pe alta pentru a micșora distanța care o despărțea de Spyder.

— Încetinește! O să facem un accident!

De cum ajunse ca capătul podului, decapotabila italiană efectuă virajul în mare viteză, pentru a prinde prima ieșire.

— Încotro mergem? întrebă Madeline, care nu cunoștea străzile New Yorkului.

— În Williamsburg.

Ajunseră pe Bedford Avenue, punctul nevralgic al cartierului. Imobile vechi din cărămidă alternau cu clădiri nou-nouțe. În plină reconstrucție, locul contrasta cu latura „sterilizată" a Manhattan-ului. Magazinele second-hand, micile cafenele,

magazinele de viniluri, băcăniile cu produse bio și librăriile – totul se voia în același timp autentic și avangardist.

Înaintarea Ferrari-ului era încetinită de vânzoleala de pe stradă. Comercianții își instalaseră tarabele pe trotuar, niște cântăreți amatori animau atmosfera și un saltimbanc își făcea numărul, scuipând flăcări.

Acum, Madeline și Jonathan erau la mai puțin de zece metri de Spyder. Presat de Smart, bolidul viră la stânga și ajunseră la McCarren Park. Apropiindu-se de râu, traversară o zonă cu depozite și terenuri virane. Pline de graffiti, zidurile aminteau de New Yorkul de pe vremea lui Basquiat[1].

— Am încolțit-o! exclamă Jonathan, în timp ce pătrundeau pe o străduță. Este o fundătură. Nu e nimic aici în afară de râu!

Ferrari-ul ajunse în fața unei reprezentanțe auto. Clădirea dădea pe chei, oferind o priveliște neașteptată asupra zgârie-norilor din Manhattan. Automobilul GTO rulă cu încetinitorul pe debarcader, apoi, printr-o rotire bruscă a volanului, năvăli în hangar pe o ușă mare de oțel.

Madeline frână brusc pentru a-și opri mașina la douăzeci de metri de intrarea în garajul care purta numele MACONDO MOTOR CLUB.

— Și acum?

— Am păcăliți, zise Jonathan. Nu noi o vânam pe ea, ci ea pe noi. Crezi c-ar trebui să...

Nu mai avu ocazia să-și termine fraza. Un scârțâit de pneuri îi făcu să se întoarcă. Botul imens al unei mașini de depanare îi izbi, agățând Smartul și împingându-l în gura căscată a garajului. Șocul îi proiectă în față. Madeline nu-și legase centura, dar brațul lui Jonathan țâșni chiar la timp, ținând-o să nu intre cu capul în volan. Vehiculul care îi remorca le târî mașinuța mai mulți zeci de metri, până în hangarul ale cărui uși se închiseră în urma lor.

---

[1] Jean-Michel Basquiat (1960-1988), pictor american de avangardă, foarte popular în anii '70 pentru lucrările în stil graffiti realizate pe străzile din New York. (N. tr.)

Depozitul se întindea pe mai bine de două sute de metri pătrați. Vreo cincizeci de mașini se aflau acolo. Jonathan recunoscu un Peugeot 403, dar, predominau mașinile mai mari: Fort Gran Torino, Chevrolet Camaro, Plymouth Barracuda...

— Ești rănită? întrebă Jonathan pe Madeline.

Se ajutară unul pe altul să iasă din Smartul care semăna acum mai mult cu una dintre lucrările contorsionate ale sculptorului César decât cu un automobil în stare de funcționare.

În fața lor, femeia cu cicatrice îi amenința cu un pistol.

— Agent Blythe Blake, US Marshals Service! strigă ea, în timp ce ei se ridicau în picioare. Mâinile deasupra capului!

US Marshals Service? Poliția federală a Departamentului de Justiție...

Jonathan și Madeline se priviră cu uimire. Femeia aia era polițistă!

Apoi se întoarseră spre mașina de depanare, din care sări un bărbat.

În pantaloni de camuflaj și haină militară, Danny Doyle înaintă spre ei.

— Salut, Maddie! Să știi c-ai și-acum cel mai frumos poponeț dintre toate florăresele pariziene...

32
Adevărul despre Danny Doyle

„Spinii pe care i-am cules vin de la copacul pe care l-am plantat."

Lord Byron

Cheiul East River

— Ești un nenorocit! Cum ai putut să mă faci să cred că Alice e moartă?

— Maddie, calmează-te...

— Niciodată n-o să te iert, Daniel!

— Dă-mi posibilitatea să mă apăr!

Madeline și Danny mergeau de-a lungul cheiului din Williamsburg. În apropierea apei, temperatura era mai scăzută și Madeline își încheie geaca. La zece metri în fața și în spatele lor, două „gărzi de corp" scrutau zona.

— Cine sunt ăștia?

— Agenți FBI care lucrează pentru Marshals Service.

La capătul răbdării, sub șocul accidentului și al revelațiilor din cursul dimineții, Madeline îl înfruntă pe fostul interlop:

— Spune-mi unde este Alice, ACUM!

— O să-ți explic totul, dar nu mai țipa!

Danny scoase din buzunar un *cigarillo* deja început, pe care îl reaprinse cu bricheta.

— Totul a debutat acum trei ani și jumătate, începu el, așezându-se pe una dintre băncile de pe malul fluviului. Era cu o lună înainte de moartea mamei. Era internată la Christie's Hospital, răpusă de un cancer în fază terminală. Știam că trăgea să moară și mă duceam s-o văd în fiecare zi.

Danny își lăsă amintirile dureroase să reînvie. Slăbise. Părul îi crescuse și fața îi era brăzdată de riduri adânci. Madeline se calmă și se așeză lângă el. Danny trase un fum din trabucul lui înainte de a continua:

— În fiecare seară, ieșeam din spital tot mai devastat. Obișnuiam să-mi înec amarul la Soul Café, un pub de pe Oxford Road, situat la o sută de metri de spital. Aici am văzut-o prima oară pe Alice. Dădea o mână de ajutor la debarasat, strângea paharele și tacâmurile de pe mese. Pe atunci, n-avea decât paisprezece ani, chiar dacă îi dădeai cinsprezece sau șaisprezece. Era evident că n-avea încă vârsta legală să lucreze, dar nimeni nu se sinchisea de asta.

— Ai remarcat-o de la început?

— Da, eram intrigat de comportamentul ei: de fiecare dată când își lua o pauză, se așeza la o masă ca să citească sau să-și facă temele. Și mă privea într-un mod ciudat, ca și cum m-ar fi cunoscut...

— Ați vorbit?

— La început, s-a mulțumit să mă observe, apoi, într-o seară, a venit la mine și mi s-a adresat cu îndrăzneală. Mi-a spus că știa cine sunt. Apoi m-a întrebat dacă-mi aminteam de mama ei, Erin Dixon...

— N-am știut c-ai avut o relație cu această femeie.

— Chiar și eu uitasem. De alfel, mi-au trebuit câteva secunde ca să-i asociez numele cu figura. Este adevărat, mă culcasem cu Erin Dixon de două sau trei ori, în urmă cu cinsprezece ani. Era o femeie ușoară, care și-o trăgea cu oricine, fără să facă nazuri. Era drăguță înainte să înceapă să se drogheze, chiar dacă nu fusese niciodată foarte isteață...

— Asta i-ai răspuns fiicei ei?

— Nu, bineînțeles. Eram stânjenit, dar nu m-a luat pe ocolite: mi-a zis că o luase la întrebări pe maică-sa, că făcuse cercetări și că ajunsese la concluzia că eram tatăl ei.

— Și ai crezut-o?

— Chiar înainte să mi-o spună. Era evident!

— De ce? Ți se pare că seamănă cu tine?

— Nu, mi se pare că seamănă *cu tine*.

Madeline își ieși din sărite:

— Nu te juca cu asta, Daniel!

— Să nu spui că nu! Și tu te-ai atașat de puștoaica asta! De ce te-ai fi încăpățânat cu ancheta, dacă inconștient nu te-ai fi recunoscut în ea?

— Pentru că era jobul meu.

Dar Doyle insistă:

— Fata asta era fiica pe care am fi putut-o avea noi doi! Era inteligentă, solitară, cultivată, atât de diferită de toți idioții din jurul meu! Făcea față tuturor încercărilor, înfrunta viața cu curaj. Pentru mine, a fost ca un dar picat din cer.

— Așadar, ați început să vă întâlniți?

— Da, aproape în fiecare zi, fără să știe nimeni. Am putut s-o cunosc mai bine și n-am mințit-o în privința activităților mele. Ea mi-a dat din nou un motiv de-a mă trezi dimineața. Pentru prima dată, viața mea avea sens.

— Îi dădeai bani?

— O ajutam un pic, dar nu voiam să trezesc bănuieli. Eram hotărât să-i plătesc studiile la o universitate bună. M-am gândit chiar s-o recunosc legal, dar, având în vedere numărul celor care-mi voiau capul, acest lucru ar fi pus-o în pericol. Și apoi, mai era problema asta de sănătate care mă-ngrijora...

— Inima ei, nu-i așa? ghici Madeline.

Cu ochii ațintiți la apa cenușie din East River, Danny încuviință cu tristețe:

— Mi se părea epuizată la cel mai mic efort. Nu se plângea, dar se simțea mereu obosită și i s-a făcut de două ori rău în fața mea. Am trimis-o la Primary Care Trust. Medicul a identificat un suflu cardiac, dar nu o anomalie anume. Pentru a fi complet liniștit, i-am cerut cardiologului la care mergea mama să-i facă și alte analize. Ele au scos la iveală o cardiomiopatie dilatativă: inima lui Alice funcționa cu încetinitorul. Boala era deja în stadiu avansat și fata risca să moară în orice moment.

— Medicul a acceptat să-i prescrie tratament sub un nume fals?

— Fiecare om are prețul lui, Maddie.

— Și a funcționat?

— În primele luni, Alice a reacționat bine la medicamente.

Începu să bată vântul. Încet-încet, Madeline reconstituia cronologia evenimentelor, dar multe întrebări rămâneau fără răspuns.

— Alice chiar știa cu ce te ocupai?

— Da, n-am încercat niciodată s-o păcălesc.

— Și n-a deranjat-o?

— Să zicem că e destul de inteligentă pentru a nu avea o viziune în alb-negru asupra vieții.

Madeline luă această remarcă drept un reproș la adresa ei, dar preferă s-o ignore.

— Nu te-ai gândit nicio clipă să te cumințești?

— Bineînțeles că m-am gândit! Dar ce crezi? Că e ușor? Că e de ajuns să pocnești din degete? Eram într-un impas: polițiștii mă hărțuiau, bandele rivale voiau să-mi ia gâtul și chiar propriii mei oameni nu așteptau decât prima ocazie ca să mă trădeze.

— Alice era conștientă de asta?

— Mai mult decât îmi închipuiam, fiindcă ea mi-a dat soluția.

— Cum adică?

— Într-o seară a venit pe neașteptate cu un dosar gros, pe care îl făcuse plecând de la zeci de articole descărcate de pe internet. Texte de drept, studii de caz: o adevărată muncă de avocat. Pretindea că găsise formula magică care să ne permită amândurora să începem o viață nouă.

— Și care era formula asta magică?

— WITSEC: programul american de protecție a martorilor.

33
Martorii

„Procurorul general al Statelor Unite poate acorda măsuri de protecție unui martor într-un proces referitor la o activitate criminală organizată, dacă estimează că martorul riscă să fie victima unor violențe sau intimidări."
Articolul 3521, Alineatul 18,
din *United States Code*

Înghețați din cauză că stătuseră prea mult pe bancă, Madeline și Danny își reluaseră plimbarea pe chei. În ciuda frigului, malurile fluviului nu erau pustii. Echipați cu mincioguri, găleți de plastic și undițe, un grup de oameni în vârstă se felicitau că găsiseră un loc bun chiar în fața liniei de orizont a Manhattan-ului și pescuiau lavraci vărgați, sole și cambule. Vorbeau poloneză, rusă, spaniolă... Un adevărat *melting-pot*.

— La început, explică Danny, i-am răspuns lui Alice că ideea ei cu programul de protecție a martorilor e naivă și nerealizabilă. N-aveam nimic de dat la schimb, niciun as de scos din mânecă. Dar ea a insistat: „Sunt sigură că poți să te folosești de cei care te încolțesc în viața asta." Vorbele ei și-au atins ținta. În Statele Unite mai erau câteva luni până la alegerile prezidențiale și lupta antidrog era una dintre temele campaniei. Toți candidații vorbeau de Mexic, unde războiul cartelurilor făcuse deja zeci de mii de morți. Americanii erau îngrijorați de escaladarea conflictului în apropierea graniței. Alegerea lui Obama a marcat o cotitură atunci când acesta a recunoscut responsabilitatea țării sale în traficul de droguri, în calitate de principală țară consumatoare. Chiar înainte de învestitură, s-a întâlnit cu omologul său mexican și cele două țări și-au declarat din nou intenția de a duce o luptă necruțătoare cu traficanții de droguri. Era o chestiune

arzătoare a mandatului său de președinte: Washingtonul n-avea niciun chef să se trezească cu un stat de narcomani la ușa lui.

— Și care-i legătură cu tine? întrebă Madeline. Spălarea de bani?

— Acum cincisprezece ani, în timpul anului de studiu în California, la UCLA, am cunoscut-o pe Jezebel Cortes.

— Fata șefului de cartel? Numele ei apare în toate ziarele din cauza procesului.

— Am ținut legătura. Amândoi aveam un trecut zbuciumat. Ca niște copii de criminali ce eram, ne înțelegeam.

— Atât de bine, încât a preluat fiecare ștafeta tatălui...

— Jezebel nu s-a mânjit direct de sânge. Era contabila organizației. Un manager discret și inteligent, care ani de zile a spălat milioanele provenite din droguri, reciclându-le în activități legale.

— Ai un mod aparte, să zicem, de a prezenta lucrurile...

— De-a lungul anilor, odată cu intensificarea luptei împotriva banilor murdari, a devenit mai dificil pentru narcomani să-și spele dolarii prin bănci și paradisuri fiscale. Jezebel a fost obligată să se orienteze spre alte activități și alți intermediari.

— Și atunci a făcut apel la tine...

— Da, timp de cinci ani i-am investit banii în imobiliare și hoteluri. Știam că agenții fiscului american încercau s-o prindă-n plasă, dar eram prudenți. Când Alice mi-a vorbit de Programul de protecție al martorilor, i-am cerut avocatului meu să ia legătura cu serviciul de investigații al IRS[1].

— Le-ai propus un târg?

— Impunitatea mea și o nouă identitate pentru mine și pentru Alice, în schimbul mărturiei prin care s-o fac să cadă pe Jezebel Cortes. Voiau neapărat s-o aresteze în Statele Unite, ca să-i poată pune sechestru pe bunuri: conturi bancare, vreo sută de apartamente, hoteluri și clădiri de birouri în toată California.

— Au acceptat cu ușurință?

---

[1] Una dintre agențiile Departamentului Trezoreriei, însărcinată cu colectarea impozitelor și cu impunerea respectării legilor fiscale. (N. a.)

— Nu, dar Congresul se pregătea să voteze un ajutor masiv de un miliard de dolari, destinat Mexicului. FBI-ul avea nevoie de o arestare simbolică pentru a face ca măsura să fie acceptată de opinia publică. Cazul a ajuns până la procurorul general, care, în cele din urmă, a încheiat o înțelegere cu MI6.

— Serviciile secrete britanice?

— Ei sunt cei care au luat-o pe Alice, lăsând să se creadă c-a fost vorba de o răpire. Stabiliserăm că eu o voi urma în curând.

Lui Madeline nu-i venea să creadă: luni de zile încercase să rezolve un caz, dar ancheta fusese obstrucționată chiar de serviciile secrete. Totul se explica acum: camerele de supraveghere defecte, absența indiciilor, mărturiile false și contradictorii. Ar fi putut să ancheteze și zece ani, că tot n-ar fi ajuns la nicun rezultat. Sau ar fi sfârșit ca Jim, „sinucigașă" în propriul birou...

O furie neputincioasă o cuprinse.

— De ce mi-ai făcut asta, Danny? De ce m-ai făcut să cred că o căutai, de ce mi-ai trimis inima ei?

— Abia ajunsă în Manhattan, Alice n-a mai răspuns la tratament. Insuficiența cardiacă s-a agravat. Eram foarte îngrijorat: era singură, din ce în ce mai des obosită, făcea mereu gripe și bronșite. Numai transplantul putea s-o salveze. Am făcut presiuni asupra FBI-ului: nici nu se punea problema să depun mărturie, dacă fata mea murea. Au reușit s-o înscrie pe lista primitorilor prioritari și operația a avut loc foarte repede, într-un spital newyorkez. N-a fost o perioadă ușoară pentru ea...

— Dar de ce mi-ai trimis inima ei? insistă Madeline.

— Nu eu ți-am trimis-o, ci ofițerii care ne protejau. Pentru că deveneai periculoasă, Madeline! Răscoleai cerul și pământul ca s-o găsești pe Alice. Până la urmă, aveai să faci legătura cu mine. Cei de la MI6 au intrat în panică. A lor a fost ideea cu inima. Ca să închidă acest dosar.

— Ce rol a jucat Bishop?

— Cu Bishop, a fost o întâmplare. Serviciile secrete știau că într-o bună zi un nebun se va acuza de uciderea lui Alice. Doar că ziua aia a venit mai repede decât se așteptau. Apoi, așa cum conveniserăm, la câteva luni după „dispariția" ei mi-am înscenat propria moarte și am plecat după ea la New York.

— Ți-ai ucis fratele!

— Nu, Jonny s-a omorât singur. Îl cunoșteai: era un zombi mâncat de droguri, un bolnav mintal și un asasin. A trebuit să aleg și Alice era prioritatea mea. Pentru cei care acționează, există mereu un preț de plătit.

— Scutește-mă de discursul tău, îl cunosc! Și Jonathan? Cum a dat peste voi?

— În timpul vacanței de Crăciun care a urmat, eu și Alice am vrut să petrecem câteva zile de vacanță pe Coasta de Azur. După operație, Alice nu se putuse stăpâni să nu-și tasteze numele pe motoarele de căutare ca să vadă cum mergea ancheta legată de „răpire". Găsise articole despre tine, despre tentativa ta de sinucidere. Voia să-ți împărtășim secretul, dar *marshal* Blythe Blake, însărcinată cu supravegherea noastră, n-a fost de acord. Alice s-a supărat. La sosirea noastră în Franța, a fugit să te vadă la Paris, dar, odată ajunsă în capitală, a renunțat, ca să nu ne pună în pericol și atunci a dat peste Jonathan Lempereur.

Madeline avu o strângere de inimă. Nu numai că Alice știa de existența ei, dar încercase s-o contacteze.

— Începând din această perioadă, FBI-ul și poliția e frontieră au dat consemn pe numele voastre și, de câte ori vă deplasați pe teritoriul american, se declanșa automat o alertă. Ieri seară, Blythe Blake a fost informată că erați *amândoi* la New York. Așa ceva nu putea fi o întâmplare. I-am cerut să pună la punct un plan ca să te facă să vii aici.

— Ca să mă facă să tac?

— Nu, Madeline, ca să mă ajuți!

— Să te ajut cu ce?

— S-o găsesc pe Alice.

*

Din apartamentul spațios se vedeau garajul, aflat chiar dedesubt, și cheiul. Cu fruntea lipită de peretele de sticlă, agenta Blythe Blake nu-i scăpa din ochi pe Danny și pe Madeline. Polițista răspunsese sumar la întrebările lui Jonathan și rămânea în întregime concentrată pe sarcina ei: supravegherea și protejarea martorului. Francezul o măsura cu privirea pe femeia asta

ciudată, de o frumusețe rafinată și aristocratică. Avea părul blond și eleganța rece a eroinelor din filmele lui Hitchcock. Talie de viespe, pantaloni strâmți negri, cizme peste genunchi cu șireturi, geacă din piele descheiată și un pulover pe gât. Niște agrafe mici îi strângeau părul într-un coc sofisticat. Când o priveai din profil, nu puteai să nu fii sedus de finețea trăsăturilor.

Până și cicatricea ei avea ceva fascinant, îi dădea un aer de „femme fatale", pe care unii bărbați probabil că-l găseau fascinant.

— Probabil ți se pune adesea întrebarea... începu el.

Îndreptându-și binoclul spre Danny, ea îi răspunse lui Jonathan cu o voce inexpresivă:

— O explozie de obuz în Irak, în „triunghiul morții". Dacă era cu trei milimetri mai aproape de ochi, rămâneam fără el...

— Când s-a-ntâmplat?

— Acum opt ani. Eram voluntar. Dac-ar trebui s-o fac din nou, aș face-o!

— Ai rămas mult timp în armată?

— Sunt agent guvernamental: dosarul meu este secret.

Fiindcă el insistă, ea zise în cele din urmă:

— Am părăsit marina după ce am fost rănită. Am rămas doi ani la Quantico[1], am efectuat misiuni sub acoperire în cadrul DEA, apoi am fost transferată la *marshals*.

— Unde aveau loc aceste misiuni?

— Ascultă, eu sunt cea care pune întrebările, ai înțeles?

— Asta răspunzi la petreceri, când un tip se arată interesat de tine?

Ea se enervă:

— Nu suntem la o petrecere și, dacă vrei să știi, nu ești deloc genul meu.

— Și care-i genul tău? Tipii ca Doyle?

— De ce spui asta? Îți faci griji pentru iubita ta?

— Și tu? Asasinii te excită?

---

[1] Bază americană unde sunt formați și antrenați agenții FBI. (N. a.)

— Mai mult decât tații de familie, da, îl provocă ea. În altă ordine de idei, jobul meu este să-l supraveghez pe Doyle, nu să mă culc cu el.

Cu căștile în ureche, zbieră câteva instrucțiuni către cele două gărzi de corp, să-și intensifice protecția.

— Crezi că Danny ar putea fi lichidat de mexicani?

— Nu e imposibil, dar nu prea cred.

— De ce?

— Pentru că, într-un fel, a mărturisit *deja*.

De data asta, Jonathan era nedumerit:

— Acum cinci minute, mi-ai spus că audierea lui e prevăzută pentru săptămâna viitoare!

Blythe îi explică:

— După cum permite legea în astfel de situații, Danny și-a înregistrat depoziția chiar înainte de începerea procesului. O mărturie filmată, în prezența unui judecător și a unui avocat, care o înfundă pe Jezebel Cortes.

Jonathan începea să înțeleagă:

— Deci, dacă Danny ar fi ucis astăzi...

— ...înregistrarea asta ar fi suficientă pentru a o condamna pe traficantă, confirmă Blythe. Singura speranță a cartelului ar fi ca Danny să-și schimbe versiunea în ziua procesului.

— Dar de ce ar face așa ceva?

— Din cauza asta, răspunse ea.

Cu ajutorul unei telecomenzi, aprinse un imens ecran plat montat pe perete și porni înregistrarea video.

34
The girl in the dark

„Mintea caută și inima e cea care găsește."
George Sand

Filmul dura mai puțin de treizeci de secunde. Consta dintr-un plan strâns pe fața răvășită a fetei. Panicată, în mod vizibil la capătul puterilor, cu ochii încercănați, Alice privea spre cameră cu intensitate. Lumina alburie care o înconjura te făcea să te gândești că era ținută prizonieră într-un subsol sau într-o temniță. Vorbea sacadat, zguduită de hohote de plâns. Suspinând, reuși totuși să i se adreseze direct lui taică-său pentru a-i comunica revendicările răpitorilor ei:

Save me, Dad! Change your testimony, please! And we'll be together again. Right, Dad?[1]

Apoi camera se îndepărta, permițându-ți să distingi silueta fragilă a lui Alice înlănțuită de o conductă de canalizare.

— Filmul ne-a parvenit în dimineața asta printr-un curier, explică Blythe Blake, înghețând imaginea.

Danny își încleștă pumnii. Se simțea neputincios, disperat, era ros de remușcări:

— Au trecut douăsprezece ore de când a fost răpită! Dacă n-o găsim foarte repede, o vor ucide orice aș face! Și fără medicamentele ei, riscă să facă în orice moment o insuficiență renală.

Blythe se așeză la o masă din fier forjat pe care erau trei laptopuri.

---

[1] „Salvează-mă, tati! Schimbă-ți mărturia, te rog! Și vom fi din nou împreună. Da, tati?" (en. în original). (N. tr.)

— Am încercat fără succes să localizăm telefonul lui Alice, precizează ea, transferând filmul pe unul dintre harduri.

Vizionă de mai multe ori înregistrarea, izolând banda sonoră și realizând zeci de capturi de imagine, dând *zoom* pe cel mai mic detaliu.

Intrigată, Madeline se apropie de ecran. Blythe îi explică procedura:

— Data și ora sunt precizate în partea de jos a filmului. Amplificând pista sonoră, e posibil să reperăm niște zgomote aparent inaudibile: metroul, traficul rutier... care ne pot da niște indicii.

— Și camera de filmat? întrebă Jonathan.

— Imaginea pare de bună calitate, în ciuda semiîntunericului. Este un model recent, conchise Blythe.

Din câteva comenzi, lansă un program capabil să identifice marca și modelul.

— Este un Canon cu memorie flash, scos pe piață acum mai puțin de-un an. O să cer o listă cu ultimele vânzări din magazine și de pe internet, dar asta va lua timp.

Izolă apoi un detaliu pe care îl afișă în gros-plan.

— Ce mă interesează e țeava asta! zise ea, arătând spre conducta de care era legată Alice. Este veche și masivă. La prima vedere, aș zice că această țeavă de canalizare are cel puțin un secol, dar o să iau legătura cu niște experți care să o dateze foarte precis. Cu un pic de noroc, combinând toate datele, vom putea localiza ascunzătoarea.

Apoi se întoarse spre agentul care luase în primire stick-ul USB cu filmul.

— Ai datele curierului, Chris?

Bărbatul transferă de pe telefonul lui un document care se deschise pe ecranul laptopului.

— Lucrează pentru Bike Messenger, o firmă de curierat din apropiere de Wall Street, dar astăzi a fost pe cont propriu. A preluat pachetul la intersecția dintre Dutch și John Street. Expeditorul se deplasase el însuși: înalt, caucazian, solid, de vreo patruzeci de ani... A plătit cu bani gheață, fără să-și dea numele.

— Avem portretul lui robot?

— Hm... Terence tocmai îl interoghează pe curier.

— Ei bine, spune-i să se grăbească! Vreau să pot difuza semnalmentele lui în zece minute. Începând din acest moment, fiecare secundă contează!

*

O jumătate de oră mai târziu

Pubul Matchbox[1] își datora fără îndoială numele spațiului foarte mic în care funcționa. Dumnezeu știe cum, proprietarul reușise să-l amenajeze astfel încât să bage vreo douăzeci de mese într-o încăpere înghesuită, dar agreabilă, care dădea spre o grădiniță.

Jonathan, care comandase un sandviș cu somon afumat, tocmai îi relatase lui Madeline întrevederea lui cu Francesca.

— Ce crezi?

Fusese sincer, povestindu-i exact împrejurările în care soția sa îl omorâse pe Lloyd Warner, îi aruncase cadavrul și își asigurase un alibi cu complicitatea lui George. O ispravă care îi permisese să nu fie acuzată de crimă, dar care o costase căsătoria cu Jonathan.

— Cred că, odată cu moartea acestui individ, Pământul numără un ticălos mai puțin, răspunse Madeline.

O glumă à la Danny Doyle...

— Și mai cred că soția ta are sânge rece și o inteligență redutabilă, adăugă ea.

Apoi înghiți ultima îmbucătură din sandvișul cu brânză de capră și luă o gură de vin.

— Și mai cred c-ar trebui să te întorci la ea.

Jonathan rămase cu gura căscată. Într-o secundă, Madeline făcuse țăndări toată povestea lor de dragoste.

— Și... noi?

Ea îl privi drept în ochi.

— Să nu ne mințim singuri: relația noastră este fragilă. Ce viitor avem? Locuim la zece mii de kilometri depărtare unul

[1] „Cutie de chibrituri" (en. în original). (N. tr.)

de altul și suntem la fel de dezorientați amândoi. Va exista mai mult ca sigur un moment în care vei regreta că nu te-ai întors la soția și fiul tău.

Jonathan încercă să-și păstreze calmul.

— Asta n-ai de unde s-o știi! N-o să ne despărțim din cauza unei ipoteze idioate...

— Nu mai ai nimic de făcut aici! Alice Dixon nu reprezintă nimic pentru tine. Nu e lupta ta!

— Face parte din viața mea la fel de mult ca din a ta!

De data asta, ridicase tonul. Restaurantul era atât de mic, încât toate privirile se întoarseră spre el. Detesta locul ăsta, cu mesele lipite unele de altele, unde nu aveai nici libertate de mișcare, nici intimitate.

— Ascultă, Jonathan, povestea asta a început în sânge și se va sfârși în sânge! Nu va avea un final fericit și tu nu ești pregătit să te confrunți cu o astfel de violență. Eu sunt polițistă, Blythe lucrează pentru FBI, Danny este un asasin, dar tu...

— Eu nu sunt decât un bucătar drăguț, nu-i așa?

— Tu ai o familie...

— Credeam c-ai putea face parte din ea, remarcă el ridicându-se.

Lăsă două bancnote pe masă și părăsi braseria.

Pentru prima oară în viața ei, Madeline se simțea cu adevărat îndrăgostită de un bărbat. Și totuși, nu încercă să-l oprească.

— Ai grijă de tine, murmură ea.

Dar el plecase deja.

Cartelul mexican care pusese la cale răpirea lui Alice era în mod clar în stare de orice. Atins în orgoliul său, Jonathan nu înțelesese că tocmai pentru că îl iubea Madeline refuza să-l tragă cu ea în acest fluviu de tenebre.

*

Stația de metrou de pe Bedford Avenue nu era decât la câteva case distanță. Jonathan coborî în gară și se întoarse în Greenwich.

Ajuns acasă la Claire, rămase douăzeci de minute nemișcat sub duș, epuizat de diferența de fus orar și de lipsa somnului, pradă unui val de emoții și de sentimente contradictorii.

Ora cincisprezece. Sună la San Francisco și vorbi mult cu fiul său. Charly nu înțelegea de ce tatăl lui nu era cu el în Ajunul Crăciunului. Dar Marcus părea să facă tot ce putea ca să-l înlocuiască în acest rol de tată pe care Jonathan nu știuse niciodată să-l joace cu adevărat.

Convorbirea cu fiul său îl întristase și mai mult. Pentru a scăpa de singurătate, ieși să bea o cafea în primul bar pe care îl găsi pe MacDougal Street. Cafeina avea să-l ajute să-și limpezească gândurile; cel puțin, așa spera. Pentru o clipă, imaginile unei familii din nou reunite se suprapuseră în mintea lui ca o diaporamă liniștitoare. Rememoră toate momentele fericite pe care le trăise cu fosta lui soție și cu Charly. Mărturisirile Francescăi îl eliberaseră de o suferință care îl ținea captiv de doi ani, care îl făcuse să-și piardă încrederea și reperele.

Acum, avea ocazia să se întoarcă la „viața dinainte". În definitiv, nu asta își dorise întotdeauna? În două ore, putea să fie într-un avion spre California, să-l recupereze pe Charly și să se întoarcă la New York pentru a-și petrece sărbătorile cu Francesca.

Gândul acesta era reconfortant. Își amintea o vorbă a unuia dintre colegii săi: „Un copac fără rădăcini nu e decât o bucată de lemn." Avea nevoie de fundații ca să nu-i fugă pământul de sub picioare. Totuși, imaginea Francescăi se șterse încet-încet, luându-i locul chipul lui Madeline. Tânăra femeie avea fără îndoială dreptate: povestea lor se clădise pe o boare de vânt. Și totuși...

Totuși, era incapabil să urmeze vocea rațiunii. Madeline îi frânsese inima și-i strecurase în ea otrava absenței.

Brusc, scoase un pix din buzunar și, lovit de inspirație, începu să mâzgălească ceva pe un șervețel. După trei minute, își dădu seama că tocmai concepuse un desert după imaginea tinerei englezoaice: o prăjitură *millefeuille* cu cremă ușoară de trandafiri și violete și cu un foietaj fin caramelizat, cu portocală dulce din Tunisia. Nu-i venea să creadă. De doi ani, era în pană

de creativitate și nu mai inventase nicio rețetă. Astăzi, sufletul i se descătușase și iubirea îl inspira din nou.

Descoperirea aceasta îl însenină și îi dădu încredere în viitor. De ce n-ar deschide un restaurant la New York și o mică școală de gastronomie? În sfârșit, un proiect care avea sens!

Jonathan învățase din greșelile lui și n-avea să comită de două ori aceleași tâmpenii. Gata cu vanitatea, cu întrecerea pentru obținerea de stele, cu goana după consacrarea mediatică. Avea în cap un local serios, în care să se servească specialități ale unei bucătării originale și ambițioase, dar nu într-un decor luxos. Gata cu paharele din cristal și serviciile din porțelan create de designeri la modă. Niciodată nu-și va mai asocia numele cu produse derivate sau cu preparate congelate dezgustătoare, vândute la supermarketuri. De acum înainte, își va face meseria de drag.

Părăsi cafeneaua, luând cu el câțiva germeni de speranță. Știa însă că acest viitor depindea în mod obligatoriu de supraviețuirea lui Alice Dixon. Unde ar fi fost astăzi dacă drumul lui nu s-ar fi încrucișat cu cel al fetei? Îngropat la șase picioare sub pământ, fără îndoială. Îi datora viața: era datoria cea mai mare pe care o contractase vreodată. O creanță de sânge, pe care era hotărât s-o onoreze.

*

Ora șase seara. Imaginile cu Alice în captivitate îi invadau mintea. Totul era învălmășit. Încercă să-și amintească ultimele cuvinte, dar nu reuși. Urcă până pe Strada 20. Începea să se întunece. În pofida frigului care îi biciuia fața, continuă să meargă fără țintă pe străzi, gândindu-se iar la incredibilul destin al lui Alice. La viața ei pe care și-o dusese ca pe-o luptă. La tăria de caracter care îi trebuise pentru a se elibera din lanțuri și pentru a deveni stăpâna propriei existențe. De la cea mai fragedă vârstă, se zbătuse de una singură, fără familie ori prieteni, alegând de fiecare dată drumul cel mai greu: cel care constă în a nu cultiva mediocritatea, în a evita să te lași tras în jos de nenorociți și idioți. O linie de conduită greu de urmat când ești adult, darămite când ai treisprezece ani...

Ajunse la est de Chelsea. Acum era noapte de-a binelea și câțiva fulgi de zăpadă argintii, purtați de vânt, dansau pe sub

lampadare. Frigul îl făcu să intre în Life & Death, un bar celebru. Se auzea o muzică plăcută. Jonathan nu se dădea în vânt după genul ăsta de local, dar mișcarea și conversațiile îi dădeau impresia că nu e chiar așa de singur. Cât despre muzică, aceasta crea un soi de bulă care, în mod paradoxal, îl ajuta să reflecteze, să-și întoarcă ideile pe toate părțile, să se scufunde în gândurile lui. Alice... Trebuia să se concentreze pe Alice...

Intuiția îi spunea că Blythe Blake și Madeline nu vor ajunge nicăieri cu cercetările. El, pe de altă parte, n-avea nicio modalitate de investigație. Nu poseda decât neuroni și niște informații. Alcoolul îi ardea stomacul, dar îi ascuțea sensibilitatea. Mai comandă un pahar ca să-și mențină vie emotivitatea. În calitate de creator, pariase întotdeauna pe o formă de inteligență bazată pe emoții. Încet-încet, bariera memoriei se estompă și conținutul filmului îi reveni în minte: privirea scânteietoare și febrilă a adolescentei, aerul ei decepționat, carcera sordidă, cătușele cu care îi erau prinse încheieturile, vocea sacadată și cuvintele ei:

Save me, Dad! Change your testimony, please! And we'll be together again. Right, Dad?

Încercă să-și golească mintea, să empatizeze cu Alice. Teroarea care i se citea pe chip nu era jucată, dar avea totodată o asemenea intensitate în priviri... În ciuda fricii, inteligența și vivacitatea ei se făceau încă simțite. Ca și cum nu căuta doar să suscite compasiunea, ci și... să transmită un mesaj...

Nu, era imposibil! I se dăduse un text de citit sau, cel puțin, indicații precise. Cum să improvizezi ceva bazându-te doar pe câteva cuvinte?

Luă suportul de carton pus sub pahar și scrise totuși cele patru propoziții.

Save me, Dad!
Change your testimony, please!
And we'll be together again.
Right, Dad?

Bun, și mai departe? Dacă ar fi fost să-i dea crezare lui Danny, fata era perfect conștientă de primejdia în care se afla. Știa că răpitorul ei era probabil mandatat de cartelul mexican. Așadar, nu ar fi încercat să comunice identitatea celui care o răpise, ci poate mai multe informații despre locul de detenție. Doar dacă...

Avu o străfulgerare și brusc îi pică fisa. Luă stiloul și îngroșă prima literă de la fiecare propoziție:

***S**ave me, Dad!*
***C**hange your testimony, please!*
***A**nd we'll be together again.*
***R**ight, Dad?*

Puse unele lângă altele, majusculele formau un cuvânt din patru litere: *SCAR*.

„Cicatrice" în engleză...

35
La capătul puterilor

„Există o clipă în care moartea are toate cărțile și în care aruncă dintr-odată toți cei patru așii pe masă."

Christian Bobin

Williamsburg
Macondo Motor Club
Ora 23.00

Un calm înșelător domnea în apartamentul de deasupra garajului. Instalate în fața computerelor, Blythe Blake și Madeline continuau să analizeze datele. În picioare în fața peretelui de sticlă, Danny fierbea, fumând țigară după țigară. Doi agenți făceau de gardă: primul, instalat în fața ușii apartamentului, al doilea, patrulând în jurul garajului, prin mijlocul fulgilor care se învolburau în noapte.

Un piuit aproape imperceptibil o anunță pe Madeline că a primit un SMS.

Aruncă o privire rapidă spre ecranul telefonului.

Știu cine a răpit-o pe Alice!
Vino să ne vedem la Life & Death,
pe 10th Avenue colț cu Strada 20.
Vino SINGURĂ! Și, mai ales, NU
VORBI CU NIMENI DESPRE ASTA!
Jonathan

Madeline crezu mai întâi că era o stratagemă a lui Jonathan pentru a o revedea.

Dar niciodată nu s-ar fi folosit de o asemenea dramă...

Poate chiar descoperise ceva? În acest caz, de ce nu-i telefonase în loc să încerce s-o atragă într-un bar?

— Îmi împrumuți mașina ta, Danny?

— Ieși?

— O să fac o plimbare, zise ea, îmbrăcându-se cu geaca de piele.

Își luă rucsacul în care se afla laptopul lui Jonathan și îl urmă pe Danny pe scara din fontă care ducea la garaj. Sub privirile gărzii de corp, traversară hangarul plin cu mașini de colecție.

— Ia-o pe aia! zise el, arătând spre un Pontiac roșu-aprins, din 1964.

— N-ai ceva mai puțin țipător?

Întoarse capul și mijii ochii, în căutarea unui model mai discret.

— De ce nu asta? propuse ea, arătând spre o decapotabilă Peugeot 403. Zici că-i mașina lui Columbo!

— Urcă în Pontiac! insistă el.

Ea înțelese că era mai bine să nu insiste și se așeză la volanul frumoasei mașini americane.

Danny se aplecă spre fereastră.

— Actele sunt acolo, explică el, lăsând în jos parasolarul.

Apoi arătă spre torpedou.

— Dacă e vreo problemă...

Madeline întredeschise cutia și zări patul unui Colt Anaconda. Înțelese atunci încăpățânarea lui Danny de-a o face să ia propria-i mașină.

— Te duci să te întâlnești cu amicul tău? întrebă el, cu un aer răutăcios.

Ea ridică geamul, ignorându-i întrebarea.

— Pe mai târziu!

*

Noaptea și zăpada îi îngreunau condusul. Madeline nu știa dacă să folosească GPS-ul de pe telefonul ei, dar, în cele din urmă, se decise să-l pună în funcțiune „după metoda veche", accesând o hartă electronică. Viră strâns, intră iar pe pod și traversă East River, ajungând în Manhattan.

Până acum, adrenalina anchetei o ținuse trează, dar, dintr-odată, simți cum o cuprinde oboseala acumulată, moleșind-o.

În ultimele trei zile, avusese parte doar de câteva ore de somn prost. Ochii îi ardeau și o luă cu amețeală.

Fi-r-ar să fie, nu mai am douăzeci de ani! se plânse ea, încercând să dea drumul la căldură.

La ieșirea de pe pod, recunoscu strada Bowery pe care o luase chiar în acea dimineață, în timp ce o urmăreau pe Blythe. Urcă pe ea până la Houston Street, unde caroiajul impersonal al orașului își reintra în drepturi, făcând orientarea mai ușoară. Verifică adresa pe care i-o dăduse Jonathan și se lăsă ghidată până la Life & Death. Era deja târziu și se circula lejer. Răsuflă ușurată, văzând mai multe locuri libere la capătul Străzii 20, fiindcă parcarea unui Pontiac nu era o treabă tocmai ușoară.

Intră în bar și îl zări pe Jonathan stând la o masă, cu un pahar gol în față.

— Ai venit singură? întrebă el cu îngrijorare în glas.

— Așa cum mi-ai cerut.

— Vești despre Alice?

— Nu chiar.

Ea se așeză în fața lui și își dădu jos fularul.

— Ce-i cu povestea asta? De ce pretinzi că știi cine a răpit-o?

— Judecă și tu! răspunse el, întinzându-i suportul de pahar.

Ea se uită la carton vreo zece secunde.

— Și ce-i cu asta?

— SCAR! exclamă el. „Cicatrice" în limba engleză.

— Da, mersi de informație, e limba mea maternă, să știi!

— Blythe! Blythe a răpit-o pe Alice! În orice caz, asta e ceea ce încearcă să ne transmită! Blythe e complicea mexicanilor!

Figura sceptică a tinerei femei îi potoli entuziasmul lui Jonathan.

— Te crezi în *Codul lui Da Vinci*? îl luă ea peste picior.

— Ți se pare o întâmplare?

— Patru litere, asta nu-nseamnă nimic...

Dar Jonathan nu era dispus să se dea bătut așa ușor:

— Gândește-te treizeci de secunde!

— Cred că tocmai o fac!

— Pune-te în locul mexicanilor. Pe cine ai căuta să „racolezi" în acest caz?

— Spune-mi tu!

— Pe agentul însărcinat cu protecția lui Danny, bineînțeles!

Ea părea la fel de sceptică, dar el continuă:

— În Statele Unite, cartelurile mexicane încearcă să-și infiltreze oameni prin toate agențiile guvernamentale, paza de coastă, departamentul de imigrație, vămile... Din ce în ce mai mulți funcționari americani se lasă corupți. Și criza n-a adus nimic bun.

— Blythe Blake este o patrioată! zise Madeline.

— Are profilul ideal! A lucrat sub acoperire pentru traficanții de droguri. După o vreme, îți pierzi reperele. Și, când ți se propun milioane de dolari, patriotismul... faci ceva pe el.

Orice om are un preț, se gândi ea, amintindu-și cuvintele lui Danny. Cuprinsă de îndoială, privi cu alți ochi majusculele care formau cuvântul SCAR. Era posibil oare ca Alice să fi avut prezența de spirit să trimită un asemenea mesaj?

— Trebuie să-l avertizăm pe Danny! zise Jonathan. Este în pericol!

Madeline își scoase mobilul în care avea înregistrat numărul lui Danny. După o scurtă ezitare, se hotărî să-i trimită un mesaj.

Să n-ai încredere în Blythe!
E posibil să fie de partea traficanților.
Contactează FBI-ul! Fii foarte
prudent. Ești în pericol.
Madeline.

— Noi o să-i anunțăm pe polițiști, să sperăm că nu te-ai înșelat.

Când ieșiră din bar în aerul înghețat al nopții, un Ferrari negru îi aștepta pe partea cealaltă a drumului...

*

— Ea e!

Se dădură cu un pas înapoi. Lui Blythe probabil că i se păruse suspectă plecarea lui Madeline și presimțise că se punea la cale.

— Mă duc să văd, zise Jonathan, traversând.

— Nu, ești nebun!

La dracu'! se gândi Madeline.

Alergă până la Pontiac, amintindu-și de arma din torpedou.

Era foarte întuneric. Jonathan ajunse lângă Spyder. Era gol. Farurile erau stinse. Motorul, oprit.

Unde o fi?

Simți o mișcare în spatele lui. Decapotabila era oprită în fața intrării unei parcări pe mai multe niveluri. Pentru a mări numărul locurilor, un ingenios sistem de ascensoare hidraulice permitea deplasarea pe verticală și pe orizontală a aproape două sute de mașini îngrămădite. Vântul sufla puternic, făcând să scârțâie stâlpii metalici ai enormei armături. Locul era sinistru și-ți dădea fiori reci pe șira spinării.

— E cineva aici? întrebă Jonathan, intrând imprudent în parcare.

*

Ce tâmpit e! înjură Madeline, privindu-l de departe. Se grăbi să pornească motorul, sperând să-l poată „recupera" pe Jonathan, dar...

*

Prea târziu.

Se auzi o detunătură și glonțul șuieră, trecând la un milimetru de capul lui și ricoșând într-o coloană de oțel.

Jonathan se aruncă la pământ, evitând un nou proiectil. Ascunsă la douăzeci de metri în spate, Blythe trăgea în el!

Se ridică și o luă la fugă fără să mai stea pe gânduri, pe prima scară de la intrarea în parcare. În spatele lui, auzea pașii agentei. Îl urmărea, dar scara în spirală o împiedica să țintească bine.

Când ajunse în partea de sus a scării, se trezi în fața unui grilaj înalt de doi metri.

N-avea altă soluție decât să-l escaladeze.

Nu mai făcuse sport de luni de zile, dar frica de moarte era suficientă pentru a-i da forța de a se cățăra cu mâinile goale pe gard. Trecu de grilaj și se trezi...

...pe vechea cale ferată dezafectată care trecea pe deasupra districtului Meatpacking, altădată cartier al abatoarelor și măcelăriilor. Linia permitea odinioară trenurilor de marfă să aprovizioneze depozitele. Structura fusese abandonată timp de aproape treizeci de ani, invadată de vegetație, iar mai apoi fusese reamenajată ca promenadă. Vara, era o oază de verdeață care oferea o priveliște de sus asupra râului. În seara asta, nu era decât o succesiune de dale din beton, ostile și lugubre...

Strada 19, Strada 18...

Jonathan fugea mâncând pământul. Pe această primă porțiune, linia de tramvai era dreaptă. Era așadar descoperit, o țintă ușoară. La cincisprezece metri în spatele lui, Blythe trase de două ori. Un glonț îl atinse ușor, altul făcu să explodeze peretele de protecție din plexiglas dinspre Hudson. Din fericire pentru Jonathan, la ora asta din noapte, iluminatul fusese oprit pe tot traseul, pentru a nu atrage vagabonzii...

*

Madeline tresări auzind focurile de armă. Aflată la volanul Pontiacului, pândea pe fereastra deschisă cea mai mică mișcare de pe calea ferată. Cu ochii ridicați spre grădinile suspendate, încerca să ghicească evoluția urmăririi, rulând încet pe șoseaua paralelă cu High Line. Prin belvederea de sticlă de deasupra drumului, zări pe furiș silueta lui Jonathan și scoase un oftat de ușurare, știindu-l încă în viață.

*

Jonathan o luase iar din loc. Ningea cu fulgi mari și solul era alunecos. Promenada se bifurca acum spre stânga și traversa în diagonală 10th Avenue, plutind pe deasupra acoperișurilor,

șerpuind printre clădirile din cărămidă, trecând pe lângă fațade și panouri publicitare uriașe.

Pentru ca locul să-și păstreze autenticitatea, fuseseră conservate tronsoane întregi de cale ferată. Două șiruri de șine din oțel continuau să se întindă descoperite prin mijlocul betonului. Cuprins de un exces de încredere, Jonathan sări peste o jardinieră turnată în ciment, dar își suci glezna, prinzându-și piciorul într-una dintre traversele de lemn.

La dracu'!

Își reluă cursa într-un ritm mai lent. Blythe se apropiase, dar, în dreptul lui Chelsea Market, fosta platformă industrială abandonată dădea într-un tunel situat deasupra unui grup de case, oferindu-i un pic de răgaz francezului.

*

14th Avenue, Washington Street...

Madeline se strecură printre clădiri, fără să scape din ochi structura de oțel a fostei căi ferate. De mai multe ori, a vrut să se oprească la nivelul scărilor care jalonau traseul, dar, la ora asta târzie, accesul la ele era blocat.

Se hotărî în cele din urmă să meargă până la punctul terminus al drumului și își parcă mașina în Gansevoort Plaza, sperând că Jonathan nu va coborî înainte ca ea să ajungă la el.

*

Jonathan ieși din tunel gâfâind. Blythe era la mai puțin de zece metri în spatele lui. Simțea o durere ascuțită sub coaste. Lac de sudoare, continuă totuși să alerge cu sufletul la gură, făcând slalom printre buruieni. Ajunse la nivelul *sundeck*-ului: zona rezervată bronzării, dotată cu șezlonguri mari de lemn, din care se zărea în depărtare orașul New Jersey. Pentru a încetini înaintarea urmăritoarei lui, răsturna tot ce-i cădea sub mână: șezlonguri, mese de grădină, jardiniere...

Un nou foc de armă făcu țăndări un ghiveci de lut.

Cât pe ce...

La capătul puterilor, porni rapid pe ultima parte a traveei. Își folosi ultimele forțe pentru a traversa acest pasaj cu vegetație

mai bogată. Copacii înalți și boschetii o împiedicară pe Blythe să tragă.

Apoi tronsonul se termină brusc.

Jonathan se năpusti pe scara care dădea în Gansevoort Street. Blythe țâșni în urma lui. Un ultim grilaj de escaladat și...

Prea târziu. Blythe sărise aproape în același timp cu el. De data asta, alergând în zig-zag prin mijlocul străzii, era vulnerabil și fără nicio apărare.

Ea îl ochi fără să se grăbească. De la distanța asta, nu putea să-l rateze.

*

— Stai! Aruncă arma sau trag! urlă Madeline.

Umbra felină a lui Blythe Blake se întoarse, evaluând situația dintr-o privire. Madeline îndreptase spre ea revolverul Colt Anaconda al lui Danny.

Fără nici cea mai mică ezitare, agenta ignoră amenințarea și se repezi către Jonathan, apucându-l strâns de gât cu o mână și punându-i arma la tâmplă cu cealaltă.

— Un gest și-l omor! strigă americanca. Înapoi!

Cele două femei se înverșunau să rămână pe poziție. O zăpadă densă, spulberată de vânt le masca umbrele care se pierdeau într-un cer apăsător.

Blythe se dădu înapoi spre râu, cu mâna încleștată pe gâtul lui Jonathan.

Madeline făcu un pas înainte. Fulgii o împiedicau s-o vadă prea bine pe Blythe.

— Dacă-l ucizi, ești terminată! strigă ea. Colegii tăi de la FBI vor fi aici în mai puțin de două minute!

— Pentru ultima oară, înapoi sau trag! Mi se rupe de agenții FBI, am zece căi de ieșire ca să scap de ei.

Madeline avea oare de ales? Chiar dacă ar fi aruncat arma, Blythe tot nu i-ar fi lăsat în viață. I-ar fi omorât pe amândoi. Tânăra englezoaică clipi din ochi de mai multe ori și vederea i se tulbură. Oboseala și stresul îșI spuneau cuvântul. În cel mai prost moment.

Simți cum îi tremură mâna. Revolverul cântărea parcă o tonă. Era o armă bărbătească, concepută pentru vânătoare sau pentru ședințele de tir sportiv. Cu așa ceva, putea să zdrobească atât capul lui Blythe, cât și pe cel al lui Jonathan... Era suficientă o eroare de un milimetru în momentul tragerii, pentru ca glonțul să capete o traiectorie greșită. Și era un joc în care nu mai aveai o a doua șansă.

Acum!

Trase un singur foc. Anticipând un recul puternic, Madeline își folosi întreaga forță pentru a-și menține brațul nemișcat.

Atinsă drept în cap, Blythe Blake fu aruncată în spate cu violență. Încercă să se agațe de Jonathan, dar, o clipă mai târziu, trupul ei fără viață căzu peste barieră și apoi în râul Hudson River.

*

Vântul sufla din ce în ce mai tare, aducând cu el urletul sirenelor mașinilor de poliție care se apropiau.

Împietrită, înecată în mijlocul fulgilor înghețați, Madeline tremura. Tocmai o omorâse pe singura persoană care știa unde era închisă Alice. Tocmai o omorâse pe Alice. Cu mâna încă încleștată pe revolver, nu reușea să-și ia ochii de la apa neagră a râului. Cât despre Jonathan, el stătea neclintit, șocat, cu cămașa plină de sânge. Deodată, păru că iese din transă. În fața lui, Madeline se clătina, cedând sub povara tensiunii. Temându-se să nu se prăbușească, o duse spre Pontiacul parcat în Gansevoort Plaza.

Demară în trombă, observând în oglinda retrovizoare luminile albastre și roșii ale girofarurilor, care spintecau întunericul.

36
Finding Alice

„Singurul element care poate înlocui dependența față de trecut este dependența față de viitor."

John Dos Passos

Lower East Side
Un imobil în apropiere de Tompkins Square Park
Ora 01.00

Jonathan împinse ușa de la baie. Madeline adormise în cadă. Luă un halat agățat pe ușă și se apropie de ea, trezind-o cu blândețe. Era palidă, cu privirea pierdută, cu gesturile obosite. Se lăsă înfășurată în halatul pufos.

Era prea periculos pentru ei să se întoarcă acasă la Claire sau să se cazeze la un hotel unde ar fi putut să fie găsiți cu ușurință. După ce-și parcaseră mașina câteva străzi mai jos, găsiseră refugiu în această cameră de oaspeți aparținându-i Anitei Kruk, o poloneză în vârstă care avea o băcănie în Alphabet City, chiar în centru. Jonathan o angajase cândva pe fiica ei ca ospătar-șef la Imperator și Anita nu uitase. Pentru mai multă siguranță, își închiseseră și telefoanele, pe care le lăsaseră în Pontiac. Singurele obiecte pe care le luaseră cu ei erau laptopul și revolverul lui Danny.

Cineva bătu la ușă. În timp ce Madeline se băga în pat, Jonathan îi deschise Anitei. Bătrâna le adusese o tavă cu două boluri aburinde cu *zurek*, o supă de legume cu făină și secară fermentată.

Jonathan îi mulțumi gazdei lor, apoi o îmbie pe Madeline:

— Gustă, o să vezi, e ceva... deosebit.

Ea luă o lingură de supă pe care o scuipă imediat, îngrețoșată.

— Ce-i drept, poate e cam acră, dar intenția contează, nu?

Fără un cuvânt, Madeline stinse lumina și căzu într-un somn adânc.

Jonathan se apropie de fereastră. Continua să ningă puternic. Un strat de zăpadă ce depășea zece centimetri acoperea șoseaua și trotuarele. Unde era Alice la ora asta și pe frigul ăsta? Mai era în viață? Vor reuși s-o scoată din acel infern?

Trebuia să fie realist: lucrurile mergeau prost. Moartea lui Blythe le diminuase considerabil șansele de a găsi locul în care era Alice prizonieră.

Cuvintele lui Madeline îi reveniră în minte ca un ecou premonitoriu: „Povestea asta a început în sânge și se va sfârși în sânge."

Încă nu își dădea seama câtă dreptate avea.

*

Depozitul din Coney Island
Ora 02.00

În liniștea încăperii înghețate, nu se auzea decât o răsuflare greoaie, chinuită.

Frigul a fost cel care a trezit-o pe Alice. Frigul și durerea: o durere sfâșietoare, care îi străpungea rinichii la cea mai mică mișcare. Culcată pe o rână, cu brațul îndoit, aproape că-și pierduse toată sensibilitatea pe partea aceasta a corpului. Tâmplele îi zvâcneau și durerea de cap se adăuga amețelilor și palpitațiilor.

Tuși pentru a-și curăța bronhiile, încercă să-și înghită saliva, dar avu senzația că limba îi devenise tare ca ghipsul.

Nu știa cât timp trecuse de la răpirea ei. Câteva ore? O zi? Poate două? Îi venea să urineze tot timpul, dar mușchii vezicii păreau a fi paralizați.

Se sufoca. Gândirea îi era fragmentată, vederea, tulbure, iar febra o făcea să delireze. Își imagina că un șobolan uriaș îi devora pântecul, în timp ce coada lui lungă și solzoasă i se înfășura în jurul gâtului ca s-o sugrume.

*

Ora 08.00

— Sus!

Jonathan deschise un ochi și se trezi cu dificultate.

— Sus! repetă Madeline. Trebuie să plecăm!

O lumină lăptoasă pătrundea prin geam. Abia se lumina de ziuă.

Jonathan își înăbuși un căscat și se dădu jos din pat, cu greutate. Madeline se îmbrăcase deja. După această scurtă noapte de somn, își revenise și părea mai hotărâtă ca niciodată.

În timp ce el o luă pe holul care ducea la baie, ea îi aruncă hainele.

— O să faci duș în altă zi! N-avem timp!

Ieșiră în stradă după ce îi lăsaseră niște bani gazdei lor. În dimineața asta, zăpada care acoperea orașul nu mai avea zece centimetri, ci cel puțin dublu. Fulgii continuau să cadă, încetinind circulația. Pe trotuare, oamenii își curățau intrările, niște angajați de la salubrizare împrăștiau sare pe șosea și, pe strada Bowery, două pluguri imense aruncau zăpada pe cele două laturi ale drumului, îngropând sub avalanșă bicicletele și mașinile prost parcate.

Se întoarseră la Pontiac și își recuperară telefoanele, după care își continuară drumul spre Peels, noul lor cartier general.

Din cauza zăpezii și a orei matinale, cafeneaua era aproape pustie. Se așezară la aceeași masă ca în ziua precedentă și comandară cafea, iaurt și cereale.

Cum în local nu exista televizor, Madeline scoase laptopul și îl conectă la rețeaua wi-fi.

— Care este canalul local de știri cel mai serios de-aici?

— Încearcă NY1 News.

Madeline intră pe site-ul lor. Pagina de start se deschidea cu o înregistrare video – NY1 Minute – care prezenta știrea zilei, în șaizeci de secunde. Dacă trei sferturi din filmuleț erau consacrate căderilor de zăpadă neașteptate, care amenințau să paralizeze New Yorkul, ultima parte evoca „misterioasa asasinare, în această noapte, a unui *marshal*, Blythe Blake, ucisă cu un glonț în cap. Trupul ei a fost găsit în râul Hudson. Fost combatant în armată, ea era însărcinată cu protecția unui cetățean care trebuia să depună, lunea viitoare, o mărturie de importanță capitală în

procesul baroanei drogurilor, Jezebel Cortes. Acest martor-cheie se află în prezent sub protecția FBI-ului."

Madeline răsuflă ușurată: era imposibil să afle dacă poliția stabilise vinovăția lui Blythe, dar cel puțin Danny era în afara pericolului. Această satisfacție fu însă de scurtă durată: trebuiau s-o găsească pe adolescentă și n-aveau nicio pistă.

— Blythe avea fără îndoială un complice, zise ea.

Jonathan umplu ceașca de cafea a tinerei femei, apoi își turnă și lui.

— Trebuie să reluăm ancheta. E clar că, în orele de după răpirea lui Alice, Blythe a avut grijă să scape de probe și să saboteze investigația.

— La ce te gândești?

— Ar trebui să-ncercăm să localizăm mobilul lui Alice.

— N-avem echipamentul necesar. Asta-i treabă de polițist.

Jonathan clătină din cap.

— În ziua de azi, nu mai e. Fiindcă au crescut furturile de telefoane mobile, mulți operatori își sfătuiesc clienții să activeze funcția de localizare la distanță. Dacă smartphone-ul lui Alice e model nou, sigur are această opțiune.

Madeline era sceptică.

— Nici măcar nu-i știm numărul...

— Chestia asta nu funcționează pe baza numărului, ci a adresei de e-mail.

Jonathan întoarse spre el ecranul laptopului și deschise pagina „Cum să-ți localizezi smartphone-ul". Pentru a reuși să reperezi aparatul, trebuia într-adevăr să furnizezi adresa de e-mail și parola respectivă.

— N-avem nici una, nici alta și cu asta am încheiat discuția! zise Madeline morocănoasă, privindu-l cum apasă pe taste.

De data asta, Jonathan ridică tonul:

— Aș putea să știu de ce, de fiecare dată când am o idee, ți se pare proastă?

— Pentru că o să pierdem timpul degeaba!

— Îți semnalez că totuși DATORITĂ MIE am putut s-o demascăm pe Blythe!

— Dar DIN CAUZA TA am fost nevoită s-o ucid! îi reproșă ea.

Da, asta era. Remușcările care o rodeau pe Madeline reveniseră în forță. Jonathan încerca s-o liniștească.

— Care era expresia aia a ta? Lumea numără un ticălos mai puțin... Ascultă, indiferent ce s-ar fi întâmplat, Blythe oricum nu ne-ar fi spus niciodată unde o ținea prizonieră pe Alice.

— Dacă asta-ți poate ușura conștiința...

— Ceea ce mi-ar ușura conștiința ar fi ca tu să m-ajuți s-o găsesc pe Alice!

Ea îndreptă degetul spre el, pregătindu-se să-i dea o nouă replică, dar își dădu seama că Jonathan avea dreptate.

— Fi-r-ar să fie! Ne certăm ca un cuplu deja blazat! zise ea, dezolată.

Se apropie de computer.

„Vă rugăm să vă identificați"

— Ia zi, Sherlock, ai vreo idee?

— Putem încerca un cont de hotmail sau de gmail, propuse Jonathan. Sau mai degrabă... de ce nu contul de la școala ei de artă?

Considerând ideea interesantă, Madeline deschise o nouă fereastră pentru a se conecta la site-ul Juilliard. După toate aparențele, profesorii, personalul administrativ și elevii beneficiau de un cont de mail sub forma cea mai simplă: prenume.nume@juilliard.edu. Madeline introduse așadar conștiincios: alice.kowalski@juilliard.edu.

„Vă rugăm să introduceți parola"

— Aici mă dau bătut! mărturisi Jonathan.

— Stai așa! Și dacă și-a păstrat-o pe cea veche?

— Cea pe care o folosea când avea paisprezece ani?

— Oamenii fac asta frecvent, nu? Eu, de exemplu, am aceeași parolă de ani de zile.

— Care e?

— *Mind your business!*[1]

— Haide, spune-mi!

— Nici vorbă!

— Te rog!

— *violette1978*, oftă ea. Trebuie s-o schimb neapărat acum...

— 1978 e anul tău de naștere?

— Da. De ce, ce vârstă îmi dădeai? Mai mult sau mai puțin?

El îi răspunse cu un surâs, fericit că-și regăsiseră complicitatea.

— Ce parolă avea Alice?

— „Heathcliff", numele personajului principal din *La răscruce de vânturi.*

Jonathan introduse parola.

— Să ne rugăm să fie asta, zise el, apăsând pe enter.

Computerul procesă câteva secunde, iar ei se uitară unul la altul în tăcere, cu un amestec de anxietate și scepticism. Nu putea fi atât de simplu. Încă de la început, norocul fugise mereu de ei. Nimic nu le ieșise. Obstacolele se înmulțiseră, de fiecare dată mai complicate, având consecințe din ce în ce mai tragice. Nu putea fi parola asta.

Și totuși, asta era...

O hartă a Manhattan-ului apăru pe computer și un punct albastru începuse să clipească pe ecran: nu numai că telefonul lui Alice se afla în New York, dar era la mai puțin de trei kilometri de locul în care se aflau ei!

---

[1] „Vezi-ți de treaba ta!" (en. în original). (N. tr.)

*

Se ridicară repede, făcându-i pe puținii clienți din local să ridice capetele. Fuseseră de ajuns numai două minute, pentru ca speranța să revină.

Jonathan se aplecă peste laptop: era vorba de o clădire mare la intersecția dintre Fifth Avenue și Strada 23.

— Știi ce-i acolo? întrebă Madeline, cu vocea gâtuită.

— „Piața" italiană, aflată vizavi de Flatiron.

Transferară datele pe telefoanele lor și ieșiră pe Bowery. Ningea atât de tare, încât renunțară la mașină.

— Mergem pe jos? propuse ea.

— Pe vremea asta, am face jumătate de oră! Hai să-ncercăm să luăm un taxi!

Dar, din cauza viscolului, mulți taximetriști nu ieșiseră să lucreze și se chinuiră vreo cinci minute până să prindă o mașină pe Broadway.

Odată instalați pe banchetă, verificară poziția telefonului lui Alice. Punctul nu se mișcase.

— Sper că mobilul n-a fost abandonat, se îngrijoră Jonathan.

— Ce-i cu piața asta de care mi-ai spus?

— Se cheamă Eataly: templul gastronomiei italienești din Manhattan. Un soi de imens supermarket de lux.

Ajunseră în fața uriașului magazin. Pentru o bancnotă de douăzeci de dolari, taximetristul acceptă să-i aștepte, cu condiția să nu stea mai mult de zece minute.

Piața acoperită abia se deschisese, dar, în această zi de Crăciun, spre deosebire de străzi, era deja plină până la refuz de lume.

— Hai după mine!

Cu privirea ațintită pe ecranul telefonului, străbătură o parte din miile de metri pătrați de buticuri, restaurante și tarabe cu produse rafinate.

Mobilul lui Alice emitea câte un semnal la fiecare treizeci de secunde, oferind o localizare în timp real. GPS-ul puternic avea o marjă de eroare de zece metri.

— Pe acolo!

Dând din coate, își făcură loc printre piramide de pâine țărănească, cutii de *pasta* și de *risotto*, roți de caşcaval, hălci de jambon de Parma agățate de plafon, pe lângă un restaurant vegetarian, o pizzerie...

— Acolo e!

Se aflau acum în partea de hală care adăpostea standurile cu înghețată și cafea.

Tensionați, scrutară zecile de persoane care se înghesuiau pe alee. Era multă mișcare, mulțimea era densă, locul, zgomotos.

— N-o să fie ușor, oftă Madeline. Nu mai ai nicio altă idee genială?

Jonathan se uită din nou la telefon.

— Site-ul îți permite să afișezi un mesaj pe mobil sau să-l faci să sune fără întrerupere timp de două minute, chiar dacă e dat pe silențios.

— Încearcă asta!

El activă funcția și ciuli urechea.

Dar, în mijlocul vacarmului și al forfotei mulțimii, era imposibil să auzi vreo sonerie, chiar și într-un raion de câțiva metri.

— Pregătește-te să suni din nou! zise Madeline, scoțând pistolul.

— Ce vrei să...

Fără să ezite, ea trase un foc în aer.

— Acum!

După detunătură, toată lumea încremeni și timp de o fracțiune de secundă se instală o liniște aproape totală. O fracțiune de secundă în care se făcu auzit piuitul prelungit al unei sonerii.

— Ea este! zise Madeline, îndreptându-și arma spre o tânără vânzătoare de la standul de espresso.

Era o fată frumoasă, între optsprezece și douăzeci de ani. O metisă cu părul lung, negru și lins. Mobilul îi ieșea din buzunarul șorțului. Madeline se repezi spre ea și o trase cu forța de la tejghea.

— Urmează-ne! ordonă ea.

Încadrând-o pe fată care avea lacrimi în ochi, mai mult împingând-o, Madeline și Jonathan reușiră să părăsească zona înainte de intervenția serviciului de securitate.

Slavă Domnului, taxiul îi așteptase.

— Hei, ce-i chestia asta? se plânse șoferul, zărind revolverul.

— Dă-i drumul sau următorul glonț e pentru tine! urlă Madeline.

Apoi se întoarse spre fata care continua să plângă:

— Tu cine ești?

— Mă cheamă Maya.

— De când ai telefonul ăsta?

— De... de ieri-dimineață, răspunse ea între două hohote de plâns.

— Termină cu smiorcăiala! Cine ți l-a dat?

— E un cadou de la iubitul meu, Anthony.

— Un cadou?

— L-a șterpelit de la muncă, preciză ea. Mi-a zis să nu-l închid, fiindcă n-are cum să-l reactiveze.

— Și unde lucrează Anthony?

— La depozitul de mașini ridicate din Brooklyn, pe Columbia Street.

Un depozit de mașini... Era un loc de detenție plauzibil. Pista devenea interesantă.

— Este de serviciu astăzi?

— Nu, e la părinții lui, în Stuyvesant Town.

Madeline se întoarse spre Jonathan, care cunoștea orașul mai bine ca ea.

— Nu e foarte departe: spre est, între străzile 14 și 23.

Ea lovi de două ori în geamul care-i separa de șofer.

— Ai priceput, Fangio?

*

Construit după cel de-al Doilea Război Mondial, Stuyvesant Town era un complex tentacular de vreo sută de imobile mici din cărămidă roșie. Beneficiind de chirii controlate, generații

întregi de membri ai clasei de mijloc – polițiști, pompieri, învățători, infirmieri – avuseseră posibilitatea să locuiască în continuare în inima Manhattan-ului, în ciuda exploziei prețurilor la imobiliare.

După indicațiile date de Maya, taxiul se strecură printre șirurile de clădiri.

— Aici e, la etajul nouă: a doua ușă pe dreapta, cum ieși din lift.

— Urci cu noi! Și tu, șterge-o! îi ordonă ea taximetristului, care o și luă din loc.

Ușa HLM-ului[1] cedă sub lovitura de picior a lui Madeline. Fosta polițistă își recăpătase nu doar vechile reflexe, dar și o determinare care se apropia de impulsivitate. Ușurința ei de a trece la fapte îl îngrijora pe Jonathan, chiar dacă știa că era condiția *sine qua non* de-a o găsi pe Alice.

În apartament nu era decât faimosul Anthony, care-și oferise plăcerea de a dormi până târziu. Înainte de a se dezmetici, se trezi gol-pușcă și cu revolverul lui Madeline îndreptat spre testiculele lui.

Tipul era înalt și zvelt, mușchi abdominali de fier și avea tatuaje de rapper. Primul lui reflex fu să-și ascundă penisul, dar Madeline îl obligă să țină mâinile sus.

— Dacă nu vrei să rămâi fără Black Mamba, o să-mi răspunzi la întrebări, ai înțeles?

— În... înțeles.

— De la cine ai furat telefonul ăsta?

Jonathan îi flutura mobilul lui Alice pe sub nas.

— L-am găsit!

— Unde l-ai găsit?

— Într-o mașină pe care am ridicat-o alaltăseară.

— Ce mașină era?

— Un Dodge nou-nouț, zise Anthony. Telefonul era înăuntru. Sub bancheta din spate.

— Și Dodge-ul ăsta, de unde l-ai ridicat?

---

[1] Locuințe sociale ieftine, pentru cei cu venituri modeste. (N. tr.)

— Din Coney Island.

— Fii mai precis! îi ceru Jonathan. Dă-ne un nume de stradă!

— Nu mai știu! Din apropierea plajei. Lângă fostul tren-fantomă. Nu foarte departe de vânzătorul de hotdogi. Îmi amintesc că erau niște câini pe terenul din față, care lătrau tot timpul...

Jonathan consulta harta pe telefonul lui.

— Aici? întrebă el, arătând un punct pe hartă.

— Și mai aproape de mare. Aici, pe partea dreaptă...

Madeline memoră coordonatele.

— Să mergem! zise ea, ieșind din cameră.

37
Cu sângele clocotind

„În timp ce animalul se pitulează în întuneric pentru a muri, omul caută lumina. El vrea să moară acasă la el, în elementul lui, iar tenebrele nu sunt elementul lui."

Graham Greene

Coney Island
Ora 10.00

Alice era udă din cap până-n picioare. Picături mari de sudoare i se scurgeau pe față. Lăsă capul în jos și constată că o pată de sânge îi trecuse prin pantalonii de trening la nivelul abdomenului. Rinichii îi sângerau. Ṅ-avea să mai reziste mult. Devorată în continuare de febră, avea și scurte momente de luciditate.

Nu muri până n-ai încercat totul...

Simți că legătura de la glezne se mai slăbise un pic. Nu suficient totuși ca să-și poată elibera picioarele. Își simțea gambele grele. Culcată pe podea, făcu un efort ca să le împingă în sus, până la coama micului zid care susținea toaleta. Din această poziție, începu să frece banda de nailon de coama zidului.

Leoarcă de transpirație, cu mușchii înțepeniți de crampe, continuă această mișcare de du-te-vino timp de un sfert de oră, până când...

Legătura cedă!

Se simțea însuflețită de această mică victorie, fiindcă dobândise o oarecare libertate de mișcare. Sigur, încă mai era legată cu cătușe de conductă, dar nimic nu i se mai părea imposibil. Se ghemui și trecu de pe un picior pe celălalt pentru a și le dezmorți. În pofida luminii slabe, examină amănunțit țevăraia. Sistemul părea să aibă cel puțin o sută de ani. Reperă un punct de racord între două țevi, unde rugina începuse să atace fonta.

Dacă chestia asta o să cedeze, pe-aici o s-o facă!

Se pregăti și, cu călcâiul drept al baschetului, dădu o lovitură puternică în punctul de joncțiune al conductelor. Toată structura se mișcă, fără să se rupă. Sub efectul șocului, brățările metalice îi tăiară și mai adânc carnea, dar nu mai simțea durerea.

Conducta avea să se rupă. Alice era sigură de asta. Din păcate, atacul ei împotriva țevilor de plumb provocase un zgomot asurzitor care răsunase în toată clădirea. Trebuia să se roage ca rusul să nu fie cumva prin zonă...

Oricum, ce-avea de pierdut?

Hotărâtă, își adună puținele forțe care îi mai rămăseseră pentru a porni o serie de lovituri din ce în ce mai puternice. Intuiția ei se adeveri: după ce rezistase la vreo zece asalturi, țevăraia cedă în punctul său nevralgic.

Alice scoase un strigăt furios și eliberator.

Descătușată, se întoarse și...

...silueta înfricoșătoare a lui Iuri se detașa în cadrul ușii. Un rictus sinistru îi schimonosea fața buhăită.

— Micuța mea Matrioșka... zise el, înaintând spre fată.

Alice scoase un urlet de fiară rănită și își pierdu cunoștința.

*

Manhattan

Madeline și Jonathan ieșiră din complexul de locuințe. Cerul era negru, viscolul încă mătura orașul. Ningea încontinuu de aproape douăsprezece ore. Stratul de zăpadă depășea acum treizeci de centimetri și nu era niciun semn că ninsoarea s-ar opri. Dimpotrivă, fulgi grei și mari cădeau într-un ritm din ce în ce mai susținut. Pietonii mai ales se chinuiau să înainteze, încetiniți de rafalele glaciale care îi loveau în față.

— Cum ajungem în Coney Island? strigă Madeline, ca să acopere viforul.

— Să-ncercăm cu metroul! E o stație pe partea cealaltă a străzii.

Pentru Jonathan, care trăise ani de zile la New York, zăpada nu era neobișnuită, dar forța viscolului probabil că luase municipalitatea pe nepregătite.

Până și pe Strada 14, totuși foarte largă, un autobuz era blocat. Taxiurile patinau și un ciclist temerar tocmai luase căzătura cea mai spectaculoasă a vieții lui. Plugurile de zăpadă și excavatoarele curățau cu meticulozitate marile artere, dar păreau insuficiente ca număr pentru a degaja străzile secundare. Echipele de întreținere păreau să ducă lipsă de personal. Fără îndoială, din cauza sărbătorilor de Crăciun.

Madeline și Jonathan coborâră în stația de metrou a cărei scară devenise un adevărat patinoar.

— Zăpada o să provoace o harababură cumplită! se îngrijoră Jonathan. În mai puțin de o oră, va fi haos!

La metrou, întârzierile creșteau. Reușiră cu greu să se strecoare într-un vagon înțesat de lume.

— Avem mult de mers? întrebă Madeline, uitându-se la ceas.

Jonathan aruncă o privire pe harta metroului.

— Linia nu e directă. Va trebui să schimbăm la Union Square. De-acolo, putem ajunge în mai puțin de o oră.

— Și cu mașina?

— În mod normal, vreo douăzeci de minute, dar nu într-o zi ca asta.

Vagonul mergea cu încetinitorul și se opri de atâtea ori, încât distanța între cele trei stații păru nesfârșită.

Abia coborâtă din tren, Madeline îl apucă pe Jonathan de braț.

— Sărută-mă! îi ceru ea, pentru a păcăli camerele de supraveghere.

Ea profită de îmbrățișarea lor pentru a băga revolverul în blugii lui Jonathan.

— Ce vrei să fac cu ăsta?

— O să-ți continui drumul cu metroul, iar eu o să-mi încerc norocul pe stradă.

— E o nebunie, Madeline! Circulația o să fie blocată la ieșirea din Manhattan!

— Mi-a venit o idee, zise ea. Primul dintre noi care ajunge face ce are de făcut! *Take care!*

El încercă să protesteze, dar ea nu-i lăsă timp.

*

Cerul era atât de întunecat, încât ai fi zis că-i noapte. De obicei foarte circulată, Union Square era aproape pustie. Puținele automobile își aprinseseră luminile de avarie și rulau încet. Semnalul „Off duty" strălucea pe capota taxiurilor. Pentru a degaja drumul, un 4x4 al NYPD remorca o mașină abandonată. Numai mașinile de teren își permiteau să circule normal. Madeline reperă o limuzină împotmolită în zăpadă la intrarea pe Park Avenue. Se postă lângă berlină și așteptă ca unul dintre Fordurile Explorer ale poliției să se oprească pentru a remorca automobilul. Pândi momentul în care cei doi polițiști ieșiră din 4x4 și se instală pe scaunul șoferului.

— Hei! strigă ofițerul.

Ea demară în trombă. Mașina cântărea probabil două tone și măsura aproape cinci metri. În orice caz, era foarte stabilă. Madeline își legă centura și reglă scaunul și retrovizoarele la înălțimea ei. Acum, cunoștea bine cartierul și o luă în direcția sud-est. Introduse în GPS coordonatele pe care i le furnizase Anthony, hoțul de la depoul de mașini ridicate. De data asta, știa că va merge până la capăt. Grație lui Jonathan, știa locul în care era ținută prizonieră Alice. Astăzi se scria epilogul unei anchete care o chinuia de mai bine de trei ani.

Bineînțeles, polițiștii aveau să încerce să-i intercepteze mașina fiindcă toate automobilele de poliție puteau fi reperate prin satelit, dar tocmai asta spera și ea: să atragă cât mai mulți polițiști în Coney Island, în cazul în care lucrurile luau o întorsătură neplăcută.

Parcurse primii kilometri ca într-un vis. La volanul mașinii de teren, Madeline avea impresia că orașul pustiit îi aparținea. Apoi traficul se aglomeră în apropiere de Brooklyn Bridge. Deschise radioul pe un post local. Avertismentul municipalității se tot repeta, cerându-le locuitorilor să evite deplasarea în timpul viscolului. Dar aceste incantații nu prea aveau efect asupra newyorkezilor care, în acest weekend de Crăciun, nu voiau să părăsească Manhattan-ul.

Madeline puse în funcțiune girofarul și sirena. Efectul se văzu imediat. Mașinile se dădeau la o parte cu docilitate, pentru a o lăsa să treacă, permițându-i să traverseze podul rapid. Foarte hotărâtă să profite din plin de acest drept de trecere, o luă pe Interstate 278, autostrada cu trei benzi care se întindea de-a lungul cheiurilor din Upper Bay. Chiar dacă zăpada îngreuna circulația, autoritățile nu închiseseră încă podurile și tunelurile. La știri se anunța că acest lucru urma să se întâmple dintr-un minut în altul.

În timp ce solidul 4x4 se strecura printre autovehiculele de intervenție, Madeline zări un panou luminos care anunța un nou blocaj în trafic. Doi kilometri mai departe, într-o zonă în care drumurile se îngustau, mașinile rulau bară la bară. Încercă să forțeze trecerea, viră brusc, mușcă din zona despărțitoare și își sparse oglinda retrovizoare mergând cu toată viteza pe lângă un zid din beton.

La dracu'!

De data asta, era blocată de un camion de mare tonaj înțepenit în zăpadă.

Fără a se descuraja, scotoci prin 4x4. Unul dintre polițiști făcuse imprudența să-și lase arma de foc în buzunarul portierei: faimosul Glock 17, arma de serviciu a polițiștilor din NYPD. Luă pistolul automat și abandonă SUV-ul pe marginea drumului. Cerul plumburiu și zidul de fulgi dădeau autostrăzii un aer fantomatic. Merse pe jos pe șosea vreo sută de metri, pentru a depăși zona accidentului. Datorită unor manevre periculoase, câteva mașini reușiseră să iasă din acest impas. Madeline se repezi spre prima care-i ieși în cale: o dubiță condusă de un chelios care arbora pe geamul din spate un autocolant cu mișcarea Tea Party.

— Coboară! urlă ea, punându-i pistolul în față.

Omul nu se lăsă rugat de două ori și așteptă prudent ca hoața de mașini să se îndepărteze, după care ridică pumnul și proferă un potop de înjurături la adresa ei.

Madeline apăsa din nou pe accelerație. Nu mai avea sirenă, nici girofar, dar ținea mâna apăsată pe claxon.

Nu fusese niciodată atât de aproape de țintă. Efectuă un viraj strâns pentru a o lua pe ramificația care ducea în Coney Island. Mașina se înclină, roțile din spate se blocară pentru o clipă, dar, reducând viteza și trăgând tare de volan, reuși s-o redreseze.

Imaginea lui Alice Dixon captivă, așa cum o văzuse în acel film, începu iar s-o obsedeze. Chiar dacă scăpa cu viață din acest calvar, în ce stare fizică și mentală avea să fie adolescenta după noul coșmar pe care-l trăise? Alice dovedise deja că e puternică și echilibrată, dar ce fel de adult devii după o asemenea succesiune de traumatisme? Cum să nu te lași cuprins de ură sau de nebunie?

Alungă aceste întrebări când ajunse pe Neptune Avenue și o coti pe strada înfundată de care îi spusese Anthony.

*

Linia F a metroului newyorkez
Stația Parke Slope

Trenul staționează câteva minute. Pentru securitatea dumneavoastră, vă rugăm să nu coborâți din vagoane...

Jonathan se uită la ceas cu îngrijorare. Se întrebă unde e Madeline. Încercă să o sune, dar abonatul nu putea fi contactat. Opririle între stații erau din ce în ce mai dese. În mod vizibil, șinele începeau să înghețe, stațiile se închideau una după alta și Coney Island era încă departe...

*

Fundătura în care intră mașina era aproape blocată de zăpadă. Madeline luă pistolul automat, verifică dacă încărcătorul era plin și abandonă dubița la capătul străduței. O luă pe trotuar, descoperind niște locuri suprarealiste. Cu imobilele lui dărăpănate și caruselele ruginite, fostul parc de distracții îți lăsa impresia de sfârșit de lume. Câteva șantiere, începute pe ici, pe colo, te făceau să crezi că zona va fi reabilitată într-o zi, dar nu prea curând. În plin viscol, străzile ei erau pustii și amenințătoare.

Nu se auzea decât vuietul vântului și al valurilor care făceau să scârțâie carcasele de metal.

Apoi, deodată... un lătrat de câine.

Îi veni în minte ceea ce-i spusese tipul de la depoul de mașini ridicate: „Îmi amintesc că erau niște câini care lătrau tot timpul..."

Găsise locul.

Madeline dădu la o parte două scânduri mucegăite dintr-un gard și zări un dog german cu blană galbenă și ochi turbați. Își arăta colții și mârâia întruna. Era îngrozită de slăbiciunea lui. Dulăul era piele și os. Să fi fost bolnav? Sau poate vreun nebun îl chinuia cu bună știință...

Simți un val de adrenalină amestecată cu frică: nu prea se dădea în vânt după câini. De când fusese mușcată de unul în copilărie, nu-i privea decât de departe, tremurând de spaimă la gândul că toate potăile din lume o simțeau de la trei kilometri, întâmpinând-o cu un lătrat agresiv de fiecare dată când trecea prin fața lor.

Ca să intre trebuia să treacă de un grilaj. Scoase Glock-ul și trase în lacăt spulberând încuietoarea. Așa cum spera, detunătura îl surprinse pe dulău, care se îndepărtă cam dezorientat. Pătrunse pe terenul pe care se afla un depozit mare, dărăpănat. Înainte să poată ajunge la clădire, dogului german i se alăturară confrații lui. Cinci cerberi o înconjurau acum într-un concert de lătrături. Primul se aruncă asupra ei și o mușcă de brațul stâng.

Madeline scoase un țipăt sfâșietor, simțind colții animalului înfigându-se în carnea ei. Un altul o atacă la picior, în timp ce al treilea îi sărea la gât.

Pe acesta îl omorî primul. Un glonț tras de aproape în cap. Apoi le veni rândul celorlalți doi. Cuprinsă de panică, îi împușcă într-o criză de furie și pe ultimii doi care se repezeau la rândul lor spre ea.

Înconjurată de cinci cadavre, își recăpătă suflul, rămânând cu ochii la pândă, gata să deschidă focul dacă alți monștri și-ar fi făcut apariția. Era plină de sânge. Refuză să-și privească rănile, dar simțea durerea în brațul care îi era sfâșiat în mai multe locuri.

Mai târziu.

Se ridică în picioare și mai trase un glonț în încuietoarea hangarului.

*

— Alice? strigă ea.

Depozitul era cufundat în întuneric. Scoase lanterna din tocul pistolului și o poziționă pe șina țevii.

— Alice? repetă ea înaintând încet, cu degetele crispate pe trăgaci. Pe pământul bătătorit, observă niște urme de pași care duceau până la o scară metalică.

Dacă cineva e ascuns acolo, o să mă omoare ca pe un iepure.

De ce nu-l așteptase pe Jonathan? De ce nu anunțase poliția?

Pentru că era convinsă că nu avea nicio secundă de pierdut.

— Alice?

O luă pe scara care ducea la un fel de tunel întunecat. Ridică Glock-ul un pic mai sus, explorând cu fascicolul de lumină pasajul strâmt prin care pătrundea vântul. Simțea sângele șiroindu-i de-a lungul brațului, dar deocamdată frica era cel mai bun remediu împotriva durerii. Tunelul subteran plin de conducte de fontă servea drept groapă de gunoi, în care fuseseră aruncate tot felul de vechituri. Nu se putu stăpâni să nu se înfioare, dând cu ochii de panourile publicitare din lemn pictat, ornate cu monștri respingători care apăreau în THE SCARIEST SHOW IN TOWN.

Călcă într-o băltoacă de apă și auzi un chițăit. Îndreptă imediat arma în jos, dar nu era decât un grup de șobolani. La capătul tunelului, o rampă în spirală te invita să te afunzi și mai mult în tenebre.

— Alice? strigă ea din nou, atât pentru a se face auzită, cât și pentru a-și da curaj.

Ajunse în capătul unui coridor de-a lungul căruia se înșirau vreo zece uși de fier. Trase în prima încuietoare și lumină cu lanterna prinsă de țeava pistolului încăperea care mirosea a aer închis și a mucegai. Era goală. Luă la rând toate ușile: același rezultat. Până la ultima.

În această încăpere, era o lumină slabă. Exista un pat de campanie rudimentar, dar mai ales... o conductă de canalizare asemănătoare cu cea de care fusese legată Alice. Scotocind fiecare colțișor al carcerei, Madeline dădu peste o legătură de nailon tăiată, o bucată de bandă izolatoare și hanoracul roz cu gri, cu glugă, al adolescentei. Îngenunche și-l ridică: era îmbibat cu o transpirație călduță. Având în vedere frigul care domnea în această închisoare, Alice sigur fusese aici în urmă cu mai puțin de-un sfert de oră!

Prea târziu! Ajunsese prea târziu! Din cauza zăpezii nenorocite! Din cauza lipsei ei de clarviziune! Din cauza creierului ei prea lent! Din cauza...

Descurajarea ei dură mai puțin de două secunde. Madeline se ridică și, cu arma în mână, străbătu coridorul umed și părăsi depozitul, hotărâtă să continue căutarea.

38
Little Odessa

„— E cumplit să vrei să protejezi pe cineva și să nu fii în stare s-o faci, observă Îngerul. — Nu poți proteja oamenii, micuțule, răspunse Wally. Tot ce poți să faci este să-i iubești."

John Irving

Furgoneta albă înainta cu dificultate prin zăpada afânată de pe Surf Avenue. În ciuda mișcărilor lor rapide, ștergătoarele nu reușeau să îndepărteze fulgii care cădeau pe parbriz.

La volanul camionetei lui, Iuri era cuprins de îngrijorare. Cu o oră în urmă, fusese șocat când aflase de la știri de moartea lui Blythe Blake. Mai întâi se temuse ca poliția să nu-i dea de urmă, apoi se hotărâse să profite de situație. De acum înainte, Alice îi aparținea. Puștoaica încercase s-o șteargă, dar n-avea forța necesară. Având în vedere starea ei, nu trebuia să mai piardă timpul dacă voia s-o „revândă" la un preț bun. Frații Tașenko își exprimaseră interesul de a o răscumpăra pe fată. Extorcare, prostituție, trafic de arme: cei doi ucraineni erau amestecați în toate activitățile crimei organizate. Alice era tânără, frumoasă, încântătoare și fără îndoială virgină. După ce o vor pune pe picioare, proxeneții vor scoate bani frumoși cu ea, trimițând-o să facă trotuarul.

Târâș-grăbiș, furgoneta își continuă drumul, fără să se afunde prea tare în covorul gros și pufos. Pe bord, o icoană a Fecioarei cu Pruncul stătea alături de un șirag de mătănii bizantine care se legăna din cauza zdruncinăturilor.

Iuri răsuflă ușurat când ajunse pe Brighton Avenue. Marea arteră comercială pe deasupra căreia trecea linia de metrou era bine apărată de viscol. Întoarse și-și parcă furgoneta în fața unui

magazin alimentar. Înainte de a ieși, îi aruncă o privire prizonierei lui.

În spate, culcată pe podea, Alice delira din nou din cauza febrei. Îi ceruse apă de mai multe ori, iar acum o făcea din nou.

— Altceva? întrebă el. De mâncare?

Fata dădu din cap.

— Aș vrea... începu ea.

*

Madeline ieși din depou clătinându-se. Se grăbi să traverseze terenul pe care zăceau cadavrele celor cinci potăi și vomită pe trotuar. I se întorsese stomacul pe dos, fața îi lucea de sudoare și era furioasă foc. Și acum ce să facă? Să se ridice! Să nu renunțe! Să lupte până la capăt! Răpitorul lui Alice avea un sfert de oră avans față de ea. Era mult, era o nimica toată.

Nu vedea nici la zece metri în față. Era inutil să ia mașina. Trebuia să-și păstreze libertatea de mișcare, mai ales că nu cunoștea zona. Coborî strada și se trezi pe dig, în fața Atlanticului. Oceanul era dezlănțuit, priveliștea era impresionantă, neașteptată. Madeline nu mai era la New York, ci în Siberia.

Din instinct, o luă pe promenada de pe țărmul oceanului, cu traversele ei de lemn și cu rulotele cu cartofi prăjiți pictate cu graffiti. Zona era pustie, cu excepția câtorva pescărași care scotoceau prin pubele.

Era udă. În curând, își dădu seama că ceea ce lua drept transpirație era sânge. La fiecare pas, lăsa o dâră subțire de sânge în urma ei. Avea coapsa mușcată, dar hemoragia provenea de la brațul ei, sfâșiat și tăiat pe toată lungimea mușchiului. Își confecționă un garou din fularul pe care îl înnodă cu mâna sănătoasă și cu dinții. Apoi își reluă drumul.

*

Metroul nu merse mai departe de penultima stație. Șinele erau complet înghețate. Frigul paraliza totul. Zăpada sufoca orașul sub o șapă apăsătoare.

Abia când ieși de la metrou, Jonathan văzu că avea din nou semnal la telefon. O sună pe Madeline de trei ori, dar ea nu

răspunse. Era încă departe de locul lor de întâlnire și habar n-avea unde se afla ea acum.

Era în impas.

Și dacă...

Se hotărî să localizeze telefonul lui Madeline la fel cum o făcuseră cu cel al lui Alice.

Deschise aplicația.

„Vă rugăm să vă identificați"

Ușor: cunoștea pe dinafară e-mailul lui Madeline.

„Vă rugăm să introduceți parola"

I-o spusese în glumă, cu două ore mai înainte! Tastă „violette1978" și așteptă câteva secunde, apoi văzu un punct luminos clipind pe ecran. Madeline era la mai bine de un kilometru de el, la sud, aproape de țărmul oceanului. Așteptă câteva secunde pentru ca pagina să se reîmprospăteze și își dădu seama că punctul se deplasa pe suprafața plană.

*

Madeline alerga, înfruntând fulgii care îi biciuiau fața. Mai bine moartă decât să depună armele. Nu acum, nu când era atât de aproape! Părăsi țărmul oceanului și o tăie printr-o parcare, apoi o luă pe una dintre străzile care duceau la artera principală din Little Odessa.

Numele cartierului venea de la primele comunități evreiești care fugiseră din Rusia în timpul pogromului și care găsiseră o oarecare asemănare între golful newyorkez și portul de la Marea Neagră.

Madeline studie zona: se afla pe Brighton Avenue, inima enclavei rusești. Sub linia de metrou suspendată se găseau zeci de magazine cu firme scrise cu litere chirilice. În ciuda zăpezii, locul colcăia de lume și mașinile circulau aproape normal.

Deschise ochii, încercând să rețină un detaliu, să repereze un indiciu, un automobil suspect...

Nimic.

De cum se opri din alergat, durerea o străfulgeră. Și mai ales auzea frânturi de voci în care rusa o luase înaintea englezei. Conversații care o vizau în mod direct.

Zărindu-și imaginea reflectată într-o vitrină, înțelese de ce: geaca ei își pierduse mâneca; garoul se desprinsese și rana îi sângera.

Nu putea să mai meargă la întâmplare, fără țintă și cu sângele șiroi. Intră într-o băcănie situată pe colțul cu Strada 3. Raioanele din față erau pline de pateuri, chifteluțe, fileuri de sturion și alte specialități locale, iar în fundul magazinului se găseau produse de toaletă. Pentru a se dezinfecta, Madeline luă o sticlă cu alcool de concentrație șaptezeci la sută și mai multe cutii de tifon și vată. Așteptă la casă în spatele unui bărbat care își plătea baxul de apă minerală și biscuiții.

— *бутылку клубничного молока*, ceru el, arătând spre frigiderul din spatele tejghelii.

Vânzătoarea deschise vitrina frigorifică pentru a-i da clientului sticluța de lapte cu căpșune pe care o ceruse.

În mintea lui Madeline se produse un declic.

O chemare.

Privi mai cu atenție cutia de *cookies*: erau niște biscuiți rotunzi de ciocolată, garnisiți cu o cremă albă.

Biscuiți Oreo.

*

Inima începu să-i bată cu putere. Își lăsă cumpărăturile la casă pentru a-l urmări pe bărbat în stradă. Era un tip înalt și vânjos, cu figură de mitocan, un soi de rugbist cu burduhan și obraji umflați, atinși de cuperoză. Cu un mers greoi și hotărât, se întoarse la furgoneta lui albă, parcată puțin mai jos.

Madeline scoase încet pistolul din buzunar. Ca într-un gest de rugăciune, își împreună mâinile în jurul canelurilor de pe patul armei și așteptă să-l aibă perfect în linia de ochire înainte de a urla:

— *Freeze! Put your hands overhead!*[1]

În acel moment, știa foarte bine că avea să-l ucidă.

Fiindcă știa foarte bine că el n-avea să ridice mâinile și să se predea. Avea să încerce să fugă bizuindu-se pe noroc.

Și exact asta făcu Iuri. Deschise ușa camionetei și...

Madeline trase, dar niciun glonț nu ieși pe țeavă. Trase iar și iar, dar încărcătorul ei era gol.

*

Jonathan urca pe bulevardul de sub linia de metrou suspendată când îi sună telefonul. Era Madeline, care striga:

— Furgoneta albă!

Ridică ochii și o văzu pe tânăra femeie la douăzeci de metri în fața lui. Cu arma în mână, îi făcea semne disperate, dar el nu înțelegea ce vrea.

În afară de faptul că trebuia să meargă foarte repede.

Și că avea un revolver în buzunar.

Și că era scris de la început că această poveste se va termina în sânge.

Scoase Colt-ul lui Danny, îl armă și îl îndreptă spre camioneta care demarase în trombă. Deși nu trăsese niciodată un foc de armă în viața lui, gesturile se înlănțuiră de la sine. Ridică pistolul, își blocă brațul ca să nu tremure, ținti cu toată grija de care era în stare și apăsă pe trăgaci.

Glonțul făcu parbrizul țăndări.

Furgoneta derapă de-a latul drumului, lovi zona despărțitoare dintre benzi, se răsturnă și se înfipse într-unul dintre pilonii care susțineau linia de metrou.

*

Lui Madeline îi zvâcnea sângele în tâmple. Timpul încremenise. Nu simțea niciun fel de durere. Zgomotele din exterior nu o mai atingeau, ca și cum i s-ar fi spart timpanele. Alergă spre furgonetă de parcă ar fi făcut-o cu încetinitorul. O mașină

[1] „Stai pe loc! Mâinile sus!" (en. în original). (N. tr.)

de pompieri sosea la capătul străzii. În curând, vor apărea girofarurile poliției și cele ale ambulanței. O privire la dreapta. O privire la stânga. Încă în stare de șoc, mulțimea o înconjura cu neîncredere: măcelarul avea un cuțit, vânzătorul de la pescărie se înarmase cu o bâtă de basseball, zarzavagiul, cu un drug de fier.

Madeline i-l luă din mâini cu un gest hotărât și se servi de el ca de un levier pentru a sparge ușile batante din spatele furgonetei.

De câte ori, în vis, nu trăise această scenă? De câte ori își derulase filmul în minte? Era obsesia ei. Sensul profund al vieții ei. S-o salveze pe Alice. S-o readucă la viață.

Fiind forțate, ușile cedară în cele din urmă.

Madeline se năpusti în furgonetă.

Alice zăcea fără suflare, legată strâns, cu hainele pline de sânge.

Nu!

Nu putea să moară acum.

Madeline se aplecă și își puse urechea pe pieptul ei, încercând să-i audă inima bătând.

Și sângele i se amestecă atunci cu al ei.

Epilog

A doua zi de dimineață

Soarele era sus pe cerul senin și lumina un oraș de sidef.

Îngropat sub un strat de șaizeci de centimetri de zăpadă, New Yorkul era rupt de lume. Nămeții blocau străzile și trotuarele. Autobuzele și taxiurile rămăseseră la depou, trenurile, în gară, și avioanele, la sol. Pentru cel puțin câteva ore, Manhattan-ul devenise o imensă stațiune a sporturilor de iarnă. Echipați cu schiuri sau rachete de zăpadă, numeroși newyorkezi înfruntau frigul în pofida orei matinale, iar copiii săreau deja în sus de bucurie: se dădeau cu săniuța, se băteau cu bulgări, făceau oameni de zăpadă cu accesorii nostime.

Cu un pahar de plastic într-o mână și o cutie de carton în cealaltă, Jonathan mergea cu pași prudenți pe trotuarul înghețat. Își petrecuse o bună parte din noapte într-o secție de poliție pentru o lungă discuție cu polițiștii locali și agenți ai FBI-ului care se ocupau de acum înainte de protecția lui Danny.

În ciuda precauțiilor lui, până la urmă alunecă. Ca un echilibrist, se prinse de un felinar, vărsând lichid fierbinte pe capacul paharului. Răsuflă ușurat când trecu de ușile spitalului St. Jude, situat la granița dintre Chinatown și Financial District.

Luă liftul până la etajul unde era internată Alice. Culoarul era plin de polițiști în uniforme, care asigurau paza în fața camerei.

Jonathan își prezentă acreditarea și intră în rezerva de spital. Întinsă pe pat, cu o perfuzie în braț, Alice primea îngrijiri. Ridică ochii spre el și, deși mai era încă un pic ametită, un zâmbet îi lumină chipul frumos. Miracolul rehidratării își spunea cuvântul: lui Alice îi revenise culoarea în obraji și dădea dovadă de un calm uimitor după experiența pe care o trăise. Îi zâmbi și

el, făcându-i un semn cu mâna, pentru a-i face cunoscut că o să treacă din nou după plecarea infirmierei.

Jonathan se îndreptă apoi spre etajul unde era internată Madeline. Trecând prin fața unui cărucior metalic, luă o tavă din plastic pe care așeză paharul cu ciocolată caldă. Deschise cutia de carton și scoase din ea trei *cupcake*-uri pe care le aranjă cât mai frumos cu putință. În fine, văzând un ghiveci cu flori albe agățat de perete, rupse o anemonă care înveseli și mai tare platoul.

— Micul dejun! anunță el intrând în rezervă.

Madeline nu era singură; dădu nas în nas cu căpitanul Delgadillo, unul dintre stâlpii NYPD-ului: un tip voinic, cu trăsături latino, cu dinți albi și aer sever. Tras la patru ace, un pic disprețuitor, polițistul nu-i aruncă nici măcar o privire.

— Aștept răspunsul dumneavoastră până la sfârșitul săptămânii, domnișoară Greene, zise el părăsind încăperea.

Madeline era întinsă în pat. Cu o zi în urmă, fusese supusă unei anestezii generale. Operația decursese bine, dar colții pătrunseseră adânc în carne și ea avea să păstreze pentru totdeauna semnele confruntării cu dulăii.

— Asta-i pentru mine? zise ea, luând o prăjitură.

— Vanilie, ciocolată, *marshmallow*. Cele mai bune *cupcake*-uri din tot New Yorkul, o asigură el.

— O să-mi pregătești așa ceva într-o zi? Știi că n-am gustat încă din specialitățile tale!

El încuviință din cap și se așeză lângă ea pe pat.

— Ai văzut-o pe Alice?

— Adineauri. Își revine.

— Și la poliție, au mers bine lucrurile?

— Cred că da. Mi-au zis că ți-au luat depoziția aici?

— Da, prin intermediul acestui tip pe care l-ai văzut. N-o să-ți vină să crezi: mi-a propus un post!

La început, crezu că glumește, dar ea se entuziasmă:

— Detectiv consultant pentru NYPD!

— O să accepți?

— Cred că da. Îmi plac mult florile, dar slujba asta de polițist... nu pot trăi fără ea.

Jonathan încuviință în tăcere și se ridică să tragă draperiile. În timp ce soarele inunda camera, pe Madeline o trecu un fior. Ce viitor avea relația lor? În aceste câteva zile, trăiseră amândoi în febra pericolului. Încercările prin care trecuseră împreună fuseseră atât de intense, încât îi vor marca probabil pe viață. Rând pe rând, fiecare ținuse viața celuilalt în mâinile lui. Avuseseră încredere unul în altul, se completaseră, se iubiseră.

Și acum?

Se înfășură în pătură și se duse lângă el la fereastră. Urma să-i pună întrebarea, dar el i-o luă înainte:

— Ce crezi despre locul ăsta? o întrebă, întinzându-i telefonul lui.

Ea derulă pe ecranul mobilului fotografiile unei case vechi cu fațadă din *terracotta*, pe o străduță din Greenwich Village.

— E drăguț. De ce?

— E de vânzare. Ar putea fi un restaurant frumos. Cred că o să m-apuc de afaceri.

— Da? Păi, asta nu-i o idee rea, zise ea, incapabilă să-și ascundă bucuria.

El o tachină:

— În felul ăsta, dacă rămâi la New York, aș putea să-ți dau o mână de ajutor la anchetele tale.

— O mână de ajutor la anchetele mele?

— Exact. Am remarcat că ai apelat destul de des la creierul meu sexy.

— Asta-i adevărat, admise ea. Și eu, în schimb, voi putea să te ajut la bucătărie!

— Hm... făcu el sceptic.

— Ce „hm"? Știu și eu niște rețete, imaginează-ți! Ți-am zis că bunica mea era de origine scoțiană? Mi-a lăsat moștenire secretul faimoasei ei rețete de burtă de oaie umplută.

— Ce oroare! Și de ce nu o *pudding* cu grăsime de rinichi de vițel!

Jonathan trase ușa culisantă de sticlă. Uniți prin complicitatea lor regăsită, ieșiră să-și continue glumele pe micuțul balcon cu vedere la East River și podul Brooklyn.

Aerul era rece și cerul senin. Privind zăpada strălucind în soare, Madeline își aminti fraza pe care Alice o copiase pe prima pagină a jurnalului ei: „Cei mai frumoși ani ai unei vieți sunt cei pe care nu i-ai trăit încă."

În dimineața aceea, își dorea să creadă asta...

Mulțumiri

Lui Laurent Tanguy

Florăria lui Madeline există! Mă rog, aproape... Ea mi-a fost inspirată de foarte frumoasa Grădină Imaginară a lui Laurent Tanguy din strada La Michodière din Paris. Îți mulțumesc, Laurent, pentru toate anecdotele tale, pentru disponibilitatea și pasiunea ta pentru arta florală!

Lui Pierre Hermé

Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să mă luminezi în privința „mecanismelor" de realizare a deserturilor tale. Conversația noastră m-a ajutat să plăsmuiesc elanurile creative ale lui Jonathan.

Lui Maxime Chattam și Jessicăi

Îți mulțumesc, Max, pentru turul „Brooklynul lui Brolin". Plimbarea noastră din 25 decembrie 2009 într-un Coney Island suprarealist și înzăpezit rămâne o amintire nemaipomenită, care mi-a servit drept cadru pentru ultimele capitole ale acestui roman.

Vouă, iubiți cititori și cititoare,

care, de ani de zile, vă faceți timp să-mi scrieți ca să-mi împărtășiți impresiile și părerile voastre.

Și „necunoscutei de la aeroport",

care, într-o zi de august 2007, la Montreal, și-a schimbat din neatenție telefonul mobil cu al meu, sădind în mintea mea sămânța care a stat la originea acestei povești...

Locuri și oameni...

Unii cititori care cunosc orașul Manchester se vor mira că i-am făcut pe Madeline și pe Danny să crească în Cheatam Bridge, când există un cartier real care se numește Cheatham Hill. Nu, nu e o greșeală. Pur și simplu. Dar simțeam nevoia să inventez un cartier pentru a le descrie copilăria: pentru mine, romanul este o lume paralelă.

Pe de altă parte, Juilliard School, această fantastică școală a spectacolului din New York, există cu adevărat. Este un loc minunat, dedicat artei și culturii. Studenții care au șansa să-și exerseze talentele aici să nu-și facă nicio grijă: scena înfricoșătoare pe care am plasat-o în acest loc nu este decât pură imaginație.

Printre aluziile presărate în acest roman, veți fi recunoscut poate în papagalul Boris un omagiu adus lui Hergé și pitorescului său căpitan Haddock[1], în timp ce în deschiderea capitolului 3 este reprodus un extras din celebrul cântec al lui Georges Brassens, *Fernande* (ediția din 1957).

BIBLIOTECA METROPOLITANA BUCUREȘTI
Serviciul INFORMARE COMUNITARĂ
Filiala LIVIU REBREANU
Nr. Inventar 732933

[1] Personaj al cunoscutei serii de benzi desenate *Aventurile lui Tintin*. (N. tr.)

Cuprins

Prolog 9

Partea întâi. Șoarecele și pisica

1. Schimbul 15
2. *Separate lives* 25
3. În secret 37
4. Diferența de fus orar 45
5. *You've got mail* 51
6. Firul 61
7. Lempereur decăzut 72
8. Cei pe care îi iubim 84
9. Un secret bine păstrat 92
10. Viața altora 96
11. Ancheta 105

Partea a doua. Cazul Alice Dixon

12. Alice 111
13. Zile proaste 119

14. Inamicul intim 124
15. *The girl who wasn't there* 132
16. Cutia 134
17. Orhideea neagră 137
18. Somn hipnotic 149
19.* Întâlnirea cu tine 154
19.** 160
19.*** 172
19.**** 175
20. Pe viu 177
21. *The wild side* 179
22. Fantoma din Manchester 191
23. Oglinda cu două fețe 201

Partea a treia. Unul pentru altul

24. Ceea ce morții le lasă celor vii 213
25. Orașul care nu doarme niciodată 217
26. Fata cu ochi de Modigliani 227
27. Captivă 231
28. Francesca 238
29. Un înger în infern 247
30. Fața ascunsă a lunii 251
31. Pe teritoriul inamicului 261
32. Adevărul despre Danny Doyle 267
33. Martorii 271
34. *The girl in the dark* 277
35. La capătul puterilor 285
36. *Finding Alice* 294

37. Cu sângele clocotind 305
38. *Little Odessa* 314

Epilog 321

Mulțumiri 325
Locuri și oameni 327